

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

knitting in the city
book 4.5



"THE BEST
(NOVELLA)
I HAVE EVER
READ."

-SAMANTHA YOUNG
NYT BESTSELLING
AUTHOR

Ninja AT FIRST Sight

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENNY REID



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



İLK GÖRÜŞTE NINJA

ŞEHİRDE ÖRGÜ #4.75

PENNY REID

WWW.PENNYREID.NINJA/NEWSLETTER/

İÇİNDEKİLER

Önsöz ____

Bölüm 1: İki ninja bir bara girer... ____

Bölüm 2: Tak, tak... NINJA! ____

Bölüm 3: Bir zamanlar Nantucket'lı bir ninja vardı... ____

Bölüm 4: Tak-tak şakalarını icat eden ninjayı duydunuz mu? Bölüm 5: ____

Ninja neden yolun karşısına geçti? ____

6. Bölüm: Bir ninja ile bir emphy odası arasındaki fark nedir? Bölüm ____

7: Bir ninjayı geçtiğinizde ne elde edersiniz? ____

Yazar Hakkında ____

Sneak Peek: Beard With Me, Winston Kardeşler Kitap #5.5 ____

Sneak Peek: Happy Ever Ninja (Şimdi Kindle Unlimited'!) 'in taPenny ____

Reiddiğer kitapları ____

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, rantlar, gerçekler, uydurmalar ve olaylar ya yazarın şüpheli hayal gücünün ürünüdür ya da gerçek dışı olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş ya da ölmemiş gerçek kişilerle, olaylarla, mekânlarla olan benzerlikler rahatsız edici/endişe verici olmasa da tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2015, 2016 Penny Reid; Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz, instagramlanamaz, tweetlenemez, twitlenemez, tumbırlanamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.

Pelerinli Yayıncılık

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

İkinci Baskı: Kasım 2015, Haziran 2016

ISBN- 978-1-942874-13-3 E-

KITAP BASKISI

DEDİKASYON

Bay Reid'e.

PROLOGUE

AĞUSTOS 1997

"Bunu BEĞENMİYORUM. Bana yalan söylenmiş gibi hissediyorum." Annem bunu yüksek sesle, süit alanının açık kapısına bakarak söyledi. Sesinin koridorda yankılandığından emindim. "*Karma yurt diye bir şey* hiç duymadım. Bu iğrenç bir şey. Prezervatif dağıtıp seks partisi de düzenleyebilirler."

Sessiz kaldım, ancak üniversitemin oryantasyon sırasında prezervatif dağıttığını belirtmek istedim. Aslında amaç onu mümkün olan en kısa sürede gitmeye teşvik etmektir. Prezervatiften bahsetmek, bana ne kadar pasif-agresif bir keyif verirse versin, ters etki yaratacaktı.

"Yüzünü görüyorum. Sadece bekle." Parmağıyla beni işaret ederek ters ters baktı. Kaşlarımı kaldırdım ve omuz silktim. "Ne?"

"Çocukların olana kadar bekle, o zaman anlayacaksın. Kendi çocukların olduğunda beni arayacak ve bana yaşattığın her şey için özür dileyeceksin."

Paketini açmakta olduğum kitap kutusuna dönerek içimden, "Evet, bu pek mümkün değil," diye mırıldandım.

Ayak seslerinin yaklaştığını duydum ve tam zamanında açık kapıya doğru döndüğümde babamın başparmağını omzunun üzerinden atarak içeri girdiğini gördüm. "Buralarda takılan bir sürü genç erkek var. Ben Cornell'e gittiğimde erkeklerin kadınlar yurdunda dolaşmasına izin verilmezdi. Hiç girmelerine izin verilmezdi."

Babam göz kırptı, belli ki bu ifadenin annemi çıldırtacağını biliyordu. Annemin damarına basmak için yaşıyordu. Ona acı dolu bir gülümseme verdim.

"Etrafta dolaşmıyorlar, George." Ona doğru eğildi ve yüksek sesle fısıldadı, "Burada yaşıyorlar!"

"Burada mı yaşıyorsun? Huh..." Sahte bir şaşkınlıkla gözleri büyüdü ve düşünceli bir ifadeyle ekledi: "Üniversiteye geri dönmem gerekiyor."

"George!" Alnı şaşkınlık kırılganlıklarıyla dolu bir labirent gibi, omzuna bir şaplak attı. "Bu konuda nasıl şaka yaparsın? Fiona tecavüze uğrayabilir, öldürülebilir ya da daha kötüsü olabilir!"

Anneme kaşlarımı çatarak baktım ve aklımdan tecavüz ya da cinayetten daha kötü ne geçtiğini sormak istedim. O bir gericiydi, hep öyleydi. O

Önce tepki ver, sonra düşün mantığını izledi (eğer varsa). Onu seviyordum ama çok yorucuydu.

"Tamam." Yüksek sesle, "Gitme vaktin geldi. Seni asansöre kadar geçireyim."

Annem ofladı pufladı, yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Yüz ifadesiyle kalbim biraz -çok çok az- yumuşadı ama "Fiona, bu dünyada ne kadar zamanın kaldığını bilmiyorsun. Ya tümör geri gelirse? Ne yapacaksın? Hmm? Çaresiz, yalnız ve yabancılarla birlikte olacaksın. Bu bizimle eve gelmek için son şansın. Eğer burada kalmakta ısrar edersen, seninle ilişkimizi kesme kararımızı uygulayacağız. Ciddiyim; bizden hiçbir destek alamayacaksın ve hiçbir sigortan olmayacak."

Dilimi tuttum ve omzunun üzerinden babama baktım. Bana hafifçe başını salladı, gözleri birazcık kısıldı. Evden bu kadar uzakta bir üniversiteye gitme kararına katılmasa da, geçen hafta beni bir kenara çekmiş ve beni iş sigortası poliçesinden çıkarmayacağına dair güvence vermişti.

Hatta maddi yardımda bulunmayı da teklif etmişti ama ben onu reddettim. İlişkilerinde daha fazla dramaya neden olmak istemedim. Akademik bursum masraflarımın büyük kısmını karşılayacaktı. Ayrıca hala atlet olduğum dönemden kalma sponsorluk dolarlarım vardı, hesaplar on sekizinci yaş günümde bana devredilmişti.

Annem gibi babam da aşırı korumacıydı. Annemden farklı olarak, kararları genellikle iyi gerekçelendirilmiş argümanlara, gerçeklere ve gerçekliğe dayanıyordu. Ancak bana karşı aşırı korumacı olması büyük ölçüde suçluluk duygusundan kaynaklanıyordu; çocukluğumda çoğunlukla bulunmadığı için suçluluk duyuyordu.

Ebeveynlerin yaptıklarının, kararlarının ve eylemlerinin çoğunun suçluluk duygusundan kaynaklandığını gözlemlemiştim - ya doğrudan suçluluk duygusundan dolayı ya da suçluluk duygusundan kaçmanın bir yolu olarak.

Gözlerim anneme döndü ve yüzümdeki ifadeyi temizledim. "Biliyorum anne. Bu konudaki duygularını zaten konuşmuştuk." Onlara evden yedi eyalet uzağa, kimsenin beni tanımadığı bir yere taşınma kararımın bahsettiğimden beri her gün bana ne kadar kızgın olduğunu söylemişti. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Artık gitme vaktin geldi."

"Kalbimi kırıyorsun!" Annem dramatik bir şekilde söyledi.

Onları odamdan, süitten, koridordan geçirip asansöre götürürken sesimi olabildiğince yumuşak tutmaya çalıştım.

"İyi olacaksın. Seni ararım."

"Telefonlarına cevap vermeyeceğim. Mantığını dinlemeyeceksen senden haber almak istemiyorum. Kız kardeşini aramaya da kalkma. Onun zihnini kirlletmeni istemiyorum."

Bir sıra hasreti ve kız kardeşime duyduğum özlem göğsüme saplandı ve "Tamam, aramayacağım" derken sesim pek de düzgün çıkmıyordu.

"Burada öleceksin, Fiona. Bir *devlet* okulunda!" diye hıçkırdı annem. Gözlerimi devirmemeye çalıştım.

Hangisinin daha kötü olduğunu düşündüğünü bilmiyordum: beyin tümörümün yeniden nüksedebileceği gerçeği mi yoksa Vassar yerine bir devlet üniversitesine (Iowa'da) gidiyor olmam mı?

Babam lobinin düğmesine bastı ve kolunu annemin omuzlarına dolayarak bana seslendi: "Aramalısın; onu dinleme. Sadece üzgün."

"Bana patronluk taslama, George!" Annem ondan uzaklaşarak tersledi.

Onlar tartışmaya devam ederken kapılar kapandı ve ben gözlerimi kapattım, alnım koridorun duvarına çarptı. Asansör aşağı inerken ilk birkaç saniye boyunca atışmalarını duyabildim.

İçimi çektim ve sanki aldığım ilk gerçek nefes gibiydi.

BÖLÜM 1: İKİ NINJA BİR BARA GİRER...

INSANLAR TAMAMEN FAŞİST beni.

Üniversitedeki oda arkadaşım Dara ve onun erkek arkadaşı Hivan'ı ele alalım. Yurt odamızda sürekli seks yaparlardı. Benim uyuyor olmam ya da masamda ders çalışıyor olmam fark etmiyordu. Odaya girdiklerinde genellikle Dara üstsüz olurdu. İlk başta Dara varlığıma şaşırır ve nazıkçe gitmemi isterdi. Bu arada Hivan bana onlara katılmak isteyip istemediğimi sordu.

Ben reddettim.

Ama beni büyüleyen kesintisiz seks değildi. Aslında, hiç öpüşmemiş ya da erkek arkadaşı olmamış on sekiz yaşında bir genç olarak, seks kısmını biraz kıskanıyordum.

Beni büyülüyorlardı çünkü 1) uykumu, ders çalışmamı ya da mahremiyetimi günün ya da gecenin her saatinde bölmelerinde tuhaf ya da uygunsuz bir şey görmüyorlardı ve 2) Hivan, Dara'yı sürekli aldatıyordu.

Üçüncü haftaya kadar ilişkileri tahmin edilebilir bir döngü izledi. Üç gün boyunca her şey yolunda gidiyordu. Dördüncü ya da beşinci gün, Dara ağlayarak, hıçkırarak ve çığlık atarak odaya dalıyor, ulaşabildiği her şeyi fırlatıyordu. Bana Hivan'la ilişkisinin bittiğini, çünkü onun kendisini aldattığını söylerdi.

Sonunda sonraki iki gün içinde bir noktada ortaya çıkacaktı. Ben giderdim. Seks yaparlardı. Sonraki birkaç gün her şey yolunda giderdi ve bu döngü tekrarlanırdı.

İlk ayın sonunda tüm bahaneler buharlaştı. Odaya dalıp eşiği geçer geçmez, benim orada olup olmadığımı bakmaksızın sevişmeye başlıyorlardı. Bazen, eğer zaten uyuyorsam, kulaklıklarımı takar, müzik açar ve yüzümü kapatırdım.

İnsanları gözlemlemek ve incelemek için doymak bilmez bir iştahı olan yanımda, onların tiyatrosundan büyülenmişti. Sanki Hivan, Dara'nın bundan keyif aldığını sezdiği için bu dramı ve heyecanı yaratıyordu. Bunu anlamıyordum, bir insan neden bu tür bir dramayı arzulardı ve bu yüzden onları inceledim.

Dürüst olmak gerekirse, gerçekliğime alıştıktan sonra bu durum beni rahatsız etmedi. Hayranlığımın yanı sıra, tüm bunların gerçekliğin bir parçası olduğunu düşündüm.

üniversite deneyimi. Sanırım bu yönden tuhaf biriydim. Genellikle diğer insanları rahatsız eden, kızdıran ya da gücendiren durumlar benim yoğun ilgimi çekerdi.

Her zaman insan doğasının bir gözlemcisi olmuşumdur, dahil olmaksızın arkama yaslanıp izlemekten daha memnunumdur, ama bunun temel nedeninin yetiştirilme tarzım olduğundan şüpheleniyordum. Hiçbir zaman çok arkadaşım olmadı çünkü arkadaş edinmek için çok az fırsatım oldu. Sosyal etkileşim, sosyal düzen, sosyal normlar ve dinamikler benim için bir gizemdi.

Genellikle gözlemlerimi kız kardeşim Hannah ile tartışırdım. Ama ne zaman arasam annem telefonu açar ve beni dinlerdi. Bu nedenle son dört aydır önemli bir konu hakkında hiç konuşmamıştık ve onun bakış açısını özlemiştim.

Sporcuları anlıyordum. Azmi, rekabeti, başarma hırsını ve tek bir amaca sahip olmayı anlıyordum. Ama bu normal ve çeşitli ilgi alanlarından oluşan dünyayı anlamıyordum çünkü hiç içinde yaşamamıştım.

Odamdaki diğer iki kız, sürekli endişeli ve ciddi düşünceli bir tıp öncesi birinci sınıf öğrencisi olan Beth ve Fern'di.

Fern her yönden Beth'in tam tersiydi.

Beth zayıf ve muhafazakâr giyinirken, Fern şehvetliydi ve 1950'lerin pinup'ları gibi giyiniyordu. Beth sürekli ders çalışır ve egzersiz yapmak için erken kalkarken, Fern neredeyse hiç derse gitmez ve sık sık günün ve gecenin her saatinde sarhoş bir şekilde odaya girerdi.

Sanırım Beth ve Fern birbirlerinin sinirlerini bozdular; Beth altıncı haftada ayrıldı ve müsait olur olmaz kampüste başka bir yerde tek kişilik bir odaya taşınmayı tercih etti.

Fern bana üniversiteye sadece ailesinin en azından bir ya da iki yıl okuması için ısrar etmesi nedeniyle gittiğini söyledi. Asıl yapmak istediği Scientologist rahibi olmaktı ve bunun için üniversite diplomasına ihtiyacı yoktu. Bu nedenle Fern Latince okumaya karar verdi. Bunun çok komik olduğunu düşünüyordu.

Çoğunlukla içime kapandım; etrafımdakileri izliyor, düşünüyor, dikkat çekmeden gizemlerini çözmeye çalışıyor ve her günün tadını çıkarmaya çalışıyordum.

Yabancılarla dolu bir denizde yalnız olmak beni rahatsız etmiyordu. Sosyal etkileşim için can atmıyordum ama insanları izlemekten gerçekten keyif alıyordum. Sonunda evden uzakta yaşama özgürlüğüne kavuştuğum ve etrafımdakilerle birlikte olduğum için son derece minnettardım.

Beni tanımayan ve bu nedenle bana kırılabilirmişim ya da patlamak üzereymişim gibi bakmayan ya da beyin tümörlerinin bulaşıcı olmadığını anlamayan insanlar.

İşte buradaydım, sadece başka bir üniversite birinci sınıf öğrencisiydim ve tüm normal çılgınlıklar, tiyatrolar ve drama bir hediye gibi hissettiriyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Sese gözümü kırıştırdım ve Fern'i bana bakarken buldum, parlak kırmızı boyalı dudakları etkileyici derecede büyük bir gülümsemeye kıvrılmıştı.

Yerimde kıpırdandım; gözlerim masamın üzerindeki duvar saatine kaydı. Hivan ve Dara birbirlerine bağırırken ben genel süit alanında oturmuş, masa sandalyeme kıvrılmıştım. Ocak ayı olmasaydı ve hava sıfırın altında olmasaydı, kütüphaneye kadar yürüyebilirdim. Diğer seçeneğim yurdun alt katındaki lobide bulunan çalışma odalarıydı; ancak böyle bir günde o odalar genellikle saatlerce doluydu.

"Ders çalışıyorum." Fern'in gülümsemesine karşılık verdim.

Kendini Dara'nın sandalyesine bıraktı ve sırtışı büyüdü. "Kulağa sıkıcı geliyor."

Hafifçe güldüm ve yerimi korumak için P-chem ders kitabımın sayfaları arasına bir kâğıt parçası sıkıştırdım. Bunun kısa bir konuşma olmayacağını biliyordum. Son iki haftadır Fern giderek daha fazla sözümü kesiyordu. Sık sık süitte birlikte kalıyorduk. Sanırım güzel hava onu eğlendiriyor ve seçeneklerini açık tutuyordu, bu yüzden beni genellikle fark etmiyordu, oysa Iowa'nın kış ortasındaki berbat havası ona çok az seçenek bırakıyordu.

"Ne yapmak istersin?" diye sordum.

"Neden bu kadar utangaçsın?" diye sordu hiç uyarmadan. Soru karşısında kafam karışarak irkildim.

"Utangaç mıyım?"

Başını salladı, sırtışı hâlâ yerindeydi. "Evet. Utangaçsın. Önce seninle konuşmayan hiç kimseyle konuşmuyorsun. Kütüphane, sınıf ve spor salonu dışında hiçbir yere çıkmıyorsun. Ama Beth gibi öfkeli bir oyunbozan psikopat sürtüğ değilsin. İyi birisin... sadece sessiz ve utangaçsın."

"Şey..." Söylediklerini düşündüm ve haklı olduğunu anladım. "Sanırım arkadaşlık başlatma konusunda pek iyi değilim."

"Nedenmiş o?"

Bir süre ona baktım ve neden böyle olduğumu düşündüm. Muhtemelen yetiştirilme tarzım, önce jimnastik ve olimpiyat umutlarım yüzünden

gelecek; daha sonra kanser yüzünden.

Büyük olasılıkla suskunluğumun nedeni insanları izlemekten onlarla konuşmaktan daha fazla keyif almamdı.

Bu iki teoriyi de kimseyle paylaşmak istemedim.

Anonimliğimi ve normal olmayı seviyordum. Aralarına karışmayı seviyordum.

Genel bir şeyle cevap vermek için ağzımı açtım ama Fern sözümü kesti. "Gerçekten konuştuğunda çok hoş oluyorsun, hiç sıkıcı değilsin. Daha dışa dönük olmalısın. Bu kadar sessiz yaşamak için fazla harikasın. Arada bir ses çıkarmalısın."

"Tamam. Bunu yapmaya çalışacağım," diye söz verdim ve insanların nasıl *gürültü* yaptıklarını gözlemlemek için zaman ayırmayı aklıma not ettim.

Fern sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi ders kitabımı kaptığı gibi yere fırlattı. Elime uzandı ve beni sandalyemden çekti.

"Mükemmel, hemen şimdi başlayalım. Seni kattaki herkesle tanıştıracam."

"Ben-ne?" Kendime bakarken adımlarım duraksadı. Üzerimde ninja yıldızlı pijama altlarım ve eski yeşil yün kazağım vardı. Ayaklarımda kalın, el örgüsü yün çoraplar vardı. Makyaj yapmamıştım ve kısa kahverengi saçlarım dağınıktı.

"Kızlarla başlayacağız," dedi omzunun üzerinden gözlerime bakarak ve kaşlarını sallayarak, "sonra seni erkeklerle tanıştıracam."

Süitin kapısını açtığı anda ikimizi de durdurdum. "Gidip üstümü değiştireyim mi?"

Burnunu kırıstırdı ve homurdandı. "Hayır. Sen harikasın. Audrey Hepburn gibisin." Beni tekrar çekiştirerek süitten dışarı çıkarmayı başardı.

"Bir Audrey Hepburn mü?"

"Evet, bir Grace Kelly, Coco Chanel. Her şeyi bir amaca yönelik, yüksek moda gibi gösteriyorsun. Sen..." boştaki elini teatral bir şekilde havada salladı, "güzelsin, muhteşemsin, gösterişlisin, bulaşıcı... *yaşama sevincin var! Sagesse, attrait!* Sende harika, büyülü ve ruhani bir şeyler var."

Onun Fransız yeteneğine ve betimlemelerine burun kıvırdım, gerçekten uyumsuz buldum ve Fern'in hayatı dramatik ve anlamlı kılmaktan hoşlandığına karar verdim, aslında sıradan, dağınık saçlı ve ninja yıldızlı pijama altları giymişken.

Birkaç kızın odasıyla başladık. Görünüşe göre Fern, kapıyı çalmadan her odaya girmekte kendini özgür hissediyordu. İlk karşılaşmadan sonra, her sunum tahmin edilebilir bir senaryoyu takip etti.

Fern kendini bir iyilik perisi gibi anons ediyor, ellerini çırparak orada bulunan herkesi -ki dışarısı buz gibi olduğu için herkes oradaydı- bir araya getiriyordu. Beni çok kısa bir süreliğine, belki üç dakikalığına, ilgi odağı haline getirerek, güzel bir şekilde tanıtımlar yaptı. İnsanlar genellikle beni gördüklerini ya da tanıdık geldiğimi söylüyor; bölümüm ve nereli olduğum hakkında iyi niyetli ama dostça sorular soruyorlardı. Fern araya girer, skandal bir fıkra anlatır ya da birinin erkek arkadaşıyla flört ederdi ve biz de bir sonraki süite geçerdik.

Görünüşe göre Fern herkesi tanıyordu ve herkes çok iyiydi; ama ben tüm bu sosyalleşme, yeni yüzler ve yeni isimlerden bunalmış hissediyordum. Ne olursa olsun, kısa tanışma faslına rağmen, bu alıştırmaların bir tür kabul töreni olduğu hissine kapıldım.

İnsanlar artık benimle konuşacaktı.

Artık insanların bana el sallayacağından, koridorda beni durduracağından, sosyal gezilerde veya markete giderken onlara katılmamı isteyeceğinden emindim. Çok basit bir şey gibi görünse de, hayatımda ilk kez bir tanıştırmanın önemini fark ettim. Ortak bir arkadaş tarafından tanıştırılmak anında güvenilirlik kazandırıyor, özellikle de ortak arkadaş evrensel olarak sevilen biriye - Fern'de olduğu gibi.

Beşinci süit alanından çıkarken sert bir duvara çarpmıştım. Kafamı kaldırdığımda o sert yapının aslında bir duvar olmadığını fark ettim. Bir çocuktü. Ve bu çocuk beni açık bir ilgiyle inceliyordu.

"Hey, tatlı şey." Yeşil gözleri hızlı ve değerlendirici bir şekilde üzerimde gezindi. Dudaklarının üzerinde tembel, bariz bir şekilde çapkın bir gülümseme kıvrıldı. Bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırarak geri adım attım. Çenesine kadar inen uzun, gür sarı saçları, göz kamaştırıcı derecede yakışıklı bir yüzü, tıknaz ve kaslı bir gövdesi vardı - siyah tişörtünün içinden şekli belli oluyordu - ve açıklanamayacak kadar bronzdu. Göğsündeki sarı kıllar da gömleğinin ensesinden dışarı çıkıyordu.

"Ah, merhaba." Ona kibarca gülümsedim ve elimi uzattım. "Ben Fiona."

"Merhaba, *Fiona*aaaaah." Genişçe sırtıttı, istemeden de olsa boynunun kafasıyla yaklaşık aynı genişlikte olduğu gerçeğine dikkat çekti; boynu

Ses akçaağaç şurubuydu, koyu, zengin ve ciddiye alınamayacak kadar tatlıydı. "Ben Koca Ayak'ım."

"Koca Ayak mı?"

Başını salladı, "Doğru."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü bu lakabı hem seksi hem de gurur verici bulduğunu söyleyebilirdim.

"Oh," dedim ve başımı salladım. "Memnun oldum Koca Ayak."

Bir eliyle hâlâ elimi tutarken, diğer elini başımın üstündeki kapı çerçevesine dayadı ve bakışları vücudumda birkaç kez aşağı yukarı gezinerek beni süzdü.

"Ee," dedi dudaklarını yalayarak, "burada yeni misin?"

"Ahh! Sensin!" Fern'in haykırışı arkamdan geldi ve elleri omuzlarıma yapışarak beni... Kendine Koca Ayak Diyen Adam'dan uzaklaştırdı.

"Oh, hey, seksi şey. Seni orada görmedim." Koca Ayak hiç vakit kaybetmeden Fern'e bir öpücük verecekmiş gibi öne eğildi.

Fern elini onun yüzüne koydu -avucunu ağzına dayadı- ve onu itti.

"Git buradan, canavar." Bileğini oynattı ve elimi kavrayarak beni Koca Ayak'ın etrafından dolaştırdı.

"Bu sabah söylediğin bu değildi," diye arkamızdan seslendi.

Fern ona doğru dönerek elimi bıraktı ve beni uzağa fırlattı ve -yine- sert bir duvara çarptım. Ve yine duvar değil, bir çocuğun göğsüydü.

"Oph, affedersin-" Onunki de muhtemelen aynı amaçla kollarımın üst kısmına gelirken kendimi sabitlemek için ellerimi uzattım.

"Göğüs kıllarında bit var!" Fern'in biraz arkamdaki Koca Ayak'a bağırdığını duydum.

Karşılaştığım bu ikinci çocuğa dikkatle baktım, acaba o da takma ad olarak kurgusal bir alt türü mü kullanıyor diye merak ettim - belki de Yeti- ve gözlerimiz buluştuğunda iki kez baktım.

Yüzü tamamen sakın ve dingindi, ancak yüksek elmacık kemikleri ve inkar edilemez erkeksi burnunun köprüsü nemli ve kırmızımsıydı. Bu muhtemelen soğuk havada kardiyovasküler egzersizle ilişkili terlemeden kaynaklanıyordu. Kalın, koyu kahverengi saçları sanki şapkasını yeni çıkarmış gibi diken diken ve dağınıktı. Çenesi köşeliydi - kemikleri

yapısı kareden çok keskin bir ters yamuktu ve uzun boyluydu, benden en az bir karış daha uzundu.

Ama gözleri... koyu, koyu kahverengi gözleri badem şeklindeydi ve doğrudan benimkilerle buluştu; beni aynı anda hem anlamlı hem de temkinli, meraklı ve alaycı buldular.

Hiçbir neden yokken bakışlarım ağzına kaydı. Gülümsemeye dair hiçbir ipucu yoktu ama ağzına bakarken aklıma gelen ilk kelime *cömert* oldu. Cömert dudakları vardı, alt kısmı üst kısmından daha büyüktü, bu da ona küçük bir kaş çatma ya da somurtma görüntüsü veriyordu. Hafif çatlamışlardı.

Kar, sabun ve ter gibi kokuyordu ama öyle keskin bir ter değildi bu. Tatlı, erkeksi bir kokuydu ve iç organlarımla kendilerini yeniden düzenlemeye çalışmasına neden oldu; muhtemelen erkek feromonlarının gücü iş başındaydı.

"Merhaba," dedi, sesi kuru ve düzdü.

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı ve ağzının içine bakarken yakalandığım için yüzümün kızardığını hissettim - utanmaya yatkın olmadığım için birazcık.

Gözlerini kısıyordu, tam bir Kirli Harry şaşı gibi. Muayene edildiğim izlenimine kapılmıştım.

"Merhaba," dedim, kendimi hatırladım ve geri adım attım. Ama gitmeme izin vermek yerine bir adım öne çıktı -elleri hâlâ kollarımın üst kısmını kavırıyordu- sanki dans ediyorduk ve o da benim hareketlerime uyuyordu.

Şaşkınlığımın ve kafa karışıklığımın belli olduğunu bilerek ona göz kırptım. "Ne-"

"Bekle," dedi çenesini eğerek ve tam Koca Ayak koridorda yanımdan hızla geçerken yana kaydı, çivili bir topuk arkasından havada uçuşuyordu. İkinci bir ayakkabının bize doğru geldiğini fark ettim, hedefi çok kötüydü.

"Dikkat et!" Bu uzun boylu, esmer yabancıyı hareket ettirmeye çalıştım ama o kaskatı duruyordu, sadece ayakkabı kafasına isabet ettiğinde hafifçe irkildi.

"Ah! Üzgünüm Greg!" Fern koşarak yanımdan geçti, Koca Ayak'ı kovalıyor ve bize sesleniyordu: "O sana değildi."

"Sorun değil; kafaya bir ayakkabı, taşaklara bir ayakkabıdan daha iyidir," dedi ve bir anda üst sınıf bir İngiliz aksanı olduğunu fark ettim. Seyreltilmişti ama kesinlikle oradaydı. Ses tonu sadece İngilizlerin başarabileceği bir şekilde kibirli bir şekilde robotikti, ancak sesinin derin temposuyla tam bir çelişki içindeydi.

Onların geri çekilişini izliyordu, yüzünde ifade yoktu ve ben de onu daha yakından inceleme fırsatı buldum.

Biçimi düzgündü, omuzları ve kolları kaslıydı ama aşırı kaslı değildi. Gövdesi ince ve v şeklindeydi. Uzun bacakları, kalın kalçaları vardı, hız için yapılmıştı ve her türlü hava koşuluna uygun taytla kaplanmıştı. O bir koşucuydu.

Benden daha yaşlı olduğunu anladım. Gözlerinin ve ağzının etrafında gülme çizgileri, endişe çizgileri ya da kaş çatma çizgilerinin başlangıcı vardı - hangisi olduğunu anlayamadım. Ama bundan da öte, sanki çok şey yaşamış gibi ondan yayılan bir bilgelik ve deneyim havası vardı.

Kanserden kurtulmuş biri olarak, başka bir insanın trajedi, uzun süreli fiziksel veya zihinsel acılar yaşadığını anlamaya eğilimliyimdir. Benzer benzerini tanır ve ben de bu adamda bunu fark ettim. Genelde bu bana itici gelirdi. Geçmişim üzerinde durmak istemiyordum. Bu insanlar genellikle hikayelerini paylaşmak isterlerdi. Acılarını paylaşmak gibi bir arzum yoktu.

Ama bu adamda beni iten hiçbir şey yoktu, hem de hiç. Garip bir şekilde ve aniden kendimi *işin içinde* hissettim.

Yere baktı, bakışlarımla doğrudan karşılaştı ve onu süzmeme hiç şaşırmış gibi görünmedi.

"Ben Greg," dedi kesin bir ifadeyle, kollarımı aniden bıraktı, uzaklaştı ve tam önüme geldi. Eldivenli elini ağzına götürdü ve dişlerinin yardımıyla çekti. Bakışlarım tekrar ağzına kaydı, siyah deri eldivenini ısırarak beyaz dişlerinin parıltısını dikkat dağıtıcı buldum.

Ben daha ne olduğunu anlamadan elini aramızda tutmuş, tokalaşmak için uzatıyordu.

Ona baktım, ne yapacağımı tam olarak bilemiyordum. "Salla onu," dedi.

Komuttan irkildim ve hareketsizliğimden dolayı telaşlandım, elimi kaldırdım ve onunkine yerleştirdim. "Evet, pardon. Merhaba, ben Fiona."

Onaylarcasına bir kez başını salladı, gözleri yüzümde geziniyordu. "Söylesene Fiona, kadın astronotlara ne denir?"

Ona ve sorusuna kaşlarımı çatarak baktım, onu yanlış anladığım için büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım. Ne kadar üzgün olduğuma şaşırmıştım, birbirimizin yanında geçirdiğimiz dakikalar göz önüne alındığında olmam gerekenden daha fazla.

Üniversiteli çocuklar ve onların ergen şakaları, onu daha az çekici ve çok daha... tipik yapıyordu.

Kaşlarımı çatmamak için dudaklarımı birbirine bastırarak elimi onunkinden çektim ve omuz silktim, yüzümün konuşmanın ani dönüşüyle ilgilenmediğini gösterdiğini biliyordum.

"Bilmiyorum, kadın astronota ne denir?" Sesim onunkinin robotik niteliğini taklit ediyordu.

"Astronot tabii ki," dedi, sesi aniden gücenmiş gibiydi - yine sadece İngilizlerin etkileyebileceği bir şekilde - bana karşı hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Utanç verici, Fiona. Kadın düşmanlığın ortaya çıkıyor."

Gözlerimi ona diktim ve bu kez gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu şaka hoşuma gitti."

"Şimdi de kadın astronotlar mı şaka oldu? *Tsk.*" İçini çekti, kollarını kavuşturdu, gözleri boyumda bir aşağı bir yukarı gezindi.

"Burada yaşıyorsun," dedi aniden. "Seni tanıyorum."

Başımı salladım, duvara yaslandım ve ellerimi arkamda birleştirdim. "Evet. Tanıdım."

"Ama sen bir münzevisin."

Neredeyse her şeyi, doğuştan ve sürekli olarak alaycı, kendi iyiliği için fazla esprili olanların kullandığı o kuru tonda söylediğinden şüphelenmeye başladım. Çok hızlıydı, Sherlock-Holmes tarzı. Genellikle küçük kız kardeşim bu sesi anneme karşı bir başa çıkma stratejisi olarak kullanırdı.

Konuşmacının ciddi mi yoksa şaka mı yaptığı asla bilinmezdi ve konuşmacıyı üstün, kibirli ve tepeden bakan biri gibi gösterme riski taşırdı.

Ama Greg'de bunu tamamen çekici buldum -şimdiye kadar- ve bu (etkileyici kıvrak yapısı, vücudunun sarmal ve potansiyel gücü, köşeli yüz hatları ve temkinli ifadesiyle birleştiğinde) onu tehlikeli bir şekilde çekici kılıyordu.

"Doğru," diye başımı salladım, onu inceliyordum, aramızda garip bir elektrik akımı geçtiğini hissediyordum, "Ben bir münzeviyim."

Ağzının kenarından belli belirsiz bir gülümseme fısıldadı ama kahverengi gözleri sadece gösterişsiz bir merakı ele veriyordu. "Bilmem gereken herhangi bir manifesto üzerinde çalışıyor musun?"

Başımı salladım. "Seni ilgilendiren bir şey yok."

"Ama ilgimi çekebilecek olanlardan beni haberdar edeceksiniz, değil mi?"

"Kadın düşmanı olduğuma göre neden benim manifestolarımla ilgilenesin ki?"

Koridordan aşağı baktı, belli ki gülümsemeye karşı koyuyordu. Bunun kanıtı nedense kendimi muzaffer hissettirdi, sanki kayda değer bir şey başarmışım gibi.

Koyu renk gözleri bana döndüğünde, benimkileri yakaladı ve başka tarafa bakmam için beni cesaretlendirdi. "En son trendleri, *sizlerin* gerçek diye ortaya attığınız söylemleri takip etmeyi seviyorum."

"Sizler...?"

"İki eşliler ve yabancı düşmanları."

"Bu kadar kısa bir tanışıklığın ardından beni bu kadar iyi tanımanıza şaşırdım. Söylesenize, neden yabancı düşmanı manifestolarımı bilmek istiyorsunuz?"

"Çünkü cinsiyetçilerin her zaman ilginç fikirleri vardır." "Cinsiyetçilerin ilginç fikirleri mi var?"

"Fikirler mi? Evet. İdealleri mi? Hayır."

Alay ettim, çok fazla eğleniyordum, kalbim ve midem birlikte çırpınıyordu, ciyaklayan fangirller gibi. "Cinsiyetçilik yoluyla ortaya çıkan ilginç bir fikir söyleyin."

"Bakalım..." Gözleri tekrar kısıldı, sanki daha o söylemeden sözlerine vereceğim tepkiyi tahmin ediyormuş gibi üzerimde gezindi: "Yemen yasalarına göre bir kadın kocasına itaat etmeli ve onun izni olmadan evden ayrılmalı."

"Peki bu neden ilginç?" Yemani kadınları adına garip bir kırgınlık karışımı hissettim ve cevabını merakla ve heyecanla bekledim.

"Bence erkekler eşlerine sahip olma, sevdikleri kadına tamamen sahip olma, onun sorgusuz sualsiz güvenine, itaatine ve hayranlığına sahip olma fikri tarafından her zaman bir düzeyde tutuklanacaktır. Ama en önemlisi, aslında her şeyi hak eden bir erkek olmak. Ve bence kadınlar

-her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etseler de- temelde ele geçirilmek istiyorlar." "Bu iğrenç bir şey." Ona karşı burnumu kııştırdım, sözlerinin beni

ne kadar paradoksal bir şekilde rahatsız ettiğini ve tuhaf bir şekilde ateşlendirdiğini gizlemeye çalıştım. "Hiçbir şey yok ilginç

hakkında tedavi etmek Kadınlar olarak Eşyalar; bu

insanlıktan çıkarıcı."

"İlla ki değil, eğer bir erkek sahip olduğu şeye değer veriyorsa, ona değer veriyorsa, onu koruyorsa değil - bu sahiplikle ilgili."

"Sahiplik mi? Sahip olunan şeyler atılabilir, verilebilir," diye belirttim, heyecanlandığımı hissederek. Konuşmamız neredeyse birbirimizin üzerine konuşacak kadar hızlı bir hal almıştı.

"İnsanlar da öyle. İnsanlar her zaman bir kenara atılır. Ama ona gerçekten sahipseniz, kalbine sahipseniz, o gerçekten sizinse, size terk edilmişse, yapamazsınız.

onu atın. O ait olduğu yerde, dolayısıyla sahiplik."

"Sahip olunanların düşünceleri ya da duyguları yoktur; onlar cansız nesnelerdir."

"Ah, ama kadınlar asla cansız değildir, benim yaptığım gibi değil." Bu yorumunu görmezden geldim, çünkü ses tonu, sözlerinin ima ediciliğiyle çelişiyordu.

"Eğer bir koca karısının kaprislerine boyun eğseydi, buna hadım etmek denirdi. Ama tersi olduğunda kabul edilebilir mi oluyor?"

"Bu doğru değil."

"Hangi kısmı?"

"Sahiplenilme fikrinden hoşlanmıyor musun? Tamamen birine ait olma fikrinden?" diye sordu usulca, gözleri ısındı ve dudaklarıma kaymadan önce boynuma doğru eğildi.

"Kendim dışında mı? Hayır. Bir mülk olma fikrinden hoşlanmıyorum. Ya sen?"

"Evet," diye yavaşça başını salladı, gözleri artık temkinli değildi. "Evet, karşılıklı sahiplenme fikrinden oldukça hoşlanıyorum."

Tükürdüm, göğsümü saran sıcaklık midemi bulandırıyor, nefesimin kesilmesine neden oluyordu. Tavana baktım, sonra ona dik dik baktım; hissetmem gereken kızgınlığı hissetmek için kendimi zorlamaya çalıştım. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum."

"Ama hoşuna gidiyor." Birden ses tonu değişti; sessiz, samimi ve son derece kendinden emindi.

Sırıttığımı çok geç hissettim; gülümsediğimi fark ettiğimde yüzüm çoktan yarılmıştı. Ama onun cevap niteliğindeki çarpık sırıtışı ve kararan gözleri yüzümdeki ifadenin şeffaflığına değdi.

Büyüleyici olmanın ötesinde ilgi çekiciydi, meraklı ve güzel bir örnekti. Kendimi onunla etkileşime geçmek isterken buldum.

Aslında ondan hoşlanmıştım. Söylediği şok edici şeyler, ölçülü saldırganlığı hoşuma gitmişti ve bunun yüzümden okunmasına izin vermiştim. Dahası, bu hislerimi yüksek sesle itiraf etmek üzereydim ki, çirkin ve çapkın sohbetimiz yarıda kesildi ve büyü bozuldu.

"Greg, bebeğim, henüz giyinmemişsin," diye seslendi bir kız birkaç metre öteden ve dikkatimi onun sesine yönelttim.

Gözlerimi dikip bakma isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Muhteşemdi ve kesinlikle bir kız değildi. Neredeyse iki metre boyunda, kumral saçları, viski rengi gözleriyle gerçek bir insanda gördüğüm en mükemmel vücuda sahipti.

Bakışları üzerimde gezindi ve küçümsemekle dostça davranmak arasında bir şeyde karar kıldı. Geçen dönemki gözlemlerimde kadınların bunu sıklıkla yaptığını (hemcinslerini birkaç saniye içinde değerlendirdiklerini) öğrenmiştim. Bunun sadece atletlerin diğer yarışmacılara yaptığı bir şey olduğunu düşünürdüm.

Gizemli süper model benim bir tehdit olmadığımı açıkça tespit etmişti.

Başımı çevirip el örgüsü çoraplarıma baktım, tekrar kızardım ve parmaklarımı kısa saçlarımda gezdirdim. Yanaklarımdaki sıcak leke bana hiç benzemiyordu ama yine de bu hissi, bu rahatsızlığı memnuniyetle karşıladım.

Bu oldu a yeni deneyim, ve I olur asla beğrudge
Yeni deneyimler, neredeyse herhangi bir şeyi deneyimleme yeteneğini kaybettikten sonra değil.

Yüzünde kibar bir gülümsemeyle durduğumuz yere doğru yürüdü ve Greg'in yanında durdu. Gözlerimi ya ondan ya da çoraplarımdan ayırmadım, hoşlandığım ve flört ettiğimi düşündüğüm bu adama bakmak istemiyordum. Ama gerçekte, muhtemelen sadece garip de olsa sosyal bir sohbet yapıyordu.

"Orada olmamız gerekmeden önce yirmi dakikamız var." Ona bir öpücük verecek kadar durakladı ve sonra başparmağıyla ruj izini sildi. Bana döndü ve el salladı, "Merhaba, ben Vanessa."

El sallamasına ve dostça nezaketine içten bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Merhaba, ben Fiona. Şu tarafta oturuyorum." Koridorun aşağısını işaret ettim.

"Yeni mi taşındınız?"

Greg benden önce cevap verdi: "Hayır, o şovenist manifestolar yazan yabancı düşmanı bir münzevi."

Vanessa başını salladı, gülümsemesi şaşkın bir hal aldı ve Greg'in omzuna vurdu. "Tuhafsın sen."

Bakışlarım Greg'inkilere kaydı ve onun da anlaşılmasa bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Bunu görmezden geldim, zihnimden uzaklaştırdım, hissettiğim elektrik akımını nadiren kullandığım hayal gücüne ve muhtemelen tek taraflı çekiciliğime bağladım.

Fern haklıydı. İnsanlarla daha fazla etkileşime girmem gerekiyordu; gözlem yapmak ancak bu kadar yardımcı olabilirdi. Dışarı çıkmalı ve yaşamalıydım.

"Çalışmaya geri dönmeliyim." Bunu Vanessa'ya söyledim ve ona bir el daha salladım. "Seni buralarda göreceğime eminim."

"Tanıştığımıza memnun oldum." O da elime karşılık verdi ve elini Greg'in elinin içine koydu.

Onunla göz göze gelmeden döndüm ve Fern'in büyük turu sırasında tanıştığım iki kızla selamlaşarak koridorda ilerlerken kollarımı kavuşturdum. I

Göğsümde devam eden gerginliği ve tenimin kızarmasını görmezden geldim.



o GECE Fern'in boş yatağında uyudum, Dara ve Hivan hâlâ devam ediyorlardı, belli ki bir noktada barışmışlardı.

Tuhaf bir mutluluk ve huzur hissettim.

Üniversiteden önceki yaz on sekizime bastığımda, bende bir sorun olduğundan şüphelenmeye başladım. En son beşinci sınıftayken, jimnastik ve özel dersler için okuldan alınmadan önce bir erkekten hoşlandığımı ya da ona ilgi duyduğumu hissetmiştim.

On dört yaşında kanser teşhisi konduğunda, aşklar, erkekler ve gelecek anlamını yitirdi ya da gerçekmiş gibi gelmemeye başladı. İyileşme sürecine girdiğimde, tüm odağım akademisyenlerdi. Ailemin evinden ayrılmaya kararlıyım.

Buna rağmen, tüm hayatım boyunca birinin benden etkilendiğinin hiç farkında olmamıştım ya da buna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Koca Ayak'ı ve onun açık açık bana baktığını düşündüm. Her ne kadar bariz bir oyuncu olsa da, bu beni neşelendirdi; onun maskaralıkları beni yastığıma doğru hafifçe güldürdü.

Remisyona girdiğimden beri sık sık çirkin olup olmadığımı merak ediyordum. Aynaların önünde durup yüzümü, şeklimi ve genel görünüşümü incelerdim.

Çirkin olmadığımı karar verdim.

Uzun, kalın kirpikleri olan büyük kahverengi gözlerim vardı. Güzel, normal bir burnum vardı. Düz beyaz dişlerle dolu ve mükemmel dudaklarla çerçevelenmiş güzel bir ağızım vardı. Yüzüm ovaldi ve cildimde leke yoktu. Koyu kahverengi saçlarım kabul edilebilir düzeydeydi, ancak yıllar süren radyasyon nedeniyle hâlâ kısaydı.

Hayır. Çirkin değildim.

Çirkin bir insan da değildim. İyi bir insandım. Ve zekiydim. Normal biriydim.

Düşüncelerim Greg ve Vanessa'ya, birlikte ne kadar hoş göründüklerine, ne kadar doğru ve güzel olduklarına döndü ve içimde bir mutluluk ve umut dalgası hissettim. Greg'e karşı hissettiğim anlık ilgi ve çekim iyi bir şeydi,

Hayatta olduğumun, kalbimin hâlâ attığının ve ciğerlerime hâlâ hava dolduğunun kanıtı olarak değer vermem gereken bir şey.

Kibirli ve yakışıklı Greg, çekici ve arkadaş canlısı Vanessa için yaratılmış olabilirdi. Ancak kalbimin hâlâ attığı ve havanın hâlâ ciğerlerimi doldurduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, dışarıda bir yerlerde mutlaka benim için biri vardı. Artık insanları izlemeyi bırakıp onlarla gerçekten konuşmam gerekiyordu.

BÖLÜM 2: TAK, TAK... NINJA!

"**N**_{O, BU BİR} TERBİYE MESELESİ."

"Peki neyin edepi olduğuna kim karar veriyor?"

Yurdun mutfağına yaklaşırken adımlarımı yavaşlattım, özellikle de ikinci konuşmacının sesini tanıdığımı düşündüğümde. Ne yaptığımın farkına varmadan durdum ve konuşmanın devam etmesini bekledim. Çok beklemem gerekmedi.

"Kasıtlı olarak kalın kafalı davranıyorsun." Bir kadın konuştu; sesi son derece sinirli geliyordu.

"Yapmıyorum. Sadece bir insanın edepi olmasının başka bir insanın edepsiz olması anlamına geldiğini söylüyorum," diye kısa ve öz -neredeyse sıkılmış- bir yanıt geldi. Konuşan Greg'ti.

Vücudum kaskatı kesildi ve çamaşır kutusunu göğsüme yaklaştırdım. İçinde banyo lavabosunda basit bir durulama için fazla kirli bulaşıklar vardı. Kalbimin ritminde hafif bir bozulma hissettim ve nefesimi tuttuğumu fark ettim. Kendimi nefes vermeye zorladım. Tuhaf davranışıma gözlerimi devirdim ve ayaklarımın hareket etmesini diledim.

Hareket etmediler.

"Bu saçmalık," dedi tiksinişmiş bir sesle. "Bana hayvanlara zarar vermenin iyi bir şey olduğunu söyleyemezsin!"

"Sana istediğim her şeyi söyleyebilirim. Shaquille O'Neal'ın kuzenim olduğunu ve James'in sosisli çöreğiyle cinsel ilişkiye girdiğini söyleyebilirim. Doğru olmayabilir ama söyleyebilirim."

"Hey, beni ve çöreğimi bu işin dışında bırakın!" Muhtemelen bu itiraz yukarıda bahsi geçen James'ten geldi.

Sırıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım, kulak misafiri olduğumu geç de olsa fark ettim. Kendimi silkeleyerek ileri atıldım ve mutfığa girdim. Greg'i ilginç buldum diye ürkütücü bir pusuda bekleyen kişiye dönüşecek değildim... tamam, ilginçten de öte. Aslında onu hiç düşünmemeliydim. Onun bir kız arkadaşı vardı.

"Konuya geri dönelim. Hayvanlarla seks yapmanın yanlış olduğuna inanıyor musunuz, inanmıyor musunuz? Bunun hayvanlara zulüm olduğuna inanıyor musunuz? Evet ya da hayır."

İçeri girerken odaya göz gezdirdim, tartışmadan başını kaldıran birkaç kişiye, yurttaki turumdan ve sonraki sosyal etkileşimlerimden tanıdığım birkaç kız ve erkeğe başımı salladım. Mutfakta neredeyse otuz kişi saydım, çoğu yerde oturuyordu, dikkatleri Greg ve uzun sarı saçları olan uzun boylu bir kızın üzerindeydi. Onu Simone olarak tanıdım, siyaset bilimi ve kadın çalışmaları son sınıf öğrencisiydi ve Greg'e çoğu insanı yakacak bir bakış atıyordu.

Greg rahatsız olmamış ve eğlenmiş görünüyordu.

"Mesele bu değil," dedi. "Mesele bu olsaydı, çiftçilerin ve veterinerlerin hayvancılık gibi değerli bir konuda sık sık mastürbasyona yardım ettikleri gerçeğine karşı çıkardım."

"Bu tamamen farklı bir konu. At tecavüze uğramıyor."

Greg'in gözleri benimkilere kaydı ve iki kez baktı; eğlenen ifadesi dalgalandı, kaşları bir an için aşağı indi. Ama dikkatini tekrar Simone'a çevirdi. Derin bir nefes almasını, gözlerini üç dört kez kırıştırmasını, sanki onu yeniden odak noktasına getirmeye çalışmasını izledim. Boş lavaboya doğru ilerledim ve bulaşıklarımı yıkadım; ama tartışmayı dinleyebilmek için suyun basıncını düşük tuttum.

"Alo? Greg... hayvancılıkla aramızdaki fark tecavüzün olmaması."

"Ah, peki o zaman," diye boğazını temizledi, "at ve insan pornografisine olan büyük talebe ne demeli - evet, bu doğru, kadınlarla cinsel ilişkiye giren atların videoları. Bir at bir insanla gezintiye çıkıyor, eyer isteğe bağlı tabii ki."

Bu bazı inlemeler ve bazı kahkahalarla karşılandı. İçim cız etti, gülmemeye çalıştım, başaramadım ve güldüğüm için kendimi suçlu hissederek içim cız etti.

"Ugh! Çok iğrençsin! Güldüğüne inanamıyorum-" Simone seyircilerden birkaçına dik dik baktı, elleri yumruk olmuştu. Belli ki öfkeden kuduruyordu.

"At bir el değil de bir vajina olduğu için mi tecavüze uğruyor? Yoksa bu kadar iğrenç bulduğunuz şey insan penisi mi? Ne olursa olsun," diye ellerini kaldırdı ve kadının sözünü kesmesine fırsat vermeden sesini yükseltti, "bu tartışmanın amacı hayvanlarla cinsel ilişkiye girmenin uygun ya da iğrenç olup olmadığı değil. Açıkçası oldukça beceriksizce ifade etmeye çalıştığım nokta, eğer ortada gücenecek bir taraf yoksa *gücenmenin* de mümkün olmadığıdır."

"Bu çok yanlış-"

"Hayır. Bu çok doğru!"

Greg'in sesindeki ani sertlik karşısında şaşırarak başımı kaldırdım ve onu kaşlarını çatarken buldum. Az önceki neşesinin yerini, yaptığı korkunç şakayla bağdaştıramadığım bir hiddet almıştı. Oda tamamen sessizliğe gömüldü. Tek gürültü musluktan gelen hafif su sesiydi.

Dişlerini gıcırdatıyordu. "Kürk manto için kesilen tavşanları ve hayvanlardan zevk alan koyun çiftçilerini düşünüyorsunuz ama gerçek vahşeti, soykırımı, öldürülen ya da açlığa terk edilen veya unutulan yüz binlerce insanı hiç düşünmüyorsunuz. Bu ülke milyonlarca insan yetiştiriyor.

-Sevimli kedi ve köpekler için milyarlarca dolar harcarken, üçüncü dünya ülkelerindeki insanların acılarını dindirmek ve onlara boyun eğdirmek için hiçbir şey yapmıyoruz. Hayvanlarla cinsel ilişkiye girmenin rahatsız edici olduğunu mu düşünüyorsunuz? Sizi ve kusurlu önceliklerinizi saldırgan buluyorum. Beni *gücendiriyorsun* çünkü ben bunu *kabul etmeye* meyilliyim."

Simone ona tokat atmış gibi baktı. Korkunç bir andı. Bir yandan haklıydı. Ama aynı zamanda çok ama çok hatalıydı. Mutfakta toplanmış olan bu hassas beyinler için bu, hayatlarını değiştirecek bir andı ve içimden bir ses konuşmamı, bu genç insanlar yanlışları -tüm yanlışları- düzeltme çabalarının beyhude olduğunu hissederek bu odadan ayrılmadan önce ona meydan okumamı istedi.

"Haklısınız," dedim, kalbimin nasıl boğazıma fırladığını görmezden gelerek musluğu kapattım.

Greg'in gözleri bana kaydı. Kaşlarını çatıyordu. "Elbette haklıyım-"

"Siz de yanılıyorsunuz."

Alnı kırıştı, sade bir şaşkınlık belirdi, sonra ifadesini durdurdu. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve kulaklarım çınlıyordu çünkü gözümü korkutuyordu. Ama ben uzun zaman önce gözdağı ve korkunun üstesinden gelmeyi öğrenmiştim. Soğuk bakışları beni korkutuyordu ama ben ondan daha cesurdum.

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözleri kısıldı, ağzı hafif bir sırıtışla kıvrıldı. "Eksiklerimi öğrenmekle çok ilgileniyorum."

"Bu bir yalan," dedim açıkça, ellerimi bir havluyla silerek. "Ama tartışırken iğneleme etkili bir teknik olduğu için buna izin vereceğim."

"İzin vereceksin," dedi, sesi vurdumduymaz ve monotondur.

"Evet, izin vereceğim. Alaycılık sana yakışmasa da. Ama konumuz samimiysizliğiniz olmadığı için konuyu dağıtıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Katılıyorum. Gücenecek biri olmadan, kimse gücenemez. Bununla birlikte, değerler önemlidir. Etik önemlidir. Ahlak, gerçekleri kutsal tutmak önemlidir."

"Ah, ama kimin doğrularını kutsal sayıyoruz?"

Başımı salladım ve az önce Simone'u yönlendirdiği yola beni de yönlendirmeye çalıştığını görerek ona gülümsedim. "Hayır, hayır, hayır. Bu yol yıkıma ve kırmızı sapmalara götürür."

Gözlerinin soğukluğu biraz azaldı ve dudakları isteksiz bir gülümsemeyle yana doğru kıvrıldı.

"Tartıştığım nokta kimin doğrularının ya da ideolojisinin daha üstün olduğu değil. Tartıştığım nokta, her birimizin bir ideolojiye ihtiyacı olduğu. Hepimizin uğruna savaşıacak, inanacak, kutsal sayacak bir şeye ihtiyacı var. Simone-" Elimle onu gösterdim, "bir hayvan hakları aktivisti. Kimse onun yaptığı iyi işleri küçümsememeli, çünkü o iyi işler yapıyor."

Sırtışı kayboldu ve gözlerini dikip değerlendirmeye başladı. Konuşmak için ağzını açtı, ben de onu durdurmak için ellerimi kaldırdım.

"Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, belki kesin kelimelerle değil ama iğneleyici, kesici bir şey söyleyeceksin; belki esprili, hatta komik olacak. Bir sonraki soruma alaycı olmadan cevap vermen için sana meydan okuyorum."

Bakışları tekrar daraldı.

Çocuklardan biri söze karıştı: "Greg'in iğnelemeden bir dakikadan fazla durabileceğini sanmıyorum. Bu onu öldürebilir."

Birkaç kişi güldü. Gözlerimi Greg'den ayırmadım. O gülümsemiyordu. "Peki. Soru nedir?"

"Kutsal saydığınız bir şey var mı?"

Durakladı, belki de hileli bir soru sorup sormadığımı anlamak için zihnini yokluyordu; sonunda bir kez başını salladı. "Elbette."

"Hangi iyi işi yapıyorsun? Kutsal saydığınız şeyler için nasıl mücadele ediyorsunuz?"

Greg sanki bu soru karşısında irkilmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Bakışları bir anda gök gürültüsüne dönüştü.

Neredeyse bir adım geri atacaktım ama atmadım. Kendimi tuttum. "*Beni gücendiriyorsun ve ben de bunu kabul ediyorum. Burada durup Simone'un inançlarını ve inançlarınız uğruna mücadele etmek için hiçbir eylemde bulunmazken, ciddi yanlışlar olduğunu düşündüğü şeyleri düzeltmek için yaptığı çalışmaları küçümsemeniz beni rahatsız ediyor. Bu bir.*"

Her iki taraf da yanlışları düzeltmek için çalışırken kutsal gerçekleri karşılaştırmak ve hatta küçümsemek başka bir şeydir. Ama siz hiçbir şey yapmazken bir şeyler yapan bir kişiye karşı çıkmak bambaşka bir şeydir."

Greg'in gözleri parladı ve onu çok iyi tanımasam da öfkelenmeye çok yakın olduğunu hissettim. Kendimi hazırladım, fırtınayı bekliyordum. Bu konuda iyiydim. Annem bir çığırtkandı. Tehdit ve korkutma yoluyla iletişim kurardı, hepsi de en yüksek sesle bağırdı.

Ama öfkesi gelmedi.

Gözlerini kapattı, çenesi belki üç saniyeliğine göğsüne düştü ve başını kaldırdığında bakışları soğukkanlı, sakin ve derli topluydu.

"Konuyu kapatıyorum," dedi eşit bir şekilde, neredeyse neşeyle, gözlerine ulaşmayan yarım bir gülümsemeyle. "Elbette haklısınız. Uğruna savaşmadıktan sonra inançların ne anlamı var? Bir hiçtirler."

Ona yan gözle baktım, diğer nalin düşmesini, sert bir açıklama yapmasını bekliyordum.

Devam etti, "Argümanınızın üstünlüğünü kabul ediyorum ve bunun karşılığında size atımın hizmetlerini sunmak istiyorum, eğer... binmek ya da sürmek isterseniz."

Ah... işte bu.

Tabii ki birkaç kişi güldü. Simone kılandı.

Omuz silktim, başparmağımı omzumun üzerinden attım. "Bulaşık yıkayacağım için başka bir sefere ertelemek zorundayım."

"Belki sonra?"

"Hayır, teşekkürler." Lavaboya doğru yürüdüm. "Daha sonra baliğma banyo yaptırmam gerekiyor."

Birkaç öğrenci kıkırdadı ya da sıırttı ve grup içinde yeni konuşmalar başladığında rahatlardım, birkaç kişi yüksek sesle Mario Kart oynamak isteyen olup olmadığını merak ediyordu. Belli ki etik tartışmasından bıkmışlardı.

Bu arada dikkatimi tekrar bulaşıklarına verdim ve ellerimin titrediğini fark ettim, çok az ama fark ettiğim kadarıyla. Bulaşıkları rekor bir sürede bitirdim, Greg'in bakışlarını üzerimde hissettim ama onunla buluşmaya meyilli değildim. Lavabonun etrafını sildim ve mutfakta daha fazla oyalanmaktansa bulaşıkları odamda kurulamaya karar verdim.

Odadan çıkarken adımlarım istediğimden daha hızlıydı ama koridora ulaştığımda kendimi yavaşlamaya zorladım. Kaçmak için bir nedenim yoktu... ya da kendime öyle söyledim.

"Fiona."

Greg'in aksanıyla ismimi duyunca gerildim, adımlarım titredi ve durdu. Greg'e profilimi göstererek döndüm. Bana doğru kararlı adımlarla yürüyordu. Çenesi sabitti, bakışları yarı kapalıydı; yaklaştıkça şakağındaki kasın kıpırdadığını gördüm.

Ona toplayabildiğim en dostane ve ilgili ifadeyi verdim. "Hey... Greg."

Durdu; temkinli ve ölçülü gözleri üzerimde gezindi ve elimde tuttuğum temiz bulaşık küvetine takıldı. "Bunları senin için geri taşımama izin ver."

Kabul etmemi beklemeden küveti elimden aldı ve koridordan odama doğru ilerledi. Benim odama girdi. Birkaç adım gerideydim ve hangi kapının bana ait olduğunu bilmesine şaşırmıştım.

Onu girişin hemen içinde, bakışları Fern'in kitapları ve kâğıtları, Beth'in boş alanı, Dara'nın masası ve benimkiler üzerinde gezinirken buldum. Küveti eskiden Beth'in boş olan masasının üzerine bıraktı ve bana doğru döndü. Çenesi hâlâ gergin, cömert dudakları sert bir çizgi halindeydi.

Eziyet çektiği, onu rahatsız eden bir şey olduğu fikrine kapıldım. Nasıl hitap edeceğimi bilmiyordum; etmeli miydim bilmiyordum.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordum. "Benim hakkımda yanılıyorsun."

Sağ kaşımı şaşkınlıkla kaldırdım ve devam etmesini bekledim. Devam etmeyince, bariz soruyu sordum: "Senin hakkında nasıl yanılıyorum?"

"İnançlarım için savaştım; hayatımın çoğunda onlar için savaştım. Ama kavgadan bir şey çıkmaz. Yaptığın şey, o çocuklara söylediğin şey-"

"Çocuklar mı?" İnanamayarak sözünü keserek sordum. Eğer mutfığa dizilmiş çeşitli üst sınıflar çocuksa, o zaman ben bir bebektim.

Beni duymazdan geldi ve konuştukça sesi giderek daha soğukkanlı bir hal aldı, "-Neden yaptığını anlıyorum, ama bu iltihaplanan bir yaranın üzerindeki yara bandı. İnsanlar korkunç gerçeklerle yüzleşemedikleri için zihinlerini önemsiz şeylerle doldururlar."

Onu inceledim ve tedirgin olduğunu gördüm. Şakacı maskesinin ve saygısız esprilerinin ardında mücadele eden bir çocuk -hayır, bir adam-seziyordum. Onun mücadelesini hafifletmek için karşı konulmaz bir istek duydum. Ellerimi kaldırmaya başladım, sonra hızla iki yanımda yumruk haline getirdim. Greg'i teselli etmek bana düşmezdi.

Bunun yerine nazikçe şunu önerdim: "Herkes büyük savaşlarda mücadele etme yeteneğine sahip değildir. Herkes cesur, güçlü ve kuvvetli değildir. Bırakın insanların davaları olsun. Zafer kazanılabildiğinde, düzelttikleri yanlışları küçümsemeden zafer kazanmalarına izin verin. Ne kadar küçük olursa olsun, adaletsizlikle ilgilenmek her zaman değerli bir amaçtır."

Elleri kalçasındaydı ve bana yan yan bakarak beni inceliyordu, ancak ağzı uyuşuk bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Çok uzun bir süre beni inceledi ve ben de huzursuz bir enerjiyle dolup taşıdığını hissetmeme rağmen bunu yapmasına izin verdim.

Aynı zamanda garip bir akım oluştuğunun da giderek daha fazla farkına vardım. Atmosfer giderek daha yüklü ve ağır bir hal alıyordu; yine de onun muhtemelen bunun farkında olmadığını ve/veya bağışıklık kazandığını düşündüm. Mutfaktaki yıpratıcı yorumlarına rağmen ona olan çekiciliğimin arttığını, balonlaştığını hissettim. Diğer yöne doğru kaçmalıyım. Bunun yerine kendimi onu yatıştırmak isterken buldum.

Ayrıca, işkence görmüş bir Greg o kadar yakışıklıydı ki boğazım düğümlendi ve göğsüm ağrıdı. En çok da ona dokunmak istedim.

Ama dokunmadım.

Küçük bir kahkaha attı, gerginliği kırdı ve tavana baktı. "Çok mantıklı konuşuyorsun."

Gülümsedim, iltifat karşısında gözlerim büyüdü. "Biliyorum. Bu bir lanet."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve lacivert uzun kollu tişörtünün kollarını kaslı omuzlarının üzerine sımsıkı çekti. Boynuna bakmamak için tüm irademi kullandım. Ten rengi ışıltılı bir zeytindi, bronzlaşmış gibiydi. Dokunulduğunda sıcak olacaktı gibi görünüyordu. Kollarımı kavuşturdum.

"Kes şunu," dedi, ses tonu artık kuruydu ama alay ettiğini anlayabiliyordum.

"Tamam. Mantıklı olmayı bırakacağım." "Güzel. Meyveli kek ol."

"Kimse meyveli kekleri sevmez." "Ben severim."

"Bir tek sen varsın."

"Yeterli olmalıyım," dedi.

Tek bir gözümü ona diktim, yüzümün bir tarafını buruşturdum ve ona karşılık verdim. "Hayır. Yeterince değil. Bana hayranlık duyan lejyonlara ihtiyacım var."

Başını salladı ve bu kez gülümsemesine hakim olamadı. "Sende bunu hissediyorum. Bana muhtaç ve narsist gibi görünüyorsun."

"Çok anlayışlısınız. Kadın düşmanı manifestolarım için sürekli övgüye ihtiyacım var."

Güldü ve bu o kadar harika bir sestir ki kalbim buna karşılık aptalca bir sıçrama yaptı. Elimi göğsüme bastırmak istedim ama bunun yerine nefesimi tuttum.

Bu neşeli an, kısa süre sonra son derece garip bir gülümsemesiz bakışma yarışmasına dönüşen gülümseyerek bakma yarışmasıyla sona erdi. Bakışları yüzümde gezindi, gözleri biraz odaklanmamıştı. İçimden gelen kıpırdanma isteğiyle savaştım (ve kazandım). Bunun yerine kıpırdamadan durdum ve kendime bu anı yaşattım, onunla baş başa.

Sonra her şey bitti.

Greg başını salladı ve elini uzun saçlarının arasından geçirdi. Kapıya doğru koştu. "Gitmeliyim. Sopalamam gereken yavru köpekler ve boğmam gereken kedi yavruları var... bir yerlerde."

Gitti.

Birkaç dakika boyunca hiç kıpırdamadan durdum ve aceleyle boşalttığı yere baktım. Küçük süit alanı onsuz birdenbire kocaman olmuştu. Kendime onun başkasına ait olduğunu hatırlattım. Dışarıdan hiçbir ilgi belirtisi göstermeyecektim ama bakacaktım. Hayranlık duyacaktım.

Ve imrenmemek için elimden geleni yapardım.

Bir randevum vardı! Şubat ayında... Sevgililer
Günü'nde. Onun fikriydi.

Adı Mark'tı ama ben ona "Bacaklar" lakabını takmıştım çünkü çok güzel bacakları vardı ve dışarıda kar yağmasına rağmen her zaman basketbol şortu giyerdi. Bundan şikâyetçi değildim ya da akıl sağlığımı sorgulamıyordum çünkü bu, ders sırasında onun bacaklarına bakabileceğim anlamına geliyordu. Yine de ona "Gülücükler", "Mavi Gözler" ya da "Sarışın" lakaplarını takabilirdim çünkü muhteşem bir gülümsemesi, en güzel mavi gözleri ve en güzel sarı saçları vardı.

Fern'in bana gülümsememek ya da insanlarla konuşmamak gibi kötü bir alışkanlığım olduğunu fark ettirmesinden kısa bir süre sonra sanat tarihi dersinde tanıştık. İnsanları izlemeyi bıraktım ve insanların bakışlarıyla buluşmaya, onlara gülümsemeye başladım. Bu büyük bir fark yarattı.

Legs dev amfide benimkinden iki koltuk aşağıda oturuyordu. Fern'in yurtlarda yaptığı büyük turdan sonra sınıfa döndüğüm ilk gün ona gülümsedim. O da gülümsedi, sonra bana iki koltuk daha yaklaştı ve kendini tanıttı.

Mark on sekiz yaşındaydı, bir çiftçinin oğluydu ve ailesinde üniversiteye giden ilk kişiydi. İnşaat mühendisi olmak istiyordu. Gerçekten çok yakışıklı, arkadaş canlısı ve tatlıydı. Bana sanat tarihi çalışma grubuna katılmak isteyip istemediğimi sordu, ben de katıldım ve bir hafta sonra kahve içmek isteyip istemediğimi sordu, ben de içtim.

Kahve içerken bana çıkma teklif etti. Ben de evet dedim. Tarihi belirledi ve plan yaptık.

Mark midemde küçük heyecanlı bir kıpırtı yarattı, Greg'le yaşadığım ezici manyetik çekim gibi bir şey değildi, ama randevuyu dört gözle bekliyordum. Uzun vadeli bir şey aramıyordum. Yeni bir şeyler deneyimlemek istiyordum.

Mark bana çıkma teklif ettikten kısa bir süre sonra, ama buluşmamızdan önce, P-kimya dersinde gülümsediğim bir çocuk tarafından kahve içmeye davet edildim. Adı Jefferson'dı ve çok sevimliydi. Evet demiştim ama daha sonra Mark'la randevum olduğu için bu kararımı sorguladım.

Bu da yeni bir deneyimdi. Bu yüzden ne yapmam gerektiğini sormak için Fern'i aradım. Son birkaç hafta içinde tanıştığım ve arkadaş olduğum kızların birkaç odasını denedim; onlardan biri bana Greg'in odasını denememi söyledi çünkü Fern ve Greg birlikte siyaset bilimi okuyorlardı ve genellikle dersten sonra çalışıyorlardı.

İlk içgüdüm Greg'in odasına gitmek yerine Fern'i süit alanımda beklemek oldu. Greg'in odasına gitme düşüncesi bile bana vahşi bir his veriyordu, sıcak ve kızarmış, endişeli. Onunla en son vakit geçirdiğimde, büyük mutfak tartışmasından sonra, aceleyle ve uydurma bir bahaneyle aniden odamı terk etmişti. O zamandan beri onunla konuşmamıştım...

Sonunda suskunluğumu üzerimden attım.

O sadece bir çocuktü. Zararsızdı. Güzel ve sosyal bir kız arkadaşı vardı. Gülümsemelerimi ve etkileşimlerimi arkadaşlık ya da tanıdıklık seviyesine göre ayarlardım. Önemli bir şey değildi.

Fedakâr pragmatizmimle donanmış bir şekilde Greg'e doğru yürüdüm. Onun odası koridorun karşı ucundaydı ve aramızda otuz kapı vardı. Bu farkındalık nedense beni daha iyi hissettirdi.

Kapıyı çalmaya hazırlandım ama süitin kapısı açıktı: Yaklaşırken Fern'in sesini duydum. Köşeden kafamı uzatıp kısa bir süre araya girmeye, Fern'den işi bittiğinde gelip beni bulmasını istemeye ve sonra gitmeye karar verdim.

Köşeden kafamı uzattım ve neyse ki Fern'i kapıya bakarken buldum. Greg'in sırtı bana dönüktü. Hemen başını kaldırdı ve bana gülümsedi.

"Hey, Fiona. Dışarıdaymıydın."

"Evet, bölmek istemem. Sadece çok hızlı, işin bittiğinde bana birkaç dakika verebilir misin? Tavsiyene ihtiyacım var."

Greg koltuğunda dönmüştü ve gözlerini üzerimde hissedebiliyordum; ona baktım ve başımı sallayıp onaylarcasına gülümsedim.

"Ne tür bir tavsiye?" diye sordu, sesi her zamanki gibi kuruydu.

"Sadece kızlarla ilgili şeyler." Sorusunu geçiştirdim ve dikkatimi tekrar Fern'e yönelttim. "Sonra görüşür müyüz?"

"Kız meseleleri mi? Kulağa heyecan verici geliyor." Fern'in gözleri büyüdü ve ellerini birbirine sürttü.

Bu sırada Greg ayağa kalktı ve süitin diğer tarafından bir sandalye çekti. Onu çizme kesim kot pantolon, çıplak ayak ve düz beyaz bir tişörtle görünce bir an için dikkatim dağıldı. Çok uzun boylu, zayıf ve lezzetliydi. Vücutuyla meşguliyetim muhtemelen geri döndüğünde bileğimi tutup beni az önce boşalttığı koltuğa yerleştirdiğinde itiraz etmememin nedeniydi.

"Kız işlerinde çok iyiyimdir," dedi, yeni koltuğa oturdu, böylece hem kendisi hem de Fern bana bakıyordu, sanki röportaj yapmak üzereymişim gibi. "Hangi kıza sorarsanız sorun, kızlarla aramın ne kadar iyi olduğunu söyleyecektir."

"Ben, uh..." Ne yapacağımı bilemeden ayağa kalkmak için döndüm.

Ama sonra Fern geri çekilmemi engellemek için elini dizime koydu, "Hayır, gerçekten öyle. Kızlarla ilgili konularda harika. Onu kızlardan biri olarak düşün." Gözleri ona kaydı, vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi. O da bu incelemeye alaycı bir kaş kaldırmayla karşılık verdi.

"Şey," diye düzeltti, "onu erkek bedeninde bir kız olarak düşün. Bir kadının beynine sahip."

Başını salladı. "Evet. Kurnaz. Hesapçı. Dirençli. Acımasız."

Ona gülümsememek için kendimi dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlarken buldum. Bunun iyi bir alıştırma olacağı aklıma geldi. Greg'in etrafında olmak ve ona karşı tepkilerimi yumuşatmak, gelecekte benzer durumları yönetmeme yardımcı olacaktı.

Greg öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı -sandalye için fazla büyük görünüyordu- ve çöl kurusu bir ses tonuyla, "GREGİNA Teyze'ye her şeyi anlat," dedi.

Fern de ben de güldük ve gözlerimi ona dikerek başımı salladım. Yüzü ciddi olsa da kara gözleri sıcak ve alaycıydı. Yenilmez bir poker suratı olduğunu hayal ettim.

"Peki, işte hikâye," diye iç geçirdim, ona hâlâ şüpheli bir bakış fırlatıyordum - Fern'in sadece arkadaş olan oğlanlar ordusuna birkaç kez yaptığını gördüğüm bir şeydi bu - sonra dikkatimi tekrar Fern'e yönelttim. Ona bakarken ve tam cümleler kurarken zorlanıyordum. Beni sıcak ve şaşkın hissettiriyordu. "Mark'ı tanıyor musun, sanat tarihi dersimden?"

Fern başıyla beni onayladı ve Greg'e, "Sevgililer Günü'nde Fiona'yı dışarı çıkaracak," dedi.

Greg oturduğu yerde kıpırdandı. "O senin erkek arkadaşın."

Başımı salladım ve dikkatimin bir anlığına ona kaymasına izin verdim. "Hayır, bu bizim ilk randevumuz."

"Sevgililer Günü'nde." Gerçekçi ses tonunda bir parça güvensizlik vardı. "Doğru, yani mesele şu ki-"

"İptal etmelisin. Sadece bir kaçık Sevgililer Günü'nde bir kızla ilk randevusuna çıkar. Ya da bir pedofil."

Fern omzuna vurdu. "Greg!"

Canını yakmış gibi omzunu ovuşturdu, "Ne? Sevgili Fiona'mızın bir pedofille çıkmasını mı istiyorsun?"

"Mark sübyancı değil." Bağırduğu için sesi gıcırtılı çıkıyordu.

"Nereden biliyorsun? Çocuk tacizcilerinin yerel bölümünü iyi tanıyor musunuz? Onları çay içmeye mi davet ettin?"

"Çok kötüsün." Başını salladı ama gülme isteğiyle cesurca savaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Belki de onlara minibüsleri için şeker tedarik ediyorsunuzdur."

Mücadelesini kaybetti ve kahkahayı patlattı, "Aman Tanrım, korkunçsun. Pedofiller hakkında şaka yaptığına inanamıyorum."

"Yapmıyorum. Güldüğümü görüyor musun? Fiona'mın vücut parçalarının yerel erkek-erkek-aşk derneğine karışmasını engellemeye çalışan benim."

Berbat *biriydi*. Saygısız, saldırgan ve yıpratıcıydı ve beni alarma geçirmesi gereken garip bir nedenden ötürü onu tamamen büyüleyici buldum. Belki de hayatım boyunca çok korunaklı olduğum için şok değeri bana çekici geliyordu. Ya da belki de ben bir şekilde çarpık ve hatalıydım.

Sebeup her ne olursa olsun, kuru bir üstünlükle sunduğu korkunç komedi rutini onu daha da çekici kılıyordu.

Kesinlikle sapkın ve hatalıydım.

"Sadece... sadece," Fern elini onun yüzüne doğru kaldırdı, "sadece sus ve Fiona'nın sorusunu sormasına izin ver." Sonra bana döndü, "Lütfen devam edin."

"Tamam..." İkisinin arasında göz gezdirdim. Greg tamamen rahat ve her şeyiyle dikkatli ve ciddi görünüyordu. Ancak, yüzeyin hemen altında bir fesatlık yattığını seziyordum.

"Yani, soru Jefferson hakkında."

"Jefferson mı?" Fern ve Greg aynı anda sordular ama Greg'in sesi biraz telaşlanmış gibiydi.

Fern, Greg'e sakinleştirici bir bakış attı ve bir santim öne eğildi. "Jefferson kim?"

"Jefferson P-Chem sınıfımdan bir çocuk."

"P-Chem mi? Sen birinci sınıf öğrencisi değil misin?" Greg sordu.

"Evet ama önkoşullarımın çoğu için AP sınavlarına girdim." diye cevap verirken dudaklarının ve çenesinin şekline hayranlıkla bakmama izin vererek bir kez başımı salladım.

"Yani senin branşın...?"

"Bölmeyi kes, Greg." Fern gözlerini devirdi.

"Sorun değil. Benim bölümüm elektrik mühendisliği."

Gözleri sanki beni ilk kez görüyormuş gibi tekrar üzerimde gezinirken bakışları daraldı. "Başka hangi dersleri alıyorsun?"

"Şey... diferansiyel denklemler, P-kimya, vektör hesabı, dinamik ve sanat tarihi."

Bana baktı, yüz ifadesi şaşkınlığını açıkça belli ediyordu. Şaşkın bakışlarına doğrudan karşılık verdim ve bir yorum yapmasını bekledim. Bunun yerine beni sessizce incelemeye devam etti.

Fern parmaklarını şıklatarak dikkatimi tekrar ona çekti. "P-chem'den Jefferson'a dönüyoruz."

"Ah, evet. Jefferson beni kahve içmeye davet etti. Sorum şu: Mark'la çıkıyorsam Jefferson'la kahve içmeye gitmem yanlış mı?"

Greg tırnaklarını inceleyerek, "Bir Jefferson tanırdım," diye mırıldandı. "Eskiden hayvanların canına okurdu, muhtemelen hâlâ öyledir. Acaba aynı Jefferson mı?"

Fern homurdandı, gözleri önce ona, sonra bana kaydı. Bana küçük bir gülümseme verdi. "Hayır, hiç de yanlış değil. Mark'la aranızda bir ilişki yok."

özel olmak için yeterli. Bir kişiyle özel olana kadar, istediğin kadar başka erkekle çıkabilirsin."

"Sadece hiçbirisiyle seks yapma." Greg'in sözleri endişeliydi ve hem benim hem de Fern'in dikkatini çekiyordu.

Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrılmıştı ve gözleri artık alaycı görünmüyordu. Boğazını temizledi, ellerini inceledi, sonra bakışlarını Fern'e kaldırdı.

"Sadece... biriyle özel bir ilişki yaşayana kadar," diye açıkladı.

Fern ona bileğinin sinirli bir hareketini yaptı -konuşurken ellerini sık sık kullandığını fark etmiştim- ve bana döndü. "Onu dinleme. İstedğin kadar erkekle yat."

Hafif bir kıkırdama numarası yaptım. Sanat tarihi çalışma grubumdaki bir kız rahatsız olduğunda bunu sık sık yapar, aniden gerilen ruh halini hafifletmeyi umardı. "Evet, bir süre kimseyle seks yapacağımı sanmıyorum."

Fern'in gülümsemesi hüzünlüydü ve ela gözleri neredeyse anaç bir parıltıya bürünmüştü. "Ah, doğru ya. Hiç öpüşmedin, değil mi?"

Her şey sessizleşti ve zaman durdu.

Kalbim tekledi, tekledi; utanç ve ezici bir mahcubiyet içinde çırpınıyordu.

Ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi, nasıl davranacağımı bilmiyordum. Böyle bir durumu daha önce hiç yaşamamış ya da tanık olmamıştım.

"Artık biliyor... artık hiç öpülmediğimi biliyor... artık benim bir ucube olduğumu düşünüyor" diye düşünüp duruyordum.

Tek bildiğim bir kara deliğin içine düşüp yok olmak istediğimdi. Hoş olmayan sıcak ve nemli bir his tenime yayıldı; sebepsiz yere terliyordum. Greg'in gözlerini üzerimde hissettim ve sanki iki lazer ışını kafatasımı yakıyordu. Kafa derim kaşınıyordu.

"Doğru," dedim, yutkunarak, sarsakça başımı sallayarak ve gülümsemeye zorlayarak. "Henüz değil." Çaresizlik içinde, onlara iki baş parmağımı kaldırırken kendimi küçümseyen bir neşe katmaya karar verdim... İnanılmaz derecede garip iki baş parmağımı kaldırdım. "Ama Sevgililer Günü için büyük umutlarım var."

İçgüdülerim bana kaçmamı söylüyordu, ben de kaçtım.

Birden ayağa kalktım, yolumu açmak için sandalyeyi yana ittim ve "Tavsiyen için teşekkürler; ihtiyacım olan buydu" diye seslenerek odadan dışarı fırladım.

Odama geri kaçtım ve nedenini bilmiyordum. Adımlarımı hızlandıran bir aciliyet hissi vardı; boğazım düğümlenmişti ve ağlayacakmış gibi hissediyordum. I

sorunumun ne olduğunu bilmiyordum.

Binlerce seyirci ve milyonlarca TV izleyicisi önünde başarısız olmanın getirdiği hayal kırıklığını, utancı daha önce de yaşamıştım. Bir Olimpiyat yarışmacısı olarak başarısızlığı nasıl geride bırakacağımı, aklımdan nasıl çıkaracağımı, bir sonraki hedefe, bir sonraki yarışmaya nasıl odaklanacağımı öğrenmiştim. Hataları takıntı haline getirmek başarıya ters etki yapıyordu. Ben her zaman hatalarımdan ders çıkardım. Sonra yoluma devam ederdim.

Ama bu farklıydı. Bu korkunç duygu tek bir izleyici kitlesinden kaynaklanıyordu ve başarısızlık ya da hatayla ilgili değildi; kontrol edebileceğim bir şeyle ilgili değildi. Gelecekteki gelişim için analiz edilecek hiçbir şey yoktu. Kendimi mantıksız bir şekilde utanmış, melankolik ve sefil hissediyordum, sanki defalarca tekmelenmiş gibiydim.

Ne kadar çabalasam da, bu yeni deneyim için minnettarlık duymaya kendimi ikna edemedim.

Sevgililer Günü'nden iki gün önce eve geldiğimde Dara'nın odasının bavullarla dolu olduğunu gördüm. Bir haftalığına eve gideceğini açıkladı. Hivan'la işler çığırından çıkmaya başlamıştı; bir molaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

Dara'nın bavullarını arabaya taşımasına yardım ettim ve ayrılmadan önce ona sarıldım, mavi gözlerinde taze yaşlar vardı. Gerçekten iyi bir kızdı ve onun için üzüldüm.

Odama geri döndüm ama koridorda kattaki birkaç kız tarafından durduruldum.

"Sen Dara'nın oda arkadaşısın, değil mi?" diye sordu uzun boylu bir sarışın, başıyla odamı işaret ederek.

Başımı salladım. "Doğru."

"Bu doğru mu? Kürtaj yaptırmak için eve mi gitti?"

Sorunun doğru olup olmadığını düşünemeyecek kadar cüretkârlığı karşısında şoke olmuş bir halde bu yabancıya dikkatle baktım. "Ben- ben-yani, hayır. Şöyle söyleyeyim, öyle değil-"

"Gail, bu kadar sürtük olma. Bu bizi ilgilendirmez." Bu yorum minyon bir kızıl saçlıdan geldi.

"Ben sadece bir soru sordum." Gail denen kişi kendini savunur gibi ellerini havaya kaldırdı. Şimdi onu tanıyordum; Fern haftalar önceki büyük turumuz sırasında bana Gail'in katın dedikoducusu olduğunu söylemişti. İyi niyetliydi ama herkesin işine karışmaktan kendini alamıyordu.

"Öyle bir şey değil," diye devam etti kızıl saçlı, ifadesi sertti. "Dara'nın sadece hıyar erkek arkadaşından biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var."

"Ayrıldılar mı?" Gail'in gözleri genişledi, araştırmaya başladı.

"Sen hiç durmaz mısın?" Kızıl saçlı kadın Gail'in maskaralıkları karşısında başını salladı, sonra bana döndü. "Ben Maddie. Sanırım daha önce tanışmıştık. Dara senin çok tatlı olduğunu söylüyor."

Maddie'ye gülümsedim ve elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sana söylüyorum, etrafta bir şeyler dönüyor, bir tür Sevgililer Günü kötü büyü. Herkes ayrılıyor." Gail bunu kısık gözlerle, büzülmüş dudaklarla ve vurgulamak için başını sallayarak söyledi.

"Ah, evet..." O ana kadar sessiz kalan, yaklaşık benim boylarımda sarışın bir kız ellerini heyecanla havada salladı. (Adının Sarah ya da Silvia gibi bir şey olduğunu hatırlıyordum.) "Doğru! Hepiniz Vanessa ve Greg'i duydunuz mu?"

Kıpırdamadım ama kalbim yerinden fırladı, iri gözlerim hevesli ilgime ihanet etti ve kelimeler ben onları yakalayamadan ağızımdan çıkıverdi: "Hayır, ne oldu?"

Dedikodu yaptığım için daha sonra kendimden nefret edeceğimi biliyordum ama şimdilik doymak bilmez bir hayvanın açlığıyla kendimi şımarttım. Haberi paylaşması için geçen üç saniye içinde nabzım iki katına çıktı.

İki omzunun üzerinden baktı, sonra eğilip sesini fısıltıya indirdi. "Geçen hafta ondan ayrılmış. Yıkılmış durumda."

Kalbim önce yükseldi sonra alçaldı ve kendimi hem sevinçli hem de sevincimden dolayı mutsuz hissettim.

Son karşılaşmamızdan bu yana Greg'le koridorda birkaç kez karşılaşmıştık. Genellikle Vanessa'yla birlikteydi ve üçümüz kibarca selamlaşıyorduk -ama bazen manifestolarımı soruyor ve sivri bakışlarla beni şaşırtıyordu. İyi huylu bir şekilde güler ve her seferinde utanmış ve rahatsız hissetmiş bir şekilde omuz silkiyordum.

Geçen hafta onu bir partide gördüm. Fern'in tekliflerine ve sosyalleşme baskısına boyun eğdiğim için ilk partime gitmişim ve Greg de oradaydı. Onu görünce hemen topuklarımın üzerinde döndüm ve başka bir odaya doğru manevra yaptım. Kısa bir süre sonra da rahatlayamadan oradan ayrıldım.

Eğer onun bir grup toplantısının parçası olacağını biliyorsam, gitmiyordum. Eğer onu kampüste görürsem, diğer yöne doğru yürüdüm.

Onu birkaç kez spor salonunda gördüm ve gideceğim yere alternatif bir rota izledim.

Ondan düpedüz kaçıyordum. Kısa görüşmelerimiz, başka birine karşı hissettiğim en güçlü çekimi ve bağı ortaya çıkarmıştı ve bunun önemi çok ağırdı. Eğer başka biriyle bir bağ kurmak istiyorsam Greg'den uzak durmak yapmam gereken en akıllıca şey gibi geliyordu.

Ayrıca, hiç öpüşmediğimi bile bildiği için onunla tekrar karşılaşma düşüncesi içimi metrik tonlarca korkuyla doldurdu.

"Aman Tanrım, neden? Ne oldu?" Gail neredeyse çığlık atarak bu soruyu sordu ve sanki bu haber dengesini kaybetmesine neden olacakmış gibi diğer sarışın kızın elini tuttu.

"Ayrıntıları bilmiyorum, sadece Vanessa'nın durmadan ağladığını ve ondan ayrılanın Greg olduğunu biliyorum. Bunun olacağını tahmin ettiğini sanmıyorum."

"Çok güzel bir kız." Maddie bunu hüznle söyledi, gözlerinin odağı kaybolmuştu. "Eğer o bir erkek arkadaşına sahip olamıyorsa, geri kalanımızın ne umudu olabilir ki?"

"Bu kadar dramatik olma Maddie." Gail burnunu kıvırdı. "Belki de erkeğini nasıl mutlu edeceğini bilmiyordu. Greg... şey, orada çok fazla erkek var. Vanessa güzel olabilir ama güzellik geçicidir. Greg bunu bilir."

Diğer sarışın söze karıştı: "Evet, şansını denedi. Bir yılı aşkın süredir çıkıyorlar."

Gözlerindeki hesapçı bakış karşısında kaşlarımın kalktığını hissettim. Görünüşe göre Greg'i uzaktan takdir eden tek kişi ben değildim.

Durumun saçmalığı bir anda yüzüme çarptı ve neredeyse kendi kendime kahkahalarla gülecektim. Greg ve Vanessa'nın ayrılık haberini, kız arkadaşı olan bir erkekten hoşlanan her kız gibi açgözlü bir iştahla almıştım. Hayallerimde, Greg'in artık bir kız arkadaşı olmaması, onunla bir şansım olduğu anlamına gelebilirdi.

Hepsi aynı fanteziyi hayal eden, hepsi kendi tarzlarında fiziksel olarak güzel olan bu üç kızın yıldızlı gözlerine baktım ve gerçeğin çok farklı bir resim çizdiğini fark ettim. Ama bundan da öte, gördüğüm şey hoşuma gitmedi: üç güzel kız, bir hemcinslerinin kalp kırıklığını kutluyordu.

Yarışma günlerim çoktan sona ermişti. Ayrıca, ben hiçbir zaman bir başkasının üzüntüsünden sevinç duyan bir insan olmadım.

Bunun yerine, Vanessa gibi hoş bir kızın kalbinin kırılmış olmasından kaynaklanan melankoli duygusunu benimsemeyi tercih ettim.

Cık cık ettim. "Umarım iyidir. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama gerçekten iyi birine benziyor. Konuşacak biri var mı?"

Üçü de bana baktı. Kısa bir süre sonra her biri farklı tonlarda utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi.

"Uh...evet. Vanessa ve oda arkadaşı çok sıkı fıkılar. Eminim Carly ona yardımcı olacaktır."

"Bu iyi bir şey." Başımı salladım, sonra Fern'in sık sık söylediği bir şeyi tekrarladım: "Kızlar birbirlerine destek olmalı."

Gail bana bir aşağı bir yukarı baktı, sanki tuhaf biriymişim ve aniden rahatsız olmuş gibiydi.

"Doğru," dedi ve bir adım geri çekildi. "Yıkamam gereken çamaşırlar var."

Hadi, Maddie."

Maddie bana utangaç bir sırıtış attı ve üç kız koridorda gözden kayboldu. Salon.

Onların gidişini izledim, sonra kendi odama döndüm ve kapıyı kapattım. arkamda. Nadir görülen bir sessizlikle karşılaştım. Perşembe günüydü. Fern dersteydi ve Cuma günleri dersi olmadığı için geç saatlere kadar dışarıda olacaktı. Dara gitmişti ve Hivan'la ayrılıklarının ve barışmalarının sürekli çalan müziğinin yerini sessizlik almıştı.

Aylardır ilk kez kendime ait sakin bir akşam geçirmiştim.

Greg'i düşünmeyecektim.

Greg'i düşünmezdim.

Greg'i düşünmeyecektim.

Keşke kız kardeşimle

konuşabilseydim. Biraz

kestirmeye karar verdim.

Kapının çalınmasıyla uyandım. Komodinime bakarken gözlerim bulanıktı, odaklanamıyordum. Sonunda kapı görüldüğünde, çalar saatim saatin 11:30'u biraz geçtiğini söylüyordu. Göz kapaklarımı ovuşturarak doğruldum ve sendeleyerek ayakta durmaya çalıştım.

"Kim o?" Dengemi bulmak için kendime biraz zaman tanıyarak seslendim, sesim uykudan çatallaşmıştı.

"Hiç öpülmemiş olman nasıl mümkün olabilir?"

Nefesimi içime çektim, aniden uyandım ve kalbimin durduğuna eminim.

Bu Greg'in sesiydi ve sesi farklıydı. Konuşması daha yavaş olmasına rağmen aksanı daha kalın, daha belirgindi.

"Fiona?" diye seslendi ben sessiz kaldığımda.

Boğazımı ve ağzımı çok kuru bularak yutkundum ve "Greg?" diye mırıldanmayı başardım.

"Kapıyı açar mısın?" diye boğuk bir cevap verdi.

Kapıya doğru bir adım attım ama sonra durdum, bir o yana bir bu yana zıpladım. "Greg, burada ne işin var?"

"Ben burada yaşıyorum."

"Hayır, binada değil. Benim odamda ne yapıyorsun? Neredeyse gece yarısı oldu."

"Oldukça sarhoşum," dedi. İçkili olmasına rağmen sesi hâlâ düz ve gerçekçiydi. "Sarhoş olduğum için de gecenin bir yarısı odana gelmek yapılacak tek şeymiş gibi geliyor."

Başımı salladım, odamı aradım, ellerim yumruk olmuştu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Onu tanıımıyordum, gerçekten tanıımıyordum. Sadece birkaç kez konuşmuştuk. Gecenin bir yarısı kapıyı çok uzun boylu, çok güçlü ve çok sarhoş bir yabancıya açmak, genç kızlara anlatılan tüm uyarıcı hikâyelerin başlangıcı gibi hissettirdi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Belki de gidip uyumalısın," dedim.

Bir gümbürtü duydum; kapıya bir şey çarpmıştı. Bunun onun alnı olduğundan şüphelendim. Sesi acı çekmiş gibi geliyordu, "Bu iyi bir fikir. Beni gönder.

Çok akıllıca."

Parmaklarımı büktüm, sonra tekrar yumruk yaptım, geri çekildiğini gösteren bir ses bekledim ve zihinsel olarak sağduyumun yasını tuttum. Beynim bu adamdan hoşlanıyordu, bedenim bu adamdan hoşlanıyordu ve kalbim ona deliler gibi aşıktı.

Ama içsel mantıklı doğam aptalca bir şey yapmama izin vermiyordu. Her zaman mantıklı davranmışımdır.

Sonra, belli ki kapıdaki yerinden kıpırdamadan, "İlk öpücüğün olmak istiyorum," dedi.

Ayaklarımın üzerinde sallandım, zaten karanlık olan oda hafifçe karardı ve döndü ve elimi şiddetle çırpınan karnıma bastırdım.

"Greg..." Refleks olarak onun adını soludum, şok olmuşum ve ne diyeceğimi bilemez haldeydim.

Sessizliğim onun için önemli görünmüyordu çünkü sesi oldukça acı çekmiş gibi geliyordu: "Senin ilk her şeyin olmak istiyorum."

Elimi uzattım ve kendimi sabitlemek için sağımdaki şifonyere yaslandım.

Greg kapıya doğru konuşmaya devam etti, sesi hayal kırıklığıyla doluydu: "Ve bu çok anlamsız çünkü seni tanımıyorum bile ama seni düşünmeden edemiyorum. Seni geçen dönem dersin ilk haftasında gördüm ve Tanrım, çok güzelsin ama çok... farklısın, üzgünsün... ruhani. Aylarca yanımdan geçip gittin ama ben seni her seferinde gördüm. Saklasan da içindeki kederi görüyorum... ya da belki de bilmiyorsun..."

Zihnim allak bullak olmuştu. Konuşmasının ilk önce hangi kısmına odaklanacağımı bilemiyordum. Ama itirafı hakkında düşünmem ya da tepki vermem için bana zaman tanımadı.

"Geçen dönem İngilizce kompozisyon dersinde beraberdik ama bunu bilmiyorsun çünkü beni hiç görmedin." Yumuşak bir şey kapıya değdi ve avucunu kapıya dayadığından emin oldum. "Yedi sıra arkada oturdum ve her lanet gün sana yaklaşmamak için kendimle konuştum çünkü bir kız arkadaşım vardı ve ona bundan daha fazlasını borçluydum, istediğim bu olmadığı halde seninle arkadaşmış gibi davranmaktan daha fazlasını. Başkasını düşünürken Vanessa'yla kaldığım için de piçin tekiyim. Çok sarhoş olduğumu söylemiş miydin?"

Başımı salladım, sonra beni göremediğini fark ettim ve "Evet. Sarhoş olduğunu söylemiştin" dedim.

"Beni içeri alma," dedi, sesi duygusuz temel çizgisine geri dönmüştü. "Sana tecavüz edebilirim ya da seni aceleci, uygunsuz bir evliliğe zorlayabilirim."

Bir kahkaha attıktan sonra ellerimle yüzümü kapattım ve yanaklarımın kızardığını fark ettim.

"Şimdi gidiyorum," dedi, sonra "...kendimi tamamen rezil ettikten sonra." gibi bir şey mırıldandığını duydum.

Kalbim göğsümden çıkmak istercesine yerinden fırladı ve kapıya doğru otomatik bir adım attım. "Greg..." Kelimeler aradım ama tamamen bunalmış ve kaybolmuş hissettim. Sonunda dedim ki, "Ayıldığın zaman gel."

Birkaç saniye sessiz kaldı, o kadar sessizdi ki çoktan gitmiş olmasından korktum, ama sonra "Bugünden yarın sabaha kadar kimseyi öpmeyeceğine söz ver" dedi.

Gözlerimi devirdim ve sırtarak tavana baktım. "Ayık Greg'le konuşana kadar hiçbir söz vermeyeceğim."

"O zaman olası talipleri ve gecenin bir yarısı seni sonsuz bağıllık bildirileriyle uyandıran diğer takipçileri uzak tutmak için burada uyuyacağım."

"Orada uyuma." Onun yerde sıkışık ve rahatsız bir şekilde yatmasını istemiyordum. Başkalarının rahatsız olmasından nefret ederdim; bir başkasının rahatsız olduğunu bilirse rahat edemezdim.

"O zaman orada uyumama izin ver. Oda arkadaşın gitti, değil mi?"

Bu kötü bir fikirdi... kulağa gerçekten ama gerçekten harika gelen kötü bir fikirdi.

"Hayır." Ses tonuma kararlılık katmaya çalıştım. "Kesinlikle olmaz."

"Ah, şey... denemeye değirdi. Başka biri olsaydın muhtemelen işe yarardı." Çarpık gülümsemesini hayal ettim, sözlerinde duyabildiğim bir gülümseme. Sarhoşken bile esprili ve neredeyse karşı konulmaz olduğunu biliyordu.

"Odana git ve uyu." Neredeyse ikna olmuş gibi görünmeyi başarmıştım.

"Peki," dedi. "Ama ben ertesi gün davranışlarından utanç duyan sarhoşlardan değilim... kabul ediyorum, az önce olan her şeyi unutmuş gibi yapabilirim ama asla utanç duymam."

Kapıdan uzaklaştığını hissettim ve bir içgüdüyle kapıya doğru ilerleyip kapı koluna dokundum.

"Fiona?"

Yüzünü hayal ederek gözlerimi kapattım. Kalbim bir kez daha acı çekti.

"Evet, Greg?"

"Sen de hissettiğini söyle."

Yutkundum, tereddüt ettim, ancak ne demek istediğini hemen anladım. Sarhoşken yaptığı inanç sızmasına rağmen, bu adama kendi duygularımdan herhangi birini itiraf etme ihtimalini son derece korkutucu buldum, başka bir yeni deneyim.

Mark ve Jefferson'la birlikteyken *hoşlandığımı* itiraf etmek kolaydı, önemli bir şey değildi; muhtemelen onlara karşı hissettiklerim önemli olmadığı içindi. Kolaydı.

Ama içgüdülerim bana Greg'in kolay olmayacağını söylüyordu. Greg'e karşı hissettiklerim de anlamlı, dağınık, baş döndürücü, karmaşık ve tamamen güvenli değildi. O güvenli değildi. Dikkat ve mantık bana bu duyguların eninde sonunda bana aptalca bir şey yaptıracağını, beni aptala çevireceğini, çıkarlarıma ve sağduyuma aykırı hareket ettireceğini söylüyordu.

Uyarı zillerine rağmen ya da belki de çok yüksek ve ısrarcı oldukları için gerçeği itiraf ettim, "Evet Greg. Evet, ben de hissediyorum."

Başka bir şey söylemedi. Sütün kapısının arkasından kapandığını duydum ve alnımın kapıya düşmesine izin verdim. Tekrar uyuyabilmemin hiçbir yolu yoktu.

3. BÖLÜM: BİR ZAMANLAR NANTUCKET'Lİ BİR NINJA VARDI...

''

SEN BİR JİMNASTİKÇİSİN."

İrkildim, ellerim havaya kalktı ve sesin sahibini görünce korkuyla irkildim.

"Özür dilerim." Greg süitin girişinde öyle yakışıklı görünüyordu ki göğsümü acıttı; içeri girdiğini duymamıştım.

Sakinleştirici bir nefes aldım, kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu ve kendime güldüm. "Hayır, hayır. Sorun yok. Geldiğini duymadım."

Dar kalçalarına çok güzel oturan koyu mavi bir kot pantolon ve gözlerini neredeyse siyah gösteren uzun kollu gri bir termal giydiğini gördüm. Omzunun üzerinde bir sırt çantası vardı. Koyu renk saçları yeni duş almış gibi ıslaktı, uzundu ama dikkatsiz ve asi dikenler etkisi yaratıyordu. Kırpılması gerekiyordu. Hoşuma gitmişti.

"Sen bir jimnastikçisin," diye tekrarladı, odanın içine doğru ilerleyerek.

Onu inceledim, akşamdan kalma olduğuna dair bir iz ya da yüz hatlarında bir gece önce gelip kapımı çalan ve ilk her şeyim olmak istediğini itiraf eden kişiyle aynı kişi olduğuna dair bir işaret aradım.

Ama yapmadım... ya da yapamadım. Bakışları meraklı ama temkinli haline geri dönmüştü, ifadesinin geri kalanı sorunsuz ve sakindi.

"Evet, şey, hayır. Yani, eskiden jimnastikçiydim."

Sakin değildim. Derin bir nefes alamıyor gibiydim. Bir kez daha elle tutulur bir akım, çatırdayan bir farkındalık hissettim ve bu sefer bunun tek taraflı olmadığını biliyordum.

"Nasıl bildin?" Sözcüklerim soluk soluğaydı ve gözlerimi kaçırımadan ona bakıyordum.

"Fern söyledi. Hâlâ takla atabiliyor musun?"

Başımı salladım, artık sesime güvenmiyordum.

"Ters takla?"

Başımı

salladım.

Uzun bir süre beni inceledi, kendi düşüncelerinden hiçbir şey belli etmiyordu. Bu arada ben de onun karanlık bakışları altında yanıyordum. Elleri ceplerindeydi ve dikkati vücudumun üzerinde geziniyordu, şüpheyi ya da ona benzer bir şeyle işaretlenmişti. Hâlâ egzersiz kıyafetlerimi giyiyordum çünkü Dara ve Hivan yurt odamda dünyadaki açlığı çözüyorlardı.

Şaka yapıyordum. Seks yapıyorlardı. Yüksek sesle.

Öğleden sonra spor salonuna yaptığım bir geziden döndüğümde kapımı kapalı ve kilitli, Dara'nın bavullarını süitte yığılmış ve kapı kolunda bir çorap bulmuştum.

Kıyafet almak için gizlice içeri girmek yerine onları dışarıda bekliyordum.

Onların seks maceraları benim şu anki konuşmam için muhteşem bir şekilde garip bir fon müziği oluşturuyordu. Yoga pantolonum ve spor sütyenimden daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde utanmaya başladım, keşke ceketimi üzerimde bıraksaydım diye düşündüm.

Sonunda "Kanıtla" dedi.

"Kanıtlamak mı?"

Mırıldandım.

"Ters takla. Bir ters takla görmek istiyorum."

Başımı salladım, onun okunamayan bakışlarını tuttum ve özellikle sabahın erken saatlerinden beri onu beklediğimden, dışa dönük duygu yoksunluğundan rahatsız oldum. Saat 16:30'a kadar gelmeyince, hayal kırıklığımı bir egzersiz yaparak gidermeye karar verdim.

Artık akşam yemeği vakti geçmişti ve şu anda rahatsız edici ve alışılmadık bir uyumsuzluk hissi yaşıyordum. Vücudum gergin ve hazır hissediyordum; kalbim bir maratona yeni bitirmişim gibi çarpıyordu.

Bana bakmaya devam etti. İncelemesi beni etkiledi, göğsümde ve omurgamda sıcaklık yayıldı. Sonra Greg Dara'nın koltuğuna oturdu ve dirseklerini uzun bacaklarının üzerine koydu. Sırt çantasını ayaklarının arasına yere koydu ve bana doğru eğildi.

"Konuş benimle,"

dedi. "Jimnastik

hakkında mı?" "Her

şey hakkında."

Ona kaşlarımı çattım; kalbim henüz durmamıştı, hızı hâlâ öfkeli ve çılgıncaydı.

Boğazımı temizleyerek ve avucumu rahatsız edici ritme bastırarak, "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum.

Bana baktı, sonra da "Her şeyi" diye cevap verdi.

"Ben her şeyi bilen biri değilim. Sana her şeyi söyleyemem."

Bu bana küçük bir gülümseme kazandırdı ve "Nerede büyüdün?" diye sorarken sesi daha yumuşaktı.

"Virginia'da, Washington D.C.'nin hemen dışında." Mantıklı bulmuş gibi başını salladı.

Sonra ne yaptığımı tam olarak bilmeden "Kaç yaşındasın?" diye sordum.

Hiç duraksamadan cevap verdi: "Yirmi üç yaşındayım. Ailen ne iş yapıyor? Nerede çalışıyorlar?" Sonra sırt çantasından bir şişe tekila, iki shot bardağı, önceden kesilmiş limon dilimleri ve küçük bir tuz kabı çıkardı ve bunları masanın üzerine koydu. Onları dikkat dağıtıcı bir verimlilikle düzenledi.

İçkiyi göz ucuyla süzdüm ama doldurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bunun yerine sandalyesinde arkasına yaslandı, uzun, güçlü bacaklarını önünde uzattı ve bir kolunu masaya dayadı; diğer büyük eli uyluğunun üzerinde uysalca duruyordu.

"Babam büyük savunma müteahhitlerinden birinde başkan yardımcısı. Annem ise ev hanımı. Yirmi üç yaşında birinin yurttan ne işi var?"

"Deniz Kuvvetleri'ndeydim. Üç yıl görev yaptım. Kampüste kalmak bir apartman dairesinden çok daha ucuz ve bu ortamı seviyorum."

Bu son kısmın doğru mu yoksa alay mı olduğunu anlayamadım; az önce patlattığı bombayla, Deniz Kuvvetleri'nde olduğu gerçeğiyle dikkatim çok dağılmıştı. Üç yıldır deniz piyadesiydi.

"ABD Deniz Piyadeleri mi?"

"Evet. Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri."

Greg bu bilgiyi özümsemek için bir dakikaya ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi. "Jimnastik yapmayı ne zaman bıraktın?" diye sormadan önce iki küçük tekila shot doldurmak ve plastik torbadan iki limon dilimi çıkarmakla meşgul oldu.

"On dört yaşındaydım." Başka bir soru soramayacak kadar afallamıştım. Bu süit alanında yaptığımız son konuşmayı düşünüyordum; bana inandığı şey uğruna savaştığını, ama bunun hiçbir şeyi değiştirmedini söylemişti.

"Neden bıraktın?" diye sordu, kitabımın açık sayfalarında duran parmaklarıma uzanarak.

Jimnastik hakkında soru sorduğunu anlayarak kendime geldim. "Hastalandım." Dokunuşu kolumda bir şok etkisi yarattı; titremek için dişlerimi sıktım.

"Hasta mı? Ne tür bir hastalık?" Greg elimin arkasını başparmağıma yakın bir yerden yaladı ve içimde hem lezzetli bir şekilde sıcak hem de lezzetli bir şekilde soğuk bir titreme yarattı. Titremeye teslim oldum. O bunu görmezden geldi ve ıslak bölgeye tuz serpti.

"Beynimde tümör vardı." Bu kadar açık sözlü olmak istememiştim ama vücudum uğulduyordu, dilinin tenimde yarattığı etkiyle gülünç bir şekilde ele geçirilmiştim.

Elleri hareketsiz kaldı. Aslında onunla ilgili her şey durmuştu ve gözleri eklemelerime sabitlenmişti. Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı.

"Ama şimdi iyisin, değil mi?"

Yüzüme bakmamasına rağmen başımı salladım. "Evet. Şimdilik iyiyim."

Greg'in başparmağı işaret parmağımı okşadı. Üzerinde meditasyon yapıyor gibiydi. Onun dikkati Dara ve Hivan'ın coşkulu homurtuları ve zevk çığlıklarıyla birleştiğinde beni giderek rahatsız ediyor ve ne kadar az kıyafet giydiğimin farkına varmama neden oluyordu.

Greg'in burada, benimle baş başa, iki shot tekilayla olmasıyla ilgili uyumsuzluğum artıyordu. Özellikle de bir yılı aşkın süredir birlikte olduğu kız arkadaşından *yeni* ayrılmış olduğu için.

O anda ona duyduğum çekim baş döndürücü, neredeyse acı vericiydi, tıpkı korktuğum gibi. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Greg," elimi geri çektim ve kitabımın açık sayfalarına geri koydum. "Neden buradasın?"

"Vanessa'dan ayrıldım." Gözleri benimkilerle buluştu ve onun düz, gerçekçi tonuyla eşleşti. Bakışlarımı tutarak başparmağının yanındaki deriyi yaladı.

"Biliyorum," dedim nefes verirken.

Uzun bir süre birbirimize baktık.

Sessizliği elinin tersiyle tuz dökerek bozdu. "Nedenini sormayacak mısın?"

Başımı salladım. "Bu beni ilgilendirmez."

Cevabım hoşuna gitmemiş gibiydi çünkü ağzı kaşlarını çattı. Greg aniden bir shot tekila aldı ve bana uzattı. Kabul ettim, bardağa baktım, sonra tekrar ona döndüm. Onun dikkati bana kendimi mikroskop altındaymışım gibi hissettirdi.

"Kaç yaşındasın, Fiona?"

"On sekiz yaşımdayım."

Gözleri benimkiler arasında gezindi. "İyi bir jimnastikçi miydin?"

"Evet. Çok iyiydim."

"Ne kadar iyiydin?"

"On üç yaşımdayken Dünya Şampiyonası'nda ikinci oldum ve ABD Takımı'na girmeye hak kazandım."

"Olimpiyatlara mı?" "Evet."

"Ve sonra hastalandın." "Bu doğru."

"Peki ne kadar süre hastaydınız?"

"İki buçuk yıl."

"Kemoterapi mi?"

"Hayır."

"Radyasyon." "İki yıl boyunca mı?"

"İki buçuk yıl."

Greg'in çenesi büküldü; şakağındaki kasın zıpladığını gördüm, "Ben bencil bir piçim. Benim hakkımda bunu bilmelisin."

İçkiyi masaya bıraktım, başımı yana eğdim ve onu izledim. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü sana bakıyorum ve düşünüyorum, sen ve ben, bir gün evleneceğiz. Ve sonra, eğer çok iyi bir eş olursan..." Durakladığında gözleri yüzümde gezindi ve bu sevgi dolu bir okşama gibi geldi; ama aynı zamanda sahiplenici ve tehlikeli de hissettirdi. Bakışları dudaklarıma yerleşirken temposu düştü, derinleşti. "Eğer çok iyi bir eş olursan, bir ipoteğimiz olacak."

Gözlerimi kırdım. Sesindeki durgunluk, sözlerinin anlamını bir an için maskeleydi.

"İpotek mi?"

Başını salladı. "Evet. Ve birkaç çocuk ve belki bir köpek."

Ona deliymiş gibi baktığımdan eminim ve düşüncelerimi "Sen delisin" sözleriyle takip ettim.

Tekrar başını salladı.

"Öyleyim." "Ve kaba ve yıpratıcı."

Bu bana, gözlerine kadar uzanan, onları sıcak ve davetkâr yapan hoş bir gülümseme kazandırdı. Bu etki beni yine nefessiz bıraktı.

"Evet. Aynı zamanda uygunsuz mizah anlayışım, saldırgan şakalarım ve hassas konuları duygusuzca ele almamla da tanınırım. Ben acılı bir kaybedenim ve daha da kötü bir kazananım."

Gülümsememe engel olamayarak ona başımı salladım. "İyi yönlerini öne çıkarman gerekmiyor mu? Erkekler bir kıza ilgi duyduklarında böyle yapmaz mı?"

"Ama sen hiç öpülmedin," diye karşılık verdi, sesi hala düzdü ama gözleri muziplikle dans ediyordu, "ve hiç çıkmadın. Bu benim seni başkaları için mahvetme şansım."

"Bana ne kadar berbat biri olduğunu anlatarak mı?"

"Dürüst olarak. Oyun oynamayarak. Sana bencil bir piç olduğumu söylediğimde, ciddiym. Ve sana harika, şaşırtıcı, çarpıcı ve kesinlikle tanıdığım en olağanüstü kadın olduğunu söylediğimde, bunu da kastettiğimi bileceksin."

Gülümsemem düştü çünkü onun ateşli sözlerinin ağırlığı altında gülümsememi sürdüremedim ve aptal kalbim gümbürdedi, dörtnele koştu, şiddetli bir staccato attı. Kıpırdamadan onu izledim, uyandırdığı duygulardan şüpheliydim çünkü çok büyük, mantıksız ve kontrol edilemez geliyorlardı.

Yutkundum ve fısıldamayı başardım, "Beni tanımıyorsun."

"Hepinizi değil..." gözleri dudaklarıma kaydı ve keskinleşir gibi oldu, "ama tanıyacağım."

"Yarın sanat tarihinden Mark'la randevum var," dedim aptalca.

Kelimeler onun dürüstlük saldırısına karşı üzgün küçük bir kalkan gibi hissettirdi. "Biliyorum."

"Ben gidiyorum."

"Biliyorum.

Yapmalısın." Zar zor nefes alabiliyordum.

"Kafamı karıştırıyorsun," dedim.

"Sen akıllı bir kızsın. Bir yolunu bulacaksın. Ve ben... ben sabırlı olacağım."

Birden odanın sessizliğe gömüldüğünü fark ettim; Dara ve Hivan'ın faaliyetleri doğal sonucuna ulaşmıştı. Bunu anladığımda Greg'in bakışlarını tutamadığımı fark ettim. Vücudum muhtaç, gergin, gergin ve huzursuz hissediyordu. Kendimle ne yapacağımı bilemiyordum.

Hayatım boyunca bedenim bir araç olmuş, çoğu zaman hayal kırıklığı yaratmış ama hiçbir zaman benim bir parçam olmamıştı. İlk olarak, eğitimimin zorlukları nedeniyle, bir amaç için bir araçtı. Sonra ameliyat ve tedavi sırasında bir başarısızlık gibi hissettirdi.

Ama birdenbire, bu odada, bu adamla birlikte, zihnimin geri kalanımdan koptuğunu hissettim. Bedenim kurban gibi hissediyordu, haklının tarafındaydı; zihnim ise başarısızlık, hayal kırıklığı ve karmaşaydı.

"Ancak..."

Konuştduğunda irkildim ve sıçradım. Kitabı kucağımdan almak için elini uzattığını hissettim. Gözlerim ona kaydı.

"... istediğim bir şey var ve korkarım zaman bu konuda sabırlı olmama izin vermiyor."

Greg'in gözleri benimkileri kaçırdı, bakışları niyetli ve hesaplıydı. Ayağa kalktı ve kitabı sandalyemin yanındaki yere fırlattı. Bana bakarak dizini bacaklarımın arasına yerleştirdi ve onları birbirinden ayırdı. Direnmeden kabul ettim.

Sonra ellerini üzerime koydu ve kalçalarımı ayırarak midemin çukuruna farkındalık şokları gönderdi. Greg açık bacaklarımın arasına diz çöküp iri ellerini dizlerime doladığında nefesim kesildi.

"Bunu senden alacağım ama buna şaşırmamalısın çünkü benim bencil bir piç olduğumu biliyorsun." Sesi alçak, ciddi, neredeyse bir fısıltı gibiydi, dudakları benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Ama bunun doğru yapıldığından da emin olmak istiyorum. Bu Mark'ı sanat tarihinden tanımıyorum. Berbat bir öpüşmeci olabilir ve seni ömür boyu yaralayabilir. Bu hasarı düzeltmek için yıllarca öpücük terapisi yapmam gerekebilir."

Tüm öfkeli duygularıma, çırpınmalarına, çarpıntılarına, ateş basmalarına ve özlemlerime rağmen, sözleri bana histerik derecede komik geldi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sesi alaycı bir şekilde sertleşti: "Kendini hazırla. Şimdi seni öpeceğim."

Gözlerine bakarken bir kez başımı salladım, onları hafif puslu, karanlık ve sıcak buldum; ve -aksine itirazlarına rağmen- amacının tamamen bencilce olmadığını biliyordum. Onun hakkında ne hissettiğimi tahmin etmişti. Bir şey alıyor olabilirdi ama karşılığında bana bir hediye de veriyordu.

Greg durakladı, bana onu itmeme için bir şans verdi, ancak bakışlarının ardında çaresizlik gibi bir şey hissettim. Onu itmedim.

Gözlerini kapattı.

Nefesimi tuttum.

Cömert ağzı benimkine değdi.

İçimden yeni ve sıcak bir şey geçti ve beni titretti.

Göz kapaklarım kapandı.

Parmakları bacaklarımda sıkılaştı.

Ağzımı onunkine bastırdım.

Bir parça geri çekildi, dudaklarımız ayrıldı, sonra geri döndü, başı hafifçe yana eğildi, ağzı benimkine doğru hareket etti, masaj yaptı.

Onu içime çektim, ellerimi kaldırdım ve çenesini kavradım, sanki onu yerinde tutmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Tekrar geri çekildi, yine sadece bir parça, ve beni hafifçe ısırarak ve alt dudakımı yalamak için geri döndü.

İnledim.

Elleri kalçalarımın yukarı kayarak karnımın alt kısmına doğru ürperti gönderdi.

Sırtımı dikleştirdim.

Kavrayışı belime yerleşti, avuç içleri göbeğimin çıplak tenindeydi, başparmakları alt kaburgalarımı okşuyordu.

Ağzımı onunkine daha sıkı bastırdım, giderek artan bir aciliyet hissi duyuyordum.

Ama sonra üçüncü kez geri çekildi ve bu sefer geri dönmedi.

İnledim.

Kıkırdadı.

Tek gözümü

açtım.

Sırıtiyordu.

Kaşlarımı çattım. "Dilin yok mu?"

Güldü, belli ki şaşırmıştı, gülümsemesi ıslıl ıslıldı ve ellerim omuzlarına giderken başını yana eğdi.

"Hiçbir erkek ilk öpücüğünde sana dilini vermemeli. Dil pratik gerektirir ve eğer buna hazırlıklı değilsen ya da düzgün yapılmazsa sümüksü bir uzaylı yaratık gibi hissettirir."

Tarifine güldüm. "Peki ne yapmam gerekiyor? Buna nasıl hazırlanmalıyım?"

"Şey..." gözleri arkamda bir noktaya kayarken odaklanmadı ve sesi öğretici bir havaya büründü. "Önce bunu istemelisin-"

"Ben istiyorum."

Gülümsemesi hızlıydı ve aynı hızla bastırıldı. Boğazını temizledi. "O zaman sana vereceğim."

Gözlerimi hemen kapattım ve çenemi kaldırdım, daha önce yaptığı gibi öne doğru eğilmesini bekliyordum, sersemlemiş, heyecanlı ve biraz da sarhoş hissediyordum. Ellerim omuzlarında, onunkiler karnımda bekledim.

Bana doğru gelmeyince kirpiklerim kırpışarak açıldı. Greg'in beni izlediğini gördüm, kahverengi gözleri yüzümde gezinirken kaybolmuş, neredeyse kederli görünüyordu.

"Ne zaman öğrendiğimi sor," dedi.

İsteği karşısında kafam karışmış bir halde kaşlarımı çattım ve ne demek istediğini anlamayı umarak onu inceledim. Sonunda, hâlâ kafam karışıktı, dediğini yaptım.

"Ne zaman öğrendin?"

Nefes alışını izledim ve nefes alışıyla birlikte tüm numaraları da yok oldu. Tüm duvarları, tüm zekâsı, tüm büyüklenmeleri ve rol yapmaları. Savunmasız görünüyordu ve bu göğsümün ağrımına neden oldu.

"Seni gördüğümde..." diye fısıldadı, öne doğru eğildi, bulanıklaşana kadar gözleri benimkilerin üzerindeydi. Burnunu burnuma doğru kaydırды, alt dudağını ısırdı. Ağzım karşılık olarak açıldı.

"Seni gördüm..." ayrılmış dudaklarımı öptü, "kalemimi ya da onun gibi bir şeyi almak için eğilmiştin..." beni tekrar öptü, bu sefer ağzımın köşesinden ve göz kapaklarım düştü, kalbim şişti, nefesim kesildi, "ve kendi kendime düşündüm..." dudaklarını çeneme bir kez daha bastırdı, "o kıça dokunacağımı düşündüm."

Ağzım gibi gözlerim de açıldı ve başım geriye doğru kalktı, "Greg!"

"Ve başka şeyler!" Sırıttı, kaşlarını sallayarak beni öne doğru çekti, "Düşündüm ki, o kıça dokunacağım ve diğer şeyler, hepsi senin ne kadar güzel olduğunla ve sana bir insan olarak ne kadar saygı duyduğumla ilgili."

Göğsümden kontrol edilemez bir kahkaha patladı ve onu ittim, "İnanılmazsın!"

"Evet, sevgilim." Eğildiğimde boynumu öptü. "Bunu her zaman duyuyorum."

Bir kahkaha daha attım ve başımı salladım, öpücükleri boynumu ısıtıyor, içime zevk titremeleri gönderiyordu. "Bırak beni!"

"Bırakacağım ama önce seni tatmalıyım..." Boynumu ısırdı ve beni inletti.

Bunu bir süre yaptı, önümde diz çöktü, elleri dolaştı, uzuvlarım gevşedi ve midemde sıcaklık toplandı. Sonunda ağzı tekrar benimkine ulaştı ve beni bu kez diliyle öptü.

Haklıydı.

Gerçekten de üç saniye kadar sümüksü bir uzaylı yaratık gibi hissettirdi. Sonra harika hissettirdi.

4. BÖLÜM: TAK-TAK ŞAKALARINI İCAT EDEN NINJAYI DUYDUNUZ MU?

Sanat tarihinden Mark'la Sevgililer Günü randevumda ^{güzel} vakit geçirdim.

İyi vakit geçirdim.

Gerçekten eğlendim.

Hayır, gerçekten. Gerçekten.

O... iyiydi. Kibar bir sofra adabı vardı. Hesabı bölüşelim diye ısrar ettiğimde itiraz etmedi. Sohbet koyulaştığında ona sınıfla ilgili bir soru sorar ya da on dokuzuncu yüzyıl empresyonistleri hakkında bilgisizmiş gibi davranırdım.

Sohbetin kesildiği dönemler için kendimi suçlu hissederdim çünkü genellikle benim hatamdı. Mark konuşurken aklım Greg'e giderdi. Onun ne yaptığını merak ederdim. Mark'la çıkmam için ısrar ettiğimde neden itiraz etmediğini merak ederdim. Sevgililer Günü'nü başka biriyle geçirmeye karar verip vermediğini merak ederdim...

Sonra kalbim acıyor, boğazım aniden kuruyor, hafif midem bulanıyor, sohbet tıkanıyor ve kendimi kötü hissediyordum.

Başka bir adama olan saplantım dışında, randevu güzeldi.

Yurdumdan on karlı adım ötede olduğumuz ve bu güzel akşam için ona teşekkür etmek üzere olduğum noktaya kadar güzeldi. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak ve diliyle ağzıma saldırarak beni gafil avladı. Hazırlıksızdım ve hemen karşılık vermedim. Görünüşe göre o da hazırlıksızdı çünkü kıpırdamadan öylece duruyorduk, elleri kollarımı kavlıyor, dudakları dudaklarıma yapışıyor ve minik dili dudaklarımı delip geçiyordu, sanki bana sadece ucunu veriyordu.

Sert ve düzdü. Hareket ettirmiyor ya da gevşetmiyordu ve deneyimsiz olduğum için ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Açıkçası, Greg'e yaptığım gibi dilimle dokunmaktan ya da emmekten korkuyordum, çünkü Mark bunu küçük, bıçak gibi diliyle ağzımda daha uzun süre ikamet etme izni olarak yorumlayabilirdi.

Sadece bu sahte öpücüğün bitmesini istiyordum.

Kafamda saymaya başladım, ona geldiğimde onu nazıkçe iteceğimi, çok güzel bir randevu için teşekkür edeceğimi ve binama koşacağımı düşündüm.

Ama öyle olmadı.

Dört numaraya ulaştığımda bir boğaz sesi duydum.

Sonra tanıdık bir erkeksi sesin tanıdık bir İngiliz aksanıyla, "Merak ediyorum, iyi misiniz?" diye sorduğunu duydum.

Mark daha da sertleşti -ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim- ve beni hafifçe iterek kollarımın üst kısmını serbest bıraktı ve geniş gözlerini sözümü kesen sesin geldiği yöne çevirdi.

"Ben... uh, ne?"

"Dedim ki, iyi misin? Böyle sıkışıp kalmandan endişelendim. Umarım bir tür deneyi bölmemiştir."

Greg yatakhaneimizin çift kapısından birine yaslanmış, kapıyı açık tutuyordu ve... için için yanıyordu. Ayaklarının etrafındaki karın erimemesine şaşırılmışım.

Ve bunu hissettim.

Cazibeyi, çekimi.

Aramızdaki bu duygu -beklenti ve heyecan- nasıl bölümlere ayıracağımı bildiğim bir şey değildi. Tek taraflı olduğunu düşündüğümde kontrol etmek, karşılıksız bir aşk olarak açıklamak daha kolaydı. Ama şimdi onun da bunu hissettiğini biliyordum. Her zaman onunla olmak istiyordum. Ondan başka bir şeye konsantre olmak neredeyse imkânsızdı.

Saçları dağınıktı, sanki uyuyakalmış ya da parmaklarını birkaç kez saçlarında gezdirmiş gibiydi. Koyu renk kot pantolon, botlar ve uzun, dar gövdesini öne çıkaran zeytin yeşili uzun kollu bir tişört giymişti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve Mark'a bakarken yüzünde endişeli bir merak ifadesi vardı.

Ve yine de, kibar cephesinin arkasında bir şeylerin gizlendiğini hissettim.

Endişeli ya da özenli olmayan bir şey. Kaba bir şey.

Ona duyduğum çekime ve vücudumun onun sesine ve varlığına anında verdiği tepkiye rağmen, kabalık hisseden tek kişi Greg değildi. Greg'e doğru bir bakış fırlatarak -varlığıyla beni ne kadar rahatsız ettiğini gizlediğini umarak- tam konuşurken dikkatimi tekrar Mark'a çevirdim.

"Şey, ben- hayır. Deneme yapmıyoruz. Burada sevgilime iyi geceler öpücüğü veriyorum. Bize bir dakika izin verir misin?" Mark'ın gözleri benimkilere kaydı, solgun yanakları pembeleşti; bu renk buğday teniyle tezat oluştuyordu. Benden bir adım uzaklaştı. "Özür dilerim."

Başımı yana eğdim ve ona güven verici bir gülümseme verdim. İçgüdülerime yenik düşüp onun rahatsızlığını gidermek üzereydim ki Greg bize tekrar seslendi.

"Öpüşmek mi? Buna böyle mi diyorsunuz?" Alçak sesle ısıklık çaldı ve ekledi: "Eğer böyle öpüşüyorsanız özür dilemelisiniz."

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Denedim ve başarısız oldum.

Mark'ın dikkati benden Greg'e kaydı, sonra tekrar geri döndü. "Kim bu adam?"

İçimi çektim, telaşlı hayal kırıklığım nefesimi verirken çıkan beyaz buğu ile noktalandı. "Bu Greg."

"Greg mi?"

"Evet. Greg. O... benim katımda oturuyor." Mark'ın gözleri kısıldı.

"Erkek arkadaşın mı?"

"Hayır," dedim.

"Henüz değil," diye ekledi Greg yardımsever bir şekilde.

Yüz ifadem kaşlarımı çatmaya dönüştü ve ihanet dolu kalbim haince bir neşeyle dört katına çıktı, "Greg benim katımda yaşıyor. O benim erkek arkadaşım değil. Eğer bir erkek arkadaşım olsaydı seninle çıkmazdım."

Mark'la tekrar çıkmak gibi bir niyetim olmadığına göre neden açıklama yapma ihtiyacı hissettiğim tam olarak açık değildi; ancak Mark'ın bu akşamdan beni kötü biri olarak düşünerek ayrılacağı düşüncesi de doğru değildi.

Greg gönüllü olmadan hemen önce Mark'ın ifadesi yumuşadı, "Doğru. Biz çıkmıyoruz. Sadece bazen öpüşüyoruz, dün olduğu gibi."

Elimde değildi, inledim. Ve bu sadece utançtan değil, Greg'le öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaktan kaynaklanan bir yarı iniltiydi. Greg'le öpüşmek ilahi olmanın ötesinde bir şeydi ve o kesinlikle dilini hiç idareli kullanmazdı.

Birdenbire ateş basmaya başladı.

Gözlerimi kapattım ve çenemin göğsüme düşmesine izin verdim, acı verici utanç midemin çukurundan boğazımın arkasına doğru şişen bir balon gibi genişledi. Garip bir şekilde, kendimden utanmadım; daha ziyade Mark için çok üzüldüm ve durumdan pişmanlık duydum.

Ve kendimi kötü bir insan gibi hissettim.

Benden uzaklaşırken Mark'ın botlarının karda ıtırdadığını duydum, sesi küçümsemeye doluydu. "Senin iyi bir kız olduğunu sanıyordum, Fiona. Sanırım yanılmışım. Seni bir daha aramam konusunda endişelenmene gerek yok, bu kesin."

Ürpererek, bulacağımın emin olduğum şeye hazırlanarak bakışlarımı kaldırdım ve Mark'ın kararlı bir suçlamayla bana baktığını gördüm.

Gözlerimiz buluştuğunda nefretle uyardı: "Manet ile Monet'yi ayırt edemediğın zaman yardım için bana gelme."

Bununla birlikte ofladı, döndü ve tepindi. Yurt ışıklarının çevresinden uzaklaşıp karanlık Sevgililer Günü gecesi tarafından yutulana kadar gidişini izledim.

Mark gerçekten iyi bir adamdı. Gerçekten güzel bir randevuydu. Sadece güzeldi.

Harika değıl, eğlenceli değıl, ilginç ya da heyecan verici değıl. Sadece... güzeldi.

Ve çok, çok yanış.

Belki Mark haklıydı. Belki de iyi değıldim. Belki de kendimi suçlama ve suçluluk duygularım haklıydı. Belki de Mark'la ıkmamalıydım, hem de Greg'le ilgilenmekten -ilgilenmekten kastım, ona sırlıslıkla aşık olma- çok daha fazlası varken.

Ortalık karışmıştı.

Greg'in yine iğrenç bir şekilde boğazını temizlediğini duydum ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Nefesimi toparladım ve Greg'e kuşkulu bir bakış fırlattım, bunun öfkemin ağırlığını göstermesini umuyordum.

"Seninle konuşmuyorum," dedim dişlerimi sıkarak. Elbette kızgındım ama en çok da kendime.

"Anlıyorum. Minnettarlıktan nutkun tutuldu. Fazla üzülmeyi," dedi ve bakışları önce yukarıya, sonra aşağıya doğıru vücudumu tararken bana yarım bir gülümseme verdi ve karanlık bir şekilde ekledi, "Zaten konuşmakla o kadar da ilgilenmiyorum."

Boğazımın arkasından beklemediğim bir ses çıkardım, yarı yutkunur yarı oflar bir ses ve yüzümü tamamen ona döndüm. Ve ne tuhaftır ki kızarıyordum.

Sinir bozucu olmanın da ötesindeydi. Daha dün Mark'la çıkma için beni cesaretlendirmişti. Hatta bana ilk öpücüğümü ve ilk Fransız öpücüğümü verdikten sonra Mark'la çıkma için *ısrar etmişti*. Sonra tekilasını topladı ve gitti. Sonra bütün gün benden kaçtı. Peki neden şimdi orada durmuş kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranıyordu?

Yanından geçip yatakhaneye girerken ona kışkırtıcı olduğunu umduğum bir bakış attım ve merdiven boşluğuna doğıru ilerledim.

Çok yakınımdaydı. Önce onun yakınlığını hissettim, sonra merdivenleri çıkarken benimkiyle ritim tutan ayak seslerinin yankısını duydum.

İki kat çıktık, aramızdaki atmosfer gerginlikle çatırdıyordu, her adım söylenmemiş sözlerin bir bölümü gibiydi. Hızlanan kalp atışlarımın, ikişer ikişer çıktığım merdivenlerle çok az ilgisi vardı. Bana dokunmasını, beni durdurmasını, davranışıyla ilgili bir açıklama dinlememi istemesini bekleyip duruyordum.

Ama yapmadı.

Bu sessiz işkenceye bir saniye daha dayanamayarak aniden döndüm ve parmağımı yüzüne doğrultarak "Bunu neden yaptın?" diye sordum.

Sorduğum soru karşısında şaşırdıysa da öyle görünmüyordu. Beni tamamen çileden çıkaracak şekilde, hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Neyi neden yaptım?" Omuz silkti.

"Mark'la randevumu neden böldün?"

"Sana üç tahmin hakkı veriyorum." Sesi sabitti ama ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı ve gözleri kısıldı.

Onu inceledim, acı veren yakışıklı yüzü ve alaycı bir suçlamayla bana bakan kara gözleri. "Greg, gitmem için ısrar ettin! Gitmememi isteyebilirdin."

Sol kaşı çatıldı ve sözleri soğukkanlı ve alaycı olunca şaşırmadım. "Ne? Applebees için rezervasyon yaptırdıktan sonra mı? Bu son derece kötü bir davranış olurdu. *Sevgililer* Günü randevunuzda sizi oraya götürmüştü, değil mi? Applebee's?"

"Hayır," diye homurdandım, sonra gözlerimi devirerek "Beni Olive Garden'a götürdü," diye itiraf ettim.

Greg diliyle bir tıkırtı sesi çıkardı ve "Tabii ki götürdü" diye mırıldanarak yanımdan geçip bir sonraki merdivene doğru yürüdü.

Şimdi ben de onun peşinden tırmanıyordum. "Applebee's ya da Olive Garden'da yanlış bir şey yok ve sen soruma cevap vermedin. Madem gitmemi istemiyordun, neden bir şey söylemedin? Madem gitmemi istemiyordun, neden beni başka bir adamla çıkmaya teşvik ettin?"

Greg'in kahkahası yüksek, keskin ve ani oldu. "Fiona, bir erkekle randevuya çıkmadın. Eğer sanat tarihinden Mark bir erkek olsaydı, geceyi e r k e n d e n sabote ederdim. Ama sen bir erkekle çıktın.

On dokuz yaşında bir çocuk. Parmağımı kaldırmama gerek yoktu. On dokuz yaşındaki çocuklar zararsızdır."

"Peki sen on dokuz yaşındayken zararsız mıydın?" Sesim merdiven boşluğunda yankılandı.

Aniden durdu ve döndü. Çenesi gerilmişti ve her zamanki cömert dudakları sert, öfkeli bir çizgiyle birbirine bastırılmıştı. Greg beni merdiven korkuluklarına yasladı ve kalın siyah kirpiklerin gölgelediği ağırlaşmış gözleriyle bana baktı.

Cevap verdiğinde vücudunun sıcaklığını hissettim, aramızda sadece birkaç santim vardı; sözleri alçak ve karanlıktı, fısıltının ötesinde bir gürültüydü. "Sen daha iyi bilirsin, sevgilim. Ben hiçbir zaman zararsız olmadım. Ve bu da iyi bir şey, çünkü zararsız olmak istemezsin."

Göz temasını korumayı başardım -hatta inatçı bir çene eğimini bile başardım- ve "Haklı olabilirsiniz, belki zararsız olmak bana pek çekici gelmiyordur. Ama bu daha çok oyun oynamaya benziyor Greg. Ve oyun oynamak da bana çekici gelmiyor."

Gözleri benimkiler arasında gidip geldi. Onu şaşırttığımı söyleyebilirdim çünkü kızgın ifadesi düşünceli bir müzakereyle gölgelenmişti. Mücadele ediyor gibi görünüyordu.

Sonunda, ölçülü bir nezaketle, "Sana ne çekici geliyor, Fiona?" diye sordu.

"Dürüstlük. Samimiyet." Sonra, az önce ona dürüst olmasını söylediğim ve korkak ya da ikiyüzlü olmak istemediğim için, zayıf bir şekilde "Sen" diye ekledim.

Greg gözle görülür bir şekilde rahatladı, dudaklarındaki gergin çizgi yumuşadı. "Dürüst olduğumda mı?"

"Evet."

Derin bir nefes alırken beni incelemeye devam etti ve bunu yaparken göğsü benimkine değdi. Onun yakınlığı karşısında güçsüzleştiğimi hissettim. Saniyeler geçti. Hiçbir şey söylemedi.

Onu daha iyi tanıyor olsaydım, yüz ifadesindeki bulmacayı çözebilirdim. Aramızdaki duygunun, karşılıklı saygının bu soyut manyetik alanının geçici olabileceğini düşündüm. Belki de çok erkendi ve gerçeklikten ziyade varsayıma dayanıyordu. O kadar yakışıklı, o kadar çekici, o kadar eşsiz bir karizmatikti ki. Ama onun hakkında gerçekten ne *biliyordum*?

Şüphe yolunda daha fazla ilerleyemeden, "Sana Fe demeye başlayacağım," dedi.

"Neden? Fiona için bir takma ad mı?"

"Hayır. Çünkü çelik gibi sinirlerin var. Genelde oyun oynayan biri değilimdir. Senin yanındayken..." Durdu, yutkundu, kara gözleri biraz çaresizdi. "*Beni deli ediyorsun* diyecektim. Ama sorun sen değilsin, benim. Seni düşünmek beni deli ediyor. Bu mantıklı mı?"

Başımı salladım, çözüldüğümü hissettim.

Duraksayarak devam etti, "Sanat tarihinden Ürkütücü Mark'la çıkmanı istemiştim."

"O ürkütücü değil-"

"Ürkütücü biri. Mısırın çocuklarından birine benziyor ve şu anda mısır tarlalarının bol olduğu Iowa'da olduğumuzu göz önünde bulundurun. Aşağıda ruhunu bedeninden emmeye çalışıyor olabilir, çünkü bu kesinlikle öpüşmek değildi."

Kendimi gülmemeye çalışırken buldum. "Greg-"

"Ama sen..." Dudaklarını tekrar birbirine bastırdı, kaşları gergin ve mutsuz bir çizgiye dönüştü. "Sen gittikten sonra, senin başka biriyle birlikte olduğun düşüncesi hoşuma gitmedi. Ve bunu tekrar yapmanı istemiyorum."

"Bir daha asla başkasıyla çıkamam. Bu çılgınlık olur. Çalışma gruplarım ve sınıf projelerim var." Ses tonumu eşit ve makul tuttum.

"İğrenç çifte olumsuzluğunu şimdilik görmezden geleceğim, çünkü kastettiğim bu değildi." Bir adım geri çekildi ve elime uzandı, onu geniş avuçlarının arasında tuttu ve odağını dokunduğumuz yere kaydırды. "Ürkütücü Mark'la çıkmanı istedim çünkü bunun bir hayal kırıklığı olacağından emindim. Ama gittiğinde, iyi vakit geçirip geçirmediğin önemli değildi. Bu bir randevuydu, romantik bir durumdu. Elbette gelecekte çalışma gruplarınız ve sınıf projeleriniz olacak. Ama şu andan itibaren tek romantik durum kaynağınız ben olmak istiyorum."

Onun konuşmasını izlerken ağzımın bir tarafa doğru çekildiğini hissettim, çünkü Greg Archer dürüst ve samimi olduğunda çok sevimli oluyordu.

Elini sıktım ve ona doğru attığım adımı geri alarak gözlerini tekrar benimkilere çevirdim. "Bunun tersinin de doğru olmasını isterim. Bu noktadan sonra senin tek romantik durum kaynağın olmak istiyorum."

İçini çekti, sesi hem mutlu hem de kederli geliyordu. "Sen istememiş olsan bile, o senin. Sadece yirmi dört saat oldu ve ben mahvoldum."

"Mahvoldun mu?" Sırıttım.

"Evet. Bu akşam en iyi porno videolarımı izledim ve hiçbiri ilgimi çekmedi."

Ağzım açık kaldı.

"Gerçeği bilmek istiyorsan, bu konuda oldukça üzgünüm. *Debbie Does* serisine epey para yatırdım ve şimdi hepsi çöp oldu."

Öfkelenmeye hazırlanarak elimi onunkinden çektim ama onun yerine güldüm. "Korkunçsun."

Gözleri muziplikle parladı ama yüzü ve ses tonu ciddiyetini korudu. "*Çekici olduğu söyleniyor*, sevgilim. Seni birkaç video kaydetmeye ikna edebileceğimi sanmıyorum. Doğum günüm Eylül'de."

Başımı salladım ve etrafından dolaşarak merdivenlerin son katına doğru yürüdüm. "Seninle porno bağımlılığın hakkında konuşmayacağım."

"Porno bağımlısı değilim ama çok severdim. Bazı zor zamanlarda bana yardımcı oldu ve gençliğimden kalma pek çok önemli soruyu cevapladı, örneğin - toplumun bir alt kümesi olarak pizza dağıtıcısı kadınlar cinsel açıdan maceracı ve görünüşe göre göğüs implantlarını karşılayabilecek kadar iyi para alıyorlar. Bunu biliyor muydunuz?"

Sesi o kadar içten geliyordu ki gülmeden duramadım.

"Ve bu büyük ülkenin dört bir yanındaki bebek bakıcıları çok tuhaf bir alopesi türünden muzdarip."

"Ne?"

"*Kadın dolabında* tüysüzdürler."

"Ah! Dur!" Yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna eminim.

Son birkaç basamağı beni çekerek çıkmak zorunda kaldı çünkü porno aracılığıyla öğrendiği evrensel gerçekleri anlatmaktan vazgeçmiyordu; bunların hepsi korkunç derecede komik saçmalıklardı. Odama vardığımızda çenem ağrıyordu ve gözlerimi siliyordum.

"Şakaların berbat."

Greg sırtarak beni odama doğru geri götürdü ve kaşlarını sallayarak beni düzeltti, "*Muazzam* diye telaffuz ediliyor."

Kulaklığım kulağımdan çekilirken ders kitabımdan başımı kaldırdım. Fern önümde duruyordu, belinden bükülmüştü. Yüzü yüzümden birkaç santim uzaktaydı. Gülümsüyordu.

"Sen ve Greg," dedi. Ona

göz kırptım. "Uh..."

"Sen. Ve. Greg." Kulaklığımı masaya bırakıp doğruldu, gözleri iri ve yuvarlaştı. Onu Sevgililer Günü'nden önceki Perşembe gününden beri görmemiştim.

"Ben ve Greg mi?"

"Birliktesiniz." Bu ifadeyi vurgulu bir el sallamasıyla eşleştirdi.

Geniş bir nefes aldım -durarak, ruh halini okumaya çalışarak- sonra yavaşça bıraktım. "Evet. Yani, sanırım şöyle."

"yle mi *tahmin* ediyorsun? Sen bilmiyor musun?"

Eğer şu andan itibaren birbirimizin tek romantik durum kaynağı olmak resmen birlikte olduğumuz anlamına geliyorsa, o zaman resmen birlikteydik.

Koltuğumda doğrulduğm ve inançla cevap verdim, "Hayır. Haklısın. Biz birlikteyiz. Bunu biliyorum."

Merdivenlerdeki konuşmamızdan sonra Greg'i odama davet etmiştim çünkü onu orada istiyordum, aklımda herhangi bir tasarım ya da plan olduğu için değil. Bunun yerine siitte kalmamızı önerdi, beni yerde bacaklarının arasına yerleştirdi ve sırtımı ovdu. Geç saatlere kadar, gece 2'yi geçene kadar konuştuk ve elma ve dil peyniri atıştırdık. Bana nazık ve uzun bir pckle iyi geceler diledi ve ertesini öğleden sonra döneceğine söz verdi.

Artık ertesini öğleden sonraydı.

Fern dudaklarını birbirine bastırdı. Bakışları üzerimde geziniyordu ve bir sonraki sözlerini tartıştığından şüpheleniyordum. Biraz telaşlanmıştım çünkü Fern'in ihtiyatlı olduğunu hiç bilmiyordum.

"Sorun nedir?" Sonunda sordum.

"Birisi dün gece ikinizi koridorda görmüş, sonra da Greg gece geç saatlerde ayrılmış."

Kaşlarımı attım. Neden biri Fern'e söyleyecek kadar umursasın ki? Ve eğer Fern'e syledilerse, başka kaç kişi biliyordu? Ve ne fark ederdi ki? Ve bu neden başkalarını ilgilendiriyordu?

"Kızlar Greg'i sever," dedi yüksek sesle, sanki bir uyarımış gibi.

Ah... tamam. şimdi anladım.

Gözlerimi açtım ve kitabımı kapattım. "Anlıyorum."

Fern dramatik bir şekilde oflayıp pufladıktan sonra benimkinin yanındaki sandalyeye çöktü. "Demek istediğim, Greg Vanessa'dan *yeni* ayrıldı ve şimdi ikiniz birliktesiniz. Bu yurt liseden daha kötü olabilir. Karlar eriyene kadar bu duvarlara hapsolmüş durumdayız ve küçük zihinler başkalarının işleriyle meşgul, özellikle de bu insanlardan biri Greg Archer ise."

Rahatsızca kıpırdandım ve kitabımı bir kenara bıraktım. "Onun için bir oyun oynamadım, eğer insanların söylediği buysa."

"Biliyorum. Sen öyle biri değilsin."

"Ben liseye gitmedim Fern. Ve son dört ayda tüm çocukluğum boyunca izlememe izin verilenden daha fazla televizyon izledim. Özel hayatımın kimsenin ilgisini çekmesine alışık değilim." Çünkü benim hiç özel hayatım olmamıştı.

"Korunaklıydın, biliyorum." Bana sempatik bir gülümseme verdi.

"Tamamen cahil değilim."

"Biliyorum."

"Rekabetin dinamiklerini anlıyorum."

"Ama sen rekabet için tanımlanmış kurallara alışkınsın. *Aşkta ve savaşta her şey mübahdır.*"

Yüzümü buruşturdum. "Ne yapmalıyım?"

"Hiçbir şey. Sadece kendin ol. Ama bazı kızlar şaşırsa şaşıрма-"

"Düşmanca mı?"

"Belki. Hatta belki eskisinden daha dostça. Sadece bu konuda şirret olacaklar. Kendinizi bir sürü soruya ve yargılamaya hazırlayın. Kimseye güvenme."

Birden midem ekşidi. "Kulağa yalnızlık gibi geliyor." Omuz silkti. "Kızlar kötüdür."

"Bütün kızlar değil."

"Hayır, bütün kızlar değil." Bana boyun eğmiş bir gülümseme verdi ve ekledi, "Sadece çoğu kız."

Süitimizin kapısının çalınması konuşmamızı böldü. "Kim o?" Fern bana cesaretlendirici bir bakış atarak seslendi.

"Pizza," diye boğuk bir erkek cevabı geldi.

Fern ayağa kalkarken ikimiz de sorgulayan bakışlar attık. "Ne? Pizza mı?"

"Posta," diye boğuk bir yanıt daha verdi ve hemen ardından

"Candygram" dedi. Anlayış yüz hatlarını kapladı ve dudaklarını birbirine bastırdı,

Gülümsememeye çalışarak, "Gidin buradan. Burada kara köpekbalığı istemiyoruz."

Kafam karışmıştı, ona *kara köpekbalıkları mı* dedim.

Gözlerini devirdi, "Saturday Night Live'dan. Hafta Sonu Güncelleme masasının kapısında bir köpekbalığı var ve o..." ellerini havaya kaldırdı ve kapıya doğru ilerledi. Kilidi açtığını duydum; kilitli olduğunu fark etmemiştim. "Neyse boş ver. Birkaç eski bölüm bulurum."

Süitin kapısını açtı ve geri çekilerek gelen kişiye içeri girmesini işaret etti. "Girin. Tamamen senindir."

Greg, Fern'e sırtarak ve nefis görünerek odaya girdi. "Teşekkürler Fern. Sen bir dostsun."

Daha dik oturdum, içimden şok gibi geçen bir farkındalık dalgası nefesimi beş saniyeliğine kesti ve boğazımı sıktı. Gözleri bana kaydı ve sırtışı dalgalandı. Birbirimizi ne kadar süre izlediğimizi gerçekten bilmiyorum.

"*Tamam*," Fern'in uzattığı kelime beni sersemliğimden çıkardı, "Ben *gidiyorum*, böylece siz ikiniz kesintisiz göz seksi yapabilirsiniz."

Greg ve ben birbirimizin üzerine konuştuk. "Gitmek zorunda değilsin," dedim. "Seni tutmama izin verme," dedi.

Fern yine gözlerini devirdi ve kıkırdadı.

Greg'e onaylamayan bir kaş çattım. "Nereye gideceksin? Bütün gün kar yağacakmış."

"Hava kararmadan dönerim," diyerek endişemi elinin tersiyle itti ve çantasını kaptı. "Gece boyunca on inç kar yağması bekleniyor."

Greg, Fern'e kapıyı açtı ve içinden, "Kartlarını doğru oynarsa Fiona'ya bu öğleden sonra on inç verebilirim," diye mırıldandı.

Um... merhaba!

Hem Fern hem de ben ona şaşkın şaşkın baktık, yüzümüzde birbirinin aynısı şok ifadeleri vardı ve süit uzun bir süre sessizliğe gömüldü. Ama sonra Fern başını geriye attı ve bir kahkaha patlattı. Greg'in omuzları da sessiz kahkahalarla sarsıldı ve bana hem özür dileyen hem de pişmanlık duymayan bir bakış attı.

Ben gülmedim. Gözlerimi kahverengi halıya indirdim ve kıpkırmızı kesildim. Yanaklarım alev alev yanıyordu çünkü:

Çıplak Greg.

Çıplak ben.

Yatak.

Yer.

Masa.

Ağız.

Eller.

Sıcak

nefes.

On inç.

Görsel imgelere boğulmuştum. Aramızdaki yüklü atmosfer devam etti. Görsel imgeler artı yüklü atmosfer beni ateşlendirdi. Bu da beni utandırdı ve dengesizleştirdi. Bu da beni kızarttı.

Kendimi gülümsemeye zorladım ama zayıftı; bir dakikaya ihtiyacım vardı. "Gidip biraz atıştırmalık alayım, hemen dönerim."

Gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum çünkü çıkarken gözlerinin ağırlığını hissedebiliyordum. Mini buzdolabıma doğru yürüdüm ve onu açtım, bir kutu kola aldım ve boynuma bastırdım, kendime saçmaladığımı söyledim. Bu bir şakaydı, sadece bir şaka. Deneyimsiz olabilirdim ama iffetli biri değildim.

Gafil avlandım, diye düşündüm. *Bir dahaki sefere hazır olacağım. Cesur olacağım.*

Fern'in ne zaman ayrıldığını biliyordum çünkü süitin kapısının kapanmasıyla mırıltılı konuşmalarının sona erdiğini duydum. Kolayı rafa geri koydum ve içindekilerle dikkatimi dağıtarak ve soğuk havanın serinlememe yardımcı olacağını umarak buzdolabını inceledim.

Sırtım odanın girişine dönüktü ve Greg'in sözde on santimini düşünmemekle meşguldüm, bu yüzden odanın kapısının kapandığını duyduğumda başladım. Başımı çevirdim ve Greg'i kapıya yaslanmış, bana bakarken buldum.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Aç mısın?"

Dilinin ucuna esprili bir karşılık gelecekmiş gibi duraksadı ama daha iyi düşünmüş olmalı ki hiçbir şey söylemeden başını salladı.

Yüklü atmosfer on kat arttı, pozitif olarak elektriklendi.

Yutkunmayı başardım ve buzdolabından doğruldum, ayağa kalkarken buzdolabını kapattım ve dürüstçe "Seni görmek güzel." dedim.

Cevap olarak verdiği içten gülümseme kalbimi gümbür gümbür attırdı. Neden bu kadar gergindim? Kendime sakın olmamı söyledim.

Greg kapıdan uzaklaştı. Odada küçük bir daire çizerek etrafıma baktı ve özellikle benim yarıma dikkat etti. En sonunda, "Demek burası senin odan." dedi.

"Evet. Burası benim odam."

Duvarları işaret etti. "Hiç poster asmamışsın."

"Doğru." Posterler gibi zararsız bir konuyu tartışıyor olmaktan mutluydum. Greg beni inceledi. "Neden hiç posteriniz yok?"

"Sanırım her gün bakmak isteyeceğim bir şey bulamadım." Dikkatim Dara'nın yanına, on ya da daha fazla posterine ve resmine kaydı

düz beyaz boya duvar kağıdı. Karşılaştırıldığında benim tarafımın ne kadar çıplak göründüğünü fark etmemiştim.

"İlginç. Bu nedir?" Komodinimin üzerindeki kitabı aldı, karma dövüş sanatları için pratik resimli bir rehberdi ve sayfalarını çevirdi. "Dövüş sanatlarıyla ilgileniyor musun?"

"Evet."

"Beni dövecek misin?" Bana yan gözle baktı.

"Bana bir sebep göstermediğin sürece hayır." Yanına gittim ve kitabı elinden alıp masaya geri koydum. "Bütün eşyalarımı mı karıştıracaksın?"

"Evet, külot çekmecenden başlayarak. İyi bir kız ol ve bana doğru yönü göster."

Kendime cesur olmam gerektiğini hatırlatarak kıkırdamaya zorladım ve yatağıma oturdum. "Devam et, karıştır. Saklayacak bir şeyim yok."

Bakışları üzerimde geziniyor, düşünüyordu. Kısa bir duraksamadan sonra bir adım öne çıktı ve yanıma oturdu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve beklentiyle gerildim. Yurt odamda baş başa kalmıştık. Kapı kapalıydı. Her şey olabiliirdi.

Ne kadar da heyecan vericiydi.

Greg birkaç kez zıpladı, yayları test ediyormuş gibi ellerini yatağın üzerinde düzleştirdi. "Sanırım senin yatağın benimkinden daha sert. Ve daha az gıcırıyor."

"Şikâyetle bulunmalısın." Ses tonum istediğimden daha sertti, bu yüzden yutkunmaya çalıştım... ve başarısız oldum. Derin, sakinleştirici bir nefes aldım.

"Etmeliyim. Ya da," kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı, "seninkini çalabilirim."

"Ya da..." Gerginliğimi gidermek için boğazımı temizledim, ellerimi göğsüne koydum ve onu nazikçe yatağa ittim. Yanına yerleşirken düşüncemi tamamladım, "Burada benimle uyuyabilirsin."

Cesur ve atılgan davranıyordum ve iffetli biri değildim. Ama eminim ki titreyen ellerim ve sesim baştan çıkarıcı etkimi mahvetmişti. Denememdeki beceriksizlik karşısında irkilmemeye çalıştım. Bu işte kötüydüm.

Greg bir kaşını kaldırdı ve gözlerini kıstı. Yine bir karşılık verecekmiş gibi görünüyordu, bu sefer kelimenin tam anlamıyla -alt dudağını ısıırıyordu-bakışları değerlendiriyordu.

Sonunda derin bir nefes aldı ve "Ayakları sürekli üşüyen ve tırnakları batan tiplerden birine benziyorsun," dedi. Sanki

yatağın ucundaki ayağı benimkiyle oynadı. "Ama senin münzevi çoraplarını seviyorum. Bunlardan bir çift nereden bulabilirim?"

Daha önce yaptığı cinsel imaları etkisiz hale getirmeye çalıştığını, iyi niyetli alaylarla beni rahatlamaya teşvik ettiğini fark ettim. Minnettardım ama aynı zamanda kendimi naif ve yetersiz hissetmeme neden oldu.

Ama yine de saf biriydim. Dünyevi değildim ve bir gecede dünyevi olamazdım.

"Bu münzevi çoraplarını ben ördüm." Ayağımla onun ayağını dürttüm ve ayak oyunu oynadığımızı fark edince sııttım.

"Bu çorapları sen mi ördün?" Etkilenmiş gibiydi. "Bütün münzeviler öreri mi?" "Evet." Başımı salladım. "Özellikle de kadın düşmanı manifesto yazan münzeviler."

Başını kaldırdı, onlar oynamaya devam ederken ayaklarımızı inceledi, sonra başını benimkine doğru eğdi. "Bu çoraplar *bana on üç kedimi sor* diye bağırıyor!" Greg fısıldadı, gözleri bir an için büyüdü, ağzı çarpık bir sırıtışa dönüştü.

Kıkırdarken ona gülümsedim, öne doğru uzandım ve aramızdaki bağın, parmak uçlarımin altındaki karnının ve göğsünün sıcak sertliğinin tadını çıkardım. Yan yana yatıyorduk, yüz yüzeydik, o kadar yakındık ki çillerini sayabiliyordum. Arkamdaki pencereden gelen ışık, onun koyu renkli gözlerindeki altın ve bakır lekelerini vurguluyordu. Kendimi o ana kaptırmıştım, olasılıklarla başım dönüyordu, kendimi onun gücünün ve... erkekliğinin halesine bırakmıştım.

Sonra "Çok güzelsin" dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak yüzünü tekrar odak noktasına getirdim, zevkten kızardığımı hissettim ve gülümsememi engelleyemedim. "Teşekkür ederim."

Gülümsemiyordu; bakışları keskinleşmiş, ağzının kıvrımı neredeyse sertleşmişti. "Ne demek istediğimi anladığınızı sanmıyorum. Açıklamama izin verin."

Başımı salladım, kasvetine rağmen hâlâ gülümsüyordum. Elimde değildi. Çocuk... daha doğrusu düşünmeden edemediğim *adam* az önce bana güzel olduğumu söylemişti. Yakın zamanda bulutlardan incek değildim.

"Henry Rollins'in kim olduğunu biliyor musun?" "Şarkıcı mı?"

Küçük bir düşünme hareketiyle başını öne arkaya salladı. "Teknik olarak o bir söz sanatçısı, ama ne olup olmadığı benim anlatmak istediğimle ilgili değil. Bazen sözleri saçmalık, çöp, zararsız propagandadır. Ve bazen sözleri..." Greg durakladı, elindeki

Alt dudağını ağzına götürdü ve bana doğru baktı. Sessizdi, belli ki Henry Rollins'in sözlerinin bazen ne anlama geldiğini nasıl tarif edeceğini tartışıyordu.

Birden alıntı yaptı, "*Kızlar güzel değildir, hoştur. Güzel, bir kıza atfetmek için çok ağır bir kelime. Kadınlar güzeldir çünkü yüzleri bir şey kaybettiklerini bildiklerini gösterir... ve başka bir şey kazandıklarını.*"

Birbirimize bakarken gülümsemem soldu, Greg'in *güzel* kelimesini kullanmasının tam anlamı ve iması adım adım kaydediliyordu. Gözleri ısındı ve elinin kalçamda durduğunu, parmak uçlarının gömleğimin eteğinin altından kaydığını fark ettim. Bu temas karşısında istemsizce ürperdim.

Daha sonra konuştuğunda sesi bir fısıltı gibiydi, sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibiydi. "Herkes sadece güzelken senin neden bu kadar güzel olduğunu hep merak etmişimdir."

Elimi yanağına doğru kaldırdım, avucumu güçlü çenesine dayadım. "Ne kaybettiğimi düşünüyorsun Greg?"

Elimi kendi eliyle kapattı ve sırtımdaki hafif dokunuşlarının yasını tuttum. "Kibir."

"Kibir mi?" Cevabı beni şaşırttı ve kafamı karıştırdı.

"Evet, yüceltilmiş bir öz farkındalık eksikliği, evrenin merkezi olarak imrenilme özlemi. Benmerkezci bir kader çizme arzusunu kaybettiniz."

"Ben de saçlarımın dökülmesinden bahsettiğini sanıyordum." Ortamı yumuşatmaya çalıştım.

"Hayır, öyle bir şey demedin," diye meydan okudu, gözlerini kısarak. Sonra hiç yoktan, "Çocukluğun nasıldı?" diye sordu.

Bir santim uzaklaştım, elim aramızdaki yatağa düştü. "İyi idi."

"Mutlu değildi. Korkunç değil.

Sadece iyi miydi?" "Evet."

"İyi tanımla."

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi tartıştım çünkü çocukluğumla ilgili çok az olumlu duygum vardı. Annem sürekli kontrol ve idare gerektiren mantıksız bir çığırtkandı. Babam işi nedeniyle pek ortalıkta görünmüyordu ama eminim beni kendince seviyordu. Üniversiteye başlamıştım

Dünyadan bihaberdim. Ebeveynlerimden hiçbirisiyle tatmin edici bir ilişkim olmayacaktı.

Yine de ayrıcalıklı yetiştirilme tarzımla ilgili şikâyetlerde bulunmak bana huysuz ve hak sahibi biri gibi geliyordu.

"Bir çatım, kıyafetlerim, yemeğim, güvenliğim vardı. Taptığım küçük bir kız kardeşim var. Ellerinden gelenin en iyisini yapan ebeveynlerim var."

Greg'in sırtışı geri döndü ve bunu görmek beni mutlu etti. "Gördün mü? Kibir yok. Önemsiz saçmalıkları önemseme yeteneğini kaybetmişsin. Sen bir yıldırınsın, bir güneş sisteminin merkezisin ve çekim alanındaki gezegenler, asteroitler ve uydular için hiçbir arzu duymuyorsun."

"Zaten kim ürkütücü gezegenler ister ki? Gezegenler amiplerdir, uzay boşluğunda akılsızca dönüp dururlar. Onlar en kötü türden yıldız avcılarıdır."

Bana bir hazineymişim gibi bakmaya devam etti. "Böyle söyleyince gezegenler ürkütücü oluyor."

Bir parmağımı kot pantolonunun cebine soktum ve hafifçe çektim. "Peki ya sen? Senin çocukluğun nasıldı?"

Sırtışı kırılğanlaştı ve dikkati sağa, başımın ötesine, arkamdaki pencereye kaydı. "Ailemin evi Mayfair'deydi ama ben yatılı okula gittim. Babam bir bankacıydı ve annem de bir kontun kızıydı."

Vay be...!

Mayfair - Westminster Şehri'nde, Hyde Park'ın doğu kenarında, Batı Londra'nın seçkin bir bölgesi - dünyanın en pahalı posta kodlarından biriydi, aristokratların ve milyarderlerin eviydi.

"Bir kont mu? Büyükbaban bir-"

Benim üzerimden konuştu ve başladığı işi bitirmesi gerektiğini hissettirdi. "Babam ben on beş yaşındayken kendini öldürdü. Görünüşe göre korkunç derecede rüşvetçiymiş, insanlardan milyonlarca dolar çalmış, çok kötü bir adammış. Onunla ilgili çok az anım var ve hiçbirisi de hoş değil. Annem de bir yıl sonra aşırı dozdan öldü. On altı yaşındayken babamın üvey kız kardeşiyle birlikte Kaliforniya'da yaşamaya gönderildim."

"Aman Tanrım." Şaşkınlık ve empati duygularımı gizleyemeyerek sözcükleri nefes vererek söyledim. Öne doğru uzanarak kollarımı boynuna doladım, sanki geçmişteki acılarını ve hayal kırıklıklarını yok edebileceğimi gibi sıkıca sarıldım.

Bir süre sonra kollarını bana da doladı. Başını boynuma gömdü, bu nedenle devam ederken kelimeleri boğuklaştı, "O

Compton, Los Angeles'ın hemen dışında."

Başımı geriye attım ve ağzım açık bir şekilde ona baktım. "Teyzen *Compton*'da mı yaşıyordu? Compton'da mı? Dr. Dre ve Easy-E'nin evi gibi mi?"

"Tek ve biricik."

"Compton'a on altı yaşındayken mi taşındınız? Mayfair'de yaşadktan sonra mı?"

"Çok farklı bir ortamdı ama bir o kadar da benzerdi. Bir kriket takımları olduğunu biliyor muydunuz?"

"Compton şehrinin bir kriket takımı mı var?"

"Oh evet. Adı Compton Kriket Kulübü, birkaç yıl önce Los Angeles'taki Dome Village Evsizler Topluluğu'nda kuruldu. Lisedeyken ben de kurucu üyelerinden biriydim. N.W.A.'den *Gangsta, Gangsta* bizim zafer şarkımızdı."

Dudaklarımdan inançsız bir kahkaha döküldü. Greg'im yürüyen, konuşan bir çelişkiydi.

"Bir başka benzerlik de, liseden sonra eve geldiğimde sık sık dışarıda dolaşan ve birkaç dolar karşılığında fahişelik yapmayı teklif eden rastgele keşler bulurdum. Bir ya da iki kez bir tanesini odamda buldum, eşyalarımı karıştırıyor, çalacak değerli bir şey arıyordu."

"Bu Mayfair'de yaşamaya ne kadar benziyor?"

"Annemin arkadaşları sık sık ortalıkta dolaşır, ilgi çekmek için kendilerini pazarlarlardı. Reçeteli ilaçlara bağımlı olan annemi, babam yolunu kestiğinde çalacak değerli bir şey aramak için eşyalarımı karıştırırken bulurdum." Karşılaştırmayı bitirdiğinde kıkırdadı, sanki geçmişi yürek parçalayıcı bir trajediden ziyade komik bir ironiymiş gibi.

"Ah Greg..." Onunla birlikte gülemezdim, bu yüzden onu öptüm. Yumuşak, yavaş öpücükler, önce dudaklarından, sonra alnından, şakağından ve çenesinden. Eli gömleğimin altından kayarak çıplak sırtımı kavradı ve beni sabit tuttu.

Memnun bir kedi gibi iç çektiğini duydum. Ve mırladığını da duyduğumu sandım - aslında mırlamadı, daha çok gürültülü, memnun bir inleme gibiydi - bir kapı çarpması ve süit alanında yükselen seslerle bölünmeden önce. Sertleştirdim, isteksizce Greg'in güzel boynuna baktım.

Geri çekilmek istemedim. Sıcak ten, portakal ve baharatlı tıraş losyonu gibi kokuyordu, göğsü havadar ve hafif hissettiren türden. Ama Dara ve Hivan'ın dramlarının ses tonuna bakılırsa odaya dalıp bizi dışarı atmalarına ramak kalmıştı.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve Greg'e özür dileyen bir bakış attım. "Sanırım artık gitmeliyiz."

"Neden?"

"Bunlar Dara ve Hivan."

Oturmak için hamle yaptım ama beni durdurdu. "Ne olmuş yani?"

"Yani, buraya gelip dövüşmek isteyecekler." "...yani?"

Bunu tek bir kaş kaldırışıyla eşleştirdi. "Yani, gitmeliyiz."

"Neden gidelim ki? Bunu her zaman yapmıyorlar mı?" "Şey, evet. Yaklaşık haftada bir kez."

Greg homurdanarak kolunu belime doladı. "O zaman gitmeliler. Buraya ilk biz geldik."

"Ama..." Bocaladım, çünkü nedeni çok açıktı. "Mahremiyete ihtiyaçları var."

Hivan'ın böğürmesi kulaklarımızı doldurdu ve Greg'in gözlerini devirmesine neden oldu. "Mahremiyet istemiyorlar. Seyirci istiyorlar. Bir çift kale sahası varlotu."

"Top sürme sahası varlotları mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Bu bir Shakespeare hakareti. Kabaca çevirirsek, bencil ahmaklar demek."

Dara ve Hivan'ın kapının dışındaki bağırış çağırışlarına rağmen ona kısık bir sırıtış attım.

Greg'in gözleri ağzıma kaydı ve onunki de karşılık olarak çekildi. "Henüz gitmeye hazır değilim."

"Kütüphaneye gideriz," diye önerdim, ben de gitmek istemiyordum ama bu isteğin boşuna olduğunun da farkındaydım.

"Hayır. Kütüphaneyi as. Burada seninle kalmak istiyorum." Aniden yatağın kenarına doğru yuvarlandı ve ayağa kalktı. Ellerini kalçalarına koyarak odamın dört bir köşesine baktı.

"Ne arıyorsun?" Oturur pozisyona geçtim. "Mendillerin nerede?"

"Orada." Yatağımın ucundaki tel rafı işaret ettim.

Kutudan üç mendil çıkardı ve bana uzattı. "Ağlıyormuş gibi yap."

"Ne?" Mendilleri aldım ve ayaklarımı yere doğru salladım.

"Sadece y a p . İçeri girdiklerinde ağlıyormuş gibi y a p . " Elini sabırsızca salladı.

"Greg-"

"Ey çiçekli bir yüzle saklanmış yılan kalbi!" diye bağırarak sözümü kesti. Sonra bana doğru eğildi ve aceleci bir fısıltıyla, "Beni takip et," dedi.

Ona şüpheyle baktım, sözleri hem tuhaf hem de garip bir şekilde tanıdık. Bu saçmalığı reddetmek mi yoksa ona uymak mı istediğimden emin değildim. Ama düşünecek zamanım yoktu, çünkü Dara kapıyı açtı. Sırtı bize dönüktü ve Hivan ona bağıırıyordu.

Söylediklerinin sadece sonunu yakalayabildim: "... ne saçmalık, Dara! Başından beri yanıındaydım, hep olmayan şeyler görüyorsun. Bu kadar paranoyak olmayı bırak."

"Bütün o zaman boyunca yanıında değildin. Ben seni gördüm! Onun her yerindeydin, Hivan! Hiç olmamış gibi davranma. Seninle işim bitti! Senden nefret ediyorum!" Onun çığlık çığlığa, gözyaşları içinde verdiği yanıt bana mendili burnuma götürmem gerektiğini hatırlattı.

Greg ellerini saçlarının arasından geçirdi ve Dara'nın suçlamasının son kısmı üzerine -hissederek- bağırdı, "Hiç bir ejderha bu kadar adil bir mağara tuttu mu? Güzel zorba! Şeytani melek! Güvercin tüylü kuzgun, kurt kuzusu!"

Ne yaptığını fark ettiğim için gözlerim büyüdü. Oyunu tanıımıyordum ama Shakespeare'den alıntı yaptığından neredeyse emindim.

Hivan rahatsız bir şekilde kıpırdandı, odanın içinde bir adım attı, "Uh... çocuklar, biraz yalnız kalabilir miyiz-"

Greg onun sözünü kesti ve suçlayıcı parmağını bana sapladı. "Şeytani gösterinin hor görülen özü, görüldüğünün tam tersi - Lanetlenmiş bir aziz, onurlu bir kötü adam! Hmm? Konuş! Yoksa cehennemde bir zebaninin ruhunu böylesine tatlı bir etin ahlaki cennetinde barındırırken ne yapıyordun?"

Omuzlarım sessiz kahkahalarla titremeye başladı ve ona bakarken yüzümün alt yarısını mendille kapatmak zorunda kaldım. Dişlerini gıcırdattı, abartılı hareketlerle kollarını sağa sola savurdu. Aksanına garip bir şekilde uygun gelen saçma öfkesi karşısında başımı salladım. Beni görmezden geldi, okuduğu sahneye kendini kaptırmış gibiydi.

"Böylesine iğrenç bir konuyu içeren bir kitap hiç bu kadar adilce ciltlenmiş miydi? Oh hayır! Hayır! Buna dayanamam!" Greg odada tepinmeyi bırakıp, sanki misafirimiz olduğunu yeni fark etmiş gibi açık kapıya doğru döndü. Hem Dara'nın hem de Hivan'ın gözleri büyüdü ve çift hep birlikte bir adım geri çekildi. Greg onlara doğru hücum etti, bir yandan onları odadan dışarı kovalarken bir yandan da

"Ah, böyle muhteşem bir sarayda hilekârlık yaşamalı. Yazıklar olsun. Yazıklar olsun sana!"

Ve bununla birlikte kapıyı ikisinin de suratına çarptı.

5. BÖLÜM: NINJA NEDEN YOLUN KARŞISINA GEÇTİ?

G REG BENDEN ters takla atmamı istedi.

Beni bu konuda rahatsız etmedi, hem de hiç. Ama birden fazla kez bundan bahsetti.

Yeterince basit olduğu için, bunu görecektik tek kişinin o olması şartıyla kabul ettim. Başka kimsenin izlemesini istemedim. Yeteneklerim artık benim için kişiseldi ve bu parçamı yabancılarla paylaşma fikrinden hoşlanmıyordum - artık değil. Ama dışarıdaki zemin donmuştu. Etrafımız birkaç metre karla çevriliydi. Herhangi bir akrobasi için yeterince büyük ve sıcak olan tek yer yurdun lobisiydi.

Mart ayının ikinci haftasında bir plan yapıldı. Sabah saat 3:00'te lobide buluşmaya karar verdik ve ben ona ters takla atmayı gösterecektim.

O gün derslerden sonra buluştuk, kampüsteki kafede akşam yemeği yedik, ders çalışmaya çalıştık ama sonunda Hong Kong'un Çin yönetimine dönmek için yollarını tartıştık, sonra saat 23:30 civarında yollarımızı ayırdık. Çalar saatim sabah 2:50'de çaldı, bana sadece gözlerimdeki uykuyu silmek, masamda dişlerimi fırçalamak ve bir sweatshirt giymek için yeterli zaman verdi. Greg'i odamın kapısında görünce çok şaşırmadım. Ama bana bir fincan sıcak kahve uzattığında çok etkilendim.

"Yabancı düşmanı bir münzevinin sabahları neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum, o yüzden kahve yaptım." Sesi kısıktı.

"Kahve işe yarar," diye fısıldadım ve siyah sıvıdan bir yudum aldım, muhteşem derecede sert buldum, "kadınların ve çocukların gözyaşlarıyla yapıldığı sürece."

Greg bana mideme ters taklalar attıran bir sırıtiş attı. "Kahve yapmanın başka bir yolu var mı?"

Gülümsememi fincanımla gizledim ve asansöre doğru yan yana yürüdük. Çağrı düğmesine bastı, kendi eliyle boş elime uzandı ve beklerken parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Sevgililer Günü'nden sonra işler yoluna girmişti. Aslında, *çok daha fazla durulmuştu*. Artık oyun oynanmıyordu, ki bu harikaydı. Birbirimizi her gün görüyorduk, mümkün olduğunca birlikte yemek yiyorduk. Birlikte spor salonuna, kütüphaneye gittik, birlikte ders çalıştık - hepsi güzel şeylerdi...

Birlikte çok zaman geçirirdik. Bazen öpüşürdük. Ama çoğunlukla konuşurduk.

Ancak, özellikle kafamı karıştıran bir değişiklik vardı ve bunu bir tartışma konusu olarak nasıl gündeme getireceğimi bilmiyordum. Resmi olarak birlikte olduğumuz ilk hafta boyunca aptalca cinsel imalar, kelime oyunları ve espriler yapmıştı. Onunla ne kadar çok birlikte olursam, bunlar o kadar alışkanlık haline gelmiş, bilinçsizce yapılmış gibi görünüyordu. İlk başlarda -çoğunlukla zihnimde canlandırdıkları imgeler yüzünden- telaşlanmışım ama tam bu alışkanlığa alışmaya başlamışken, o bunu bıraktı.

Hâlâ benimle flört ediyordu -en azından ben flört ettiğini sanıyordum- ve hâlâ öpüşüyorduk ama porno şakaları, çiftleşme ve mastürbasyonla ilgili tekerlemeler artık yoktu.

Bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Sadece "*Hey, neyi özlediyorum biliyor musun?*" mu demeliydim? *Seks şakalarını.*

Ben de bekledim, konuşmaya doğal bir geçiş arıyordum. "Gergin misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece uykum var."

"Sonra tekrar uyumayı deneyebiliriz."

Bir fincan kahve ve ters takla attıktan sonra tekrar uyuyabilme ihtimalimi düşündüm.

Bu sırada asansörün sesi duyuldu. Kapılar açıldı ve hepsi kulüp kıyafetleri giymiş bir grup kızın ortaya çıktığını görünce şaşırdım. Gruptakiler arasında, birkaç hafta önce Dara'nın kürtaj yaptırdığına dair asılsız dedikodular yayan sarışın Gail de vardı. Greg ve Vanessa'nın ayrıldığını da bana o söylemişti.

Kızlar bizi görür görmez konuşmaları aniden sona erdi. Yedi çift göz uzunca bir süre aramızda gidip geldi, kimse asansörden çıkmak için harekete geçmedi.

"Aşağı mı iniyorsunuz?" Greg kapıyı tutmam için elimi bırakarak sordu. "Yoksa inecek misin?"

Kızlardan biri, "Ben de seninle aşağı inerdim," diyerek birkaç kıkırdamaya neden oldu. "O zaman ineceğinden emin olabilirsin," diye geveledi bir diğeri ve diğerlerinin

Bu kez ciddi bir şekilde güldüler.

Greg hiç yargılamadan, "Hepiniz sarhoşsunuz," dedi. "Arabayı sen kullanmadın, değil mi?"

İşte o zaman hareketlerinin özensiz olduğunu ve bize doğru yayılan sigara dumanı ve içki kokusunu fark ettim. Tanıdım

birkaçı dışarı çıkarken. Beni tanıyıp tanımadıklarını bilmiyordum çünkü gözleri sadece Greg'i görüyor gibiydi.

Gail hariç. Onun bakışlarıyla karşılaştım ve ona küçük bir gülümseme verdim. O karşılık vermedi.

Gail bir adım öne çıktı, yürüyüşü dengesizdi. Sarhoş olduğu belliydi. "Siz ikiniz bu saatte ne yapıyorsunuz?"

O konuşurken Greg'in yanımda kaskatı kesildiğini hissettim. Ona baktım ve Gail'e sınırsız bir nefretle baktığını gördüm.

"Bir şeyler işte." Greg herkes çıkana kadar bekledi ve sonra elini sırtıma koyarak beni öne doğru yönlendirdi.

"Uyuyamadın mı?" Gözlerini kısarak bastırdı. "Yurt yatakları iki kişi için yapılmamış."

"Fikrini paylaştığın için teşekkür ederim, günlüğüme yazacağımdan emin olabilirsin."

"Günlüğün mü var?"

"*Kimsenin umurunda olmayan sık kafalı fikirler* başlığı altında dosyalayacağım." Soğukkanlı konuşması onun yerine benim irkilmeme neden oldu ve kızlardan birkaçının nefes nefese kaldığını duydum. Yüz ifademdeki sempatiyi takdir edeceğini düşünmediğim için kapılar kapanırken gözlerimi asansörün zemininden ayırmadım.

Aşağı inerken Greg'in nefesinin altından "Rütbe, kışından beslenen zampara." diye mırıldandığını duydum.

Ağzımı yana doğru büküm ve onu düşündüm. "Başka bir Shakespeare hakareti mi?"

"Evet," diye cevap verdi anında, neredeyse hırlayarak.

Kaşlarımı kaldırdım ve hiçbir şey söylemedim. Belli ki Gail'in en büyük hayranı değildi.

"Bunu duymak senin için garip olabilir ama o kız - kurbağa gibi suratı olan sarışın - ayrıldığımızda Vanessa'ya çok kaba davrandı. Bazı kötü dedikodular yaydı ve keşke erkek olsaydı da ona bunun hesabını sorabilseydim." "Eski kız arkadaşın hakkında dedikodu mu yaydı?" Tek söylenti Gail

Vanessa hakkında bana söylediği şey -ki bunun gerçek olduğu ortaya çıktı- Greg'le ayrıldıklarıydı.

Başını sıkıca salladı, ağzı mutsuz bir çizgiyle kıvrılmıştı. "Cahilce saçmalıklar, aptalca şeyler. Ama birini düşmüşken tekmelemek için bir neden yok."

Yüzünü inceledim, gözlerinin etrafındaki çizgili, stresli kaliteyi. "Eğer bu konu hakkında konuşmak istersen..." Niyetimin meraklı olmaktan ziyade destekleyici olarak yorumlanacağını umarak durakladım. "Konuşmak istediğin bir şey olursa -Vanessa'dan ayrılman da dahil- benimle konuşabileceğini bilmeni isterim."

"Teşekkürler." Bana yarım bir gülümseme verdi, ifadesi düzeldi. "Korkarım ona karşı pek adil değildim ve ben... onun incinmiş olmasından dolayı üzüntü duyuyorum."

"İyi birine benziyordu."

Bu sözleri söylerken bile -her ne kadar dürüst olsam da- "O iyi biri" diye onayladığında anlamsız bir kıskançlık hissettim.

Ona düz bir gülümseme verdim, sonra bakışlarımı kaçırdım. Ne yaptığımı bilmiyordum. Bu konuşma tuhaf ve rahatsız ediciydi. Eski kız arkadaşlarından bahsetmek, ki birden fazla kız arkadaşı olduğunu tahmin ediyordum, yapmak istediğim bir şey değildi.

Neyse ki asansörün kapıları açıldı da ondan ve konudan uzaklaşmak için bir nedenim oldu.

"Gidip etrafa hızlıca bir göz atacağım, izleyicin olmadığından emin olacağım." Greg yanımdan geçip fincanını bana uzattı, uzun adımları onu çalışma odalarının bulunduğu ve binanın diğer ucundaki avluya açılan bir salona götürdü.

İkimizin kahve fincanlarını da çevredeki bir masanın üzerine koydum ve etrafı inceledim. Lobi boşken daha geniş görünüyordu, yaklaşık kırk metre kullanılabilir alanım olduğunu tahmin ediyordum. Zemin, basit bir ters takla için gayet uygun olan kompakt bir halıyla kaplıydı. Greg yeniden ortaya çıktığında terliklerimi çıkardım ve eşofmanımı çıkardım.

"Güney ucunda bir sürü vampir rol oyuncusu var ama bu tarafta kaldığımız sürece sorun olmaz." Ellerini birbirine sürttü.

"Vampir rol oyuncularını mı?" Sözleri karşısında kafam karışarak burnumu kırıştırdım. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Hani şu vampir gibi giyinen çocuklar var ya, bir kral seçiyorlar, sarayları var - çok ciddi bir iş."

"Kaç tane var?" "Elli kadar."

"Elli mi? Birbirlerini ısıyorlar mı?" Şimdi meraklanmıştım. "Nereden bileyim? Vampire benziyor muyum?"

Kolumu başımın arkasına uzattım ve gözlerimi ona diktim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Sen ters takla attıktan sonra gidip bir göz atacağız. Tüm vampir sırlarını öğreniriz." Kaşlarını salladı. "Ayna olmadan nasıl tıraş oldukları ve yatak örtülerindeki kan lekelerini nasıl çıkardıkları gibi."

Başımı sallayarak ondan uzaklaştım. "Tamam, kaç takla görmek istiyorsun?"

Bir adım öne çıktı ve omzumda durdu. "Kaç tane yapabilirsin "

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim, "kaç tane olduğunu görmeyi hiç denemedim.

Arka arkaya

yapabilirim."

"Tamam, üç mü?"

"Tabii."

Döndüm, bacaklarımla ittim ve arka arkaya üç takla attım, kısa gösterimin sonunda iki kez ayaklarımın üzerinde zıpladım.

"Lanet olsun!" dedi, ağzı açık, süper güçlerim varmış gibi bana bakıyordu. "Başka ne yapabilirsin ki?"

Şaşkınlığına gülümsedim, amuda kalktım, bir süre öyle kaldım ve sonra ellerimin üzerinde yürüdüm, vücudum sert, düz bir çizgi halindeydi, çıplak ayaklarım sivriydi.

"Ninja gibisin! Benim kız arkadaşım bir ninja!"

Dengemi bozacağı için gülmemeye çalıştım ya da *kız arkadaş* kelimesini kullanması hakkında çok fazla düşündüm ama sonra buna yenik düştüm ve amuda kalkma hareketimi bir takla atarak sonlandırdım.

Greg eşofmanını çıkardı, üzerinde siyah Run DMC grubu tişörtü vardı ve amuda kalkmaya çalıştı. Fena değildi ama boyu aleyhine işledi. Tişörtü göğsüne düştü ve uzun bacakları havada sallanarak yalpaladı. Ona doğru yürüdüm ve ellerimi düşünmeden çıplak karnına ve sırtına koyarak ağırlık merkezini bulmasına yardım ettim.

"Ayak parmaklarını göster ve bir direk olduğunu hayal et, tamamen düz dur." Teninin izini sürmeyi ve keşfetmeyi arzulamama rağmen dokunuşumu ilgisiz tutabilmem beni etkilemişti.

"Ben bir direğim, ben bir direğim," diye mırıldandı. "Ben bir direğim... Keşke biri üzerimde dans etse."

Tekrar homurdandım ve ağzımı kapatarak kıkırdamalarımı bastırdım. Birkaç saniye sonra, beceriksizce yana doğru düştü ve bana sırtarak

Yerde bir nokta.

"Kolaymış gibi gösteriyorsun," dedi, gözlerindeki ya da sesindeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmadan.

Bana özel biriymişim gibi bakması hoşuma gitmişti. Hiçbir zaman gösteriş meraklısı biri olmamıştım. Rekabet beceri ve sanatla, liyakat ve yetenekle ilgiliydi, ego ya da gereksiz görkemli gösterilerle değil. Ama garip bir şekilde, Greg için gösteriş yapmak istiyordum. Kasıla kasıla yürümek istiyordum.

"Güzel bir şey görmek ister misin?" Lobiye geçerken sordum. Odanın tavanı eğimliydi ve odaya esintili, açık bir hava veriyordu. En kısa kenarında duvarlar on iki metreydi; en yüksek kenarında ise en az yirmi metre.

"*Başka bir şey mi? Yani daha fazlası mı var?*" Ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı, sadece duvarın en yüksek olduğu köşede dururken beni geniş gözlerle izledi.

"Tavana dokunabilirim." Ona sııttım.

Kısık gözleri bana inanmadığını gösteriyordu. "Neyle?" "Elimle tavana dokunabilirsem bana ne vereceksin?" "Sana kocaman bir elmas yüzük vereceğim."

Gözlerimi devirdim, belli nedenlerden dolayı bu sözden şüphe duydum ve "Anlaştık" dedim.

Döndüm, ellerimi köşenin iki yanına dayadım ve atladım. Sonra ellerimi, dizlerimi ve çıplak ayaklarımı duvarlara dayayarak pürüzsüz yüzeye tırmanmaya başladım.

Tepenin yarısına geldiğimde Greg seslendi: "Tamam, anlaşıldı. Aşağı gel."

"Neredeyse geldim, yapabilirim."

"Sana inanıyorum. İn aşağı." Sesinin yönünden tam altımda olduğunu anlayabiliyordum. Ayrıca ses tonunda endişe ve kızgınlık karışımı yeni bir gerginlik de duyabiliyordum.

Onu görmezden geldim, çünkü bunu yapabiliirdim ve bunun yerine metodik olarak son beş metreyi tırmandım, tavana dokundum, sonra dikkatlice inmeye başladım. Yerden üç metre kadar yüksekten iri ellerin belime dolandığını ve beni köşeden çektiğini hissettim. Gülümseyen yüzümü Greg'in yüzüne doğru çevirirken kollarım -ki o kadar da yorgun değildim- otomatik olarak Greg'in boynuna dolandı.

O gülümsemiyordu.

Ayaklarımı yere koyarken, parmaklarını çeneme ve boynuma dolayarak ağzını ağızıma getirmeden hemen önce, sert kaşlarını çatmış olduğunu gördüm. Önceki öpüşmelerimizin aksine, bu öpüşme sabırlı değildi; başlangıç, nazikçe ısırma ya da alay etme yoktu. Sert ve acımasızdı, dişlerini hiç beklemediğim şekillerde kullanıyordu ama bu hem vücut ısımın hem de kan basıncımın artmasına neden oldu.

Kısacası, beni köşeye sıkıştırdı, öptü ve beni ateşlendirip tedirgin etti.

Başını kaldırıp alt dudağımı emip ısırduğında nefes nefese kalmıştım. Terlemeden bir duvara tırmanabilirdim ama Greg Archer tarafından öpüldükten sonra kendimi bir mil koşmuş gibi hissettim.

"Sana kirli şeyler söylemek ve yapmak istiyorum." Sesi cennet gibi günahkâr, gür ve talepkârdı. Greg'in elleri hâlâ boynumdaydı, başparmakları şimdi köprücük kemiğime bastırıyordu. "Ama aynı zamanda-"

"Ne tür pis şeyler?" Nefes nefese sordum, tişörtünü sıkı yumruklar halinde kavradığımı fark ettim. Kalbim hızla çarpmaya başladı, damarlarımda aciliyet hissettim ve az kullanılan hayal gücüm bu kirli şeyler fikrini aldı ve onunla koştu. "Daha açık ol."

Greg küçük bir kahkaha attı ve ağırlaşmış gözlerle bana baktı. "Bitirmeme izin vermedin. Diyecektim ama aynı zamanda seni baloncuklu naylonla bağlayıp kilit altına almak ve güvende tutmak istiyorum."

Bu kulağa kirli şeylerden çok daha az eğlenceli geliyordu.

Bu düşüncemi dile getirmek üzereyken yutkundum ama bir öpücükle daha sözümü kesti.

Bu beklediğim türden bir öpücüktü. Uzun süren, tatlı bir öpücük; son derece özenli, her hareketi ve değişimi değerli, sanki onları ve beni hafızasına kaydediyormuş gibi. Beni içine çekti, göğsünü göğsüme bastırdı ve ben eridim.

Çok güzeldi. O çok hoştu. Ama yine de ona kirli şeyler hakkında soru sormak istiyordum. Ayrıntılı bir şekilde, belki de bazı uygulamalı gösterilerle anlatmasını istiyordum. Hayal gücümün ulaşabildiği en uzak nokta çıplak olduğumuz ve böyle durduğumuzdu... ve sonra ne düşüneceğimi bilemedim. Bahsettiği türden *kirli şeylerle* ilgili hiçbir deneyimim yoktu ama eğlenceli olacağından emindim.

Ve yine de... bu bilinmeyen *kirli şeylerin* fikri de biraz korkutucuydu.

Belki de huzursuzluğumu hissetti, çünkü bir santim geri çekildi ve ağzıma doğru fısıldadı, "Fiona."

"Evet?" Gözlerimi açmadım ama nefesimi tuttum.

Parmakları omuzlarımdan kollarıma doğru ilerledi ve ellerimi avuçlarının içinde topladı. Parmak eklemlerimi dudaklarına götürüp elimi çevirdiğinde gözlerimi açtım.

Greg avucumun içine yumuşak bir öpücük kondurdu ve şöyle dedi: "Sonsuza dek birlikteyiz sevgilim. Duvarlara tırmanmaya gerek yok."

Benim katımdaki çok tatlı kızıl saçlı Maddie vampir rol oyuncularından biriydi. Akrobasi hareketlerimi bitirdikten ve Greg'in öpücüklerinden kurtulduktan sonra onu grubun arasında gördük.

Şey... düz bir çizgide yürüyecek kadar iyileşmiştim. Gerçekten iyileşebileceğimi hiç sanmıyordum.

Uzun bir süre gizlenmedik, sadece merakımı gidermeme ve onu uzun boylu, sarışın bir adamla otururken görmeme yetecek kadar uzun bir süre. Adam tamamen siyah giyinmişti ve bir pelerin takıyordu. Kız da tamamen siyah giyinmiş ve maske takmıştı.

Ama kendine özgü saçları nedeniyle Maddie olduğundan %99 emindim.

Vampir rol yapma ya da herhangi bir gerçek hayat rol yapma oyunu benim için yeni bir kavramdı ve bu konuda doymak bilmez bir merak içinde olduğumu fark ettim. O kadar ki bir hafta sonra Maddie'yi mutfakta bulaşık yıkarken gördüğümde yanına gittim ve kulağa fazlasıyla talepkâr gelen bir şekilde "Seninle konuşmam gerek" dedim.

Gözleri irileşti, yüz ifadesi farlara yakalanmış bir geyiğin mükemmel karikatürü gibiydi.

Onu ürküttüğümü ve belki de endişelendirdiğimi görünce ses tonumu yumuşattım ve ona mahcup bir gülümseme verdim. "Özür dilerim, yani bir dakikanız varsa size bir şey sormak istiyorum."

Gözle görülür bir şekilde rahatladı ve gergin bir kıkırdama sesi çıkardı. "Bir an için beni korkuttun, Fiona. *"Kahretsin!" dedim. Ne yaptım ben? Biraz korkutucusun.*"

Güldüm ve irkildim. Yıllardır bana korkutucu denmemişi. Yarışmacıyken takım arkadaşlarım korkutucu olabildiğini söylerdi, oyun yüzüm ve tavrımla ilgili bir şey benimle *uğraşmayın* diye bağılıyor olmalıydı. Kasıtlı değildi, sadece yoğun konsantrasyonun bir yan etkisiydi.

"Bir dakika var mı?" Ses tonumun nazik olmasına dikkat ettim.

"Evet. Elbette. Devam et."

Bir havlu alıp tenceresini kaldırdım ve onu incelerken tencereyi kuruladım. "Geçen hafta sabahın erken saatlerinde lobideydim ve sanırım sizi güney ucunda gördüm."

Maddie yıkamakta olduğu servis kaşığını düşürdü; metal lavaboya takırdayarak çarptı ve gözleri benimkilere kaydı. "Umm..."

"Ya da sana benzeyen birini gördüm. Belki de başka biriydi." Başka biri değildi ama bu konuşma onu rahatsız ediyorsa ona bir çıkış yolu vermek istedim.

İkimiz de uzun bir süre hiçbir şey söylemedik. Kaşığını aldı, birkaç saniyede bir bana yan gözle bakarak yıkamaya devam etti.

Kaşıklar tarihindeki en temiz kaşık olduğunda, duraksayarak "Ne gördün?" diye sordu.

"Sen -ya da sen olduğunu sandığım kız- siyah pelerinli bir adamın yanında oturmuş konuşuyordun. Hepsi siyah giyinmiş bir grup başka insan da ikili ya da küçük gruplar halinde kümelenmişlerdi. Bir de kırmızı pelerinli bir adam vardı, tahta benzeyen bir sandalyede oturuyordu."

Göğsünün inip kalkışını izledim, gözleri bir şey hatırlıyormuş ya da derin düşüncelere dalmış gibi ileri bakıyordu. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Özel bir şey değil sanırım. Sadece merak ediyorum."

Bakışları benimkilerle birleşti ve yüzümü inceledi. "Sadece merak mı?"

"Doğru."

"Kimse seni bu işe bulaştırmadı mı?"

"Beni buna mı zorluyorsun? Ne demek istiyorsun?" "Benimle dalga geçmiyorsun ya?"

"Neden seninle dalga geçeyim ki?"

"Çünkü vampir gibi giyinmek ve vampir gibi davranmak tuhaf."

Bir süre ona baktım, sonra dedim ki: "Birinci sınıfın ilk dönemi boyunca yurt odanda saklanmak da tuhaf. Ve on sekiz yaşından önce hiç canlı yayın izlememek ya da peynirli makarna yememek de tuhaf. Ne olmuş yani? Herkes tuhaftır."

Ağzının ve gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşadı. "Üniversiteye gitmeden önce hiç peynirli makarna yemedin mi?"

"Hiç yemedim. Ya da hotdog. Ya da kızarmış tavuk." "Tamam, bu çok tuhaf," diye güldü.

Ben de güldüm, gerginliğin ortadan kalkmasına sevinmişim. "Merak ediyorum. Gerçekten, hepsi bu. Greg hepinizin vampir rolü oynadığınızı söyledi, ben de-"

Gergin bir fısıltıyla sözümü kesti. "Ne? Greg mi? Greg Archer mı? Greg biliyor mu?"

Elimi koluna koydum ve sıktım; Fern insanlara mantıksız davrandıklarında bunu yapardı. İnsanlara dokunmanın onları şimdiki zamana bağlamak ve kendi kafalarından çıkarmak için iyi bir yol olduğunu söylerdi.

"Sakin ol. O ve ben merkez lobideydik. Casusluk yapmıyorduk, sadece etrafta başka biri olup olmadığını kontrol ediyorduk."

"Muhtemelen benim bir ucube olduğumu düşünüyordur." Maddie elleriyle yüzünü kapattı, sonra ıslak olduklarını hatırlar gibi oldu. Havluyu elimden çekip aldı ve yüzünü kuruladı.

"Senin bir ucube olduğunu düşündüğünden şüpheliyim." demeye karar verdim. *Seni fark ettiğinden ya da kim olduğunu bildiğinden şüpheliyim* demek yerine. Birkaç hafta önce Greg ve Vanessa'nın ayrıldığını öğrendiğinde yüzünde beliren hülyalı ifadeye ve şimdi verdiği tepkiye bakarak, bu iki ifadenin de rahatsızlığını hafifletmeyeceğini düşündüm.

Maddie gözlerini bana dikmiş, dudaklarını birbirine kenetlemişti. Bu arada ben de ona cesaret verici bir gülümseme vermeye çalıştım. Kademeli olarak rahatladığını görmek beni memnun etti ama elimi sıktığında hoş olmayan bir şey hissettim.

"Greg'le lobide ne yapıyordunuz?"

Gerçeği, yani ters takla ve amuda kalkma gösterileri yaptığımı söylemek için ağzımı açtım ama ses tonundaki bir şey beni duraksattı. Fern'in *diğer kızlarla* ilgili daha önceki uyarısını hatırladım.

Bu yüzden yalan söyledim. "Geçen hafta kimya sınavım vardı. Kimseyi uyandırmamak için lobiye ders çalışmaya gittik."

Maddie tek kaşını kaldırdı. "Gail öyle demedi."

Sertleştim, içgüdüsel olarak bir adım uzaklaştım. Ben bir yanıt oluşturmamadan Maddie kollarını göğsünde kavuşturdu ve meydan okudu: "Alınma ama ne düşünüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Midem aniden ekşidi ama yüz ifademi düzeltmeyi başardım.

"Greg gibi bir adamla dışarıdaki her kız, her kadın senin rakibindir. Deli gibi yakışıklı - yani, günah kadar seksi ve o aksanı var - ayrıca çok zeki, Tanrı aşkına eskiden deniz piyadesiydi. Her kızın ıslak rüyası. Greg Archer'ın ilk erkek arkadaşın olmasının gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu kim söyledi-"

"Dara bana Vanessa'dan ayrıldığından beri hep bittiğini söyledi. Ve senin hiç erkek arkadaşın olmadığını ve gerçekten deneyimsiz olduğunu söyledi." Maddie'nin sesinde endişe ve sempati vardı ve gözleri acıma doluydu. "Gerçekten onun ilgisini çekebileceğini düşünüyor musun? Dışarıdaki her kız onu senden çalmaya çalışırken? Kendini kalp kırıklığına mahkûm ediyorsun."

Gözlerimi ayırıp Maddie'nin tabaklarını inceleyerek oyalandım. İyi bir şey yaptığını sandığını fark ettim. Beni kalbime karşı dikkatli olmam konusunda uyardığını sanıyordu. Endişesi için ona teşekkür etmeli ve kibarca müsaade istemeliydim.

Etmeliydim.

Ama

yapmadım.

Çünkü Greg'in etrafında olmanın bana kendim hakkında öğrettiği bir şey vardı: İnsanlarla tartışmaktan hoşlanıyordum, özellikle de insanlar yanıldıklarında.

Ben de dedim ki, "Mantığınız hatalı."

Homurdanarak dikkatini tekrar lavaboya ve tertemiz servis kaşığına çevirdi. "Gerçekten mi? Nasıl yani?"

"Öncelikle, kadınların -ya da çoğu kadının- erkekleri diğer kadınlardan *çalma* niyetinde olduğunu varsayıyorsunuz. Kadınlar hakkında çok kötü bir tablo çiziyorsunuz -sinsi, el altından iş çeviren, bencil- ve ben durumun böyle olduğunu düşünmüyorum. Çoğu kadının bu şekilde davrandığını ya da bu düşüncelere sahip olduğunu sanmıyorum. Çoğu kadın işbirlikçi değildir."

Bakışları benimkine kaydı, sonra tekrar kaşığına döndü. "Vanessa'ya yaptığın bu değil miydi?"

Başımı salladım ve "Hayır, yapmadım" dedim. Ve onun ifadesini herhangi bir ek açıklamayla onurlandırmayı reddettim. Bunun yerine devam ettim: "Mantığınızın doğru olmayan bir diğer kısmı da Greg hakkındaki değerlendirmeniz. Greg bir insan, bir kaşık, bir tencere ya da bir çay bardağı değil. O çalınamaz. Erkekler çalınmaz. Kendi eylemlerinden ve kararlarından sorumludurlar - bir kadınla kalmak bir karardır. Ayrılmak ya da terk etmek de bir karardır. Sanki erkekler akılsız, günaha karşı güçsüzmüş gibi konuşuyorsunuz."

Kadın homurdandı. "Benim tecrübelerime göre öyleler."

"O zaman sadece zayıf erkekleri tanıyorsun. Ve zayıf erkekler işbirlikçi kadınları hak eder."

Maddie bana bakmadı ama tavırlarındaki her şey -ağzının mutsuz kıvrımı, çenesinin gururlu eğimi, sarsak

Ellerinin hareketleri sinirime dokunduğunu gösteriyordu. Profiline baktım, cevap vermesini bekliyordum. Cevap vermedi. Bunun yerine sessizlik garip ve hantal bir hal aldı.

Ben de iç çektim, çünkü üzgündüm. Maddie'den hoşlanmıştım, hâlâ hoşlanıyordum ve arkadaş olabileceğimizi ummuştum. Ama şimdi bunun mümkün olduğundan şüpheliydim. Parmaklarımı kısa saçlarımın arasından geçirdim ve söyleyecek başka bir şey olmadığını fark ederek etrafından dolaştım.

"Herkes benden bahsedecek misin?" diye sorduğunda kapıya varmak üzereydim. Ne gördüğünü?"

Döndüm ve başımı salladım. "Hayır."

"O zaman neden benden bilgi almaya çalışıyordun?"

"Öyle mi yapıyordum? Sana sadece bir soru sorduğumu sanıyordum."

"Lütfen." Gözlerini devirdi. "Masum rolü yapmayı bırak. Kimse buna inanmıyor."

Omuz silktim, sözlerimin anlamsızlığını daha söylemeden fark etmiştim ama yine de söylemek zorundaydım. "Ben dedikodu yapmam Maddie. Eğer bilgi istiyorsam, kaynağına giderim. Dedikodularla ilgilenmiyorum, sadece gerçeğe ilgileniyorum."

Greg o akşam beni yatağımda kıvrılmış, pencereden dışarı bakarken buldu. Maddie'nin Greg'in benim zavallı ve deneyimsiz kollarımdan çekilip alındığına dair iddialarına pek itibar etmedim. Çalınabilecek biriyle birlikte olmak istemediğimi düşündüm. Yine de başıma ve kalbime acı bir melankoli çökmüş, yastığımın ve yorganımın rahatlığını arzulamama neden olmuştu.

"Hasta mısın?"

Sesini duyunca döndüm, göğsümdeki o tanıdık ve hoş gergin hava iç çekmeme neden oldu. Kapının aralığını doldurmuş, ellerini çerçevenin dışına dayamış, gözleri üzerimde gezinirken endişe ve şefkatle gölgelenmişti.

"Hayır." Dudaklarım yana çekildi ve elimi ona uzattım. "Ben hasta değilim. Benimle yatar mısın?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Ayakkabılarını çıkararak odaya girdi ve yorganın üstüne, yanıma uzandı.

"İstersen yorganın altına girebilirsin. Daha sıcak olur."

"Eminim öyledir." Yüzümü tamamen ona döndüğümde burnumu öptü, sonra eğildi, beni inceledi ve altıma girme teklifimi kabul etmedi.

teklifini kapsar. "Sorun ne? Bir sorun var."

Bir süre ona baktım, sonra omuz silktim ve dürüstçe cevap verdim: "Sanırım yalnızım."

Yanağımı okşadı. "Yalnız mı? Seni ihmal mi ediyordum?"

Greg'in yüzündeki şaşkın ifadeye sııttım ve elini avucumla kapattım. "Hayır. Hiç de değil. Seni her gün görüyorum. Beni nasıl ihmal edebilirsin?"

"Kapının önünde uyuyabilirim, taliplerim olur ve yalnızlık koyda."

Kıkırdadım. "Öyle değil. Demek istediğim, sanırım kız kardeşimi özlüyorum."

Bir kez göz kırptı, gözlerinin etrafındaki endişe çizgileri anlayışla yumuşadı. "Bir kız arkadaşın olmasını özlüyorsun."

"Sanırım öyle. Fern harika biri ama çok sık gelmiyor ve seneye de geleceğinden şüpheliyim. Kendimi ortaya koyma konusunda daha iyiye gidiyorum. Katta birkaç kızla tanıştım..." Kaşlarını çattım, cümleyi yüksek sesle tamamlayamadım çünkü Maddie'yle yaşadığım tatsız olayı Greg'le tartışmayacaktım. "Sanırım sadece sabırlı olmam gerekiyor."

Greg ne kaşlarını çatarak ne de gülümseyerek bir süre beni inceledi. Sonunda geri çekildi, ayağa kalktı, kapıma doğru yürüdü, kapıyı kapatıp kilitledi. Durakladı, eli kapının tokmağında geziniyordu. Onu izlemek için dirseklerime kadar yükseldim. Döndüğünde, bakışlarının ardındaki duygu beni ürküttü. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama ciddi görünüyordu.

Yavaşça geriye doğru çekildim, başım yastığımla birleşti. Yatağa doğru yürüdü, eşofmanını başından çekip yere attı.

Yorganı kaldırıp altına girdiğinde kalbim üç kez atıyordu. Ona daha fazla yer açmak için yana kaydım ama o bedenime uzandı ve beni kolayca yatağın ortasına çekti. Üzerime tırmandı, kalçaları bacaklarımın arasında geziniyordu. Beni öptü.

Greg'in uzuvları benimkilere dolandı, uzun gövdesi yukarıda sıcak ve sertti. Etkileyici omuzları ve kolları benimkileri kavıyor, beni hapsediyordu. Ağırlığının çoğunu ellerinin üzerine vermiş olsa da sağlam ve ağırdı.

Yaklaşık 1.80 boyumla hiçbir zaman uzun boylu bir insan olmamıştım. Yine de -her ne sebeple olursa olsun- kendimi hiç küçük görmemişim. Belki de kendimi her zaman güçlü gördüğüm içindir. Hiçbir zaman kendimi küçük hissetmek istemedim, bunu arzulamadım.

Ancak o anda kendimi küçük hissettim. O her yerdeydi. Greg, vücudu, varlığı hiç bu kadar ezici olmamıştı. Kendimi narin hissediyordum ama kırılabılır anlamında değil. Daha ziyade, değer verilme ve arzulanma anlamında narindim.

Arzulanmak iyi hissettiriyordu -kalpleri hoplatan, göbekleri hoplatan, ateşi yükselten iyi ama aynı zamanda tedirgin edici.

Kuşkusuz, belki de aniden kendimi küçük hissetmemin bir nedeni de ezilmiş, hükmedilmiş olma potansiyeliydi. Bir metre boyunda olsaydım bile düşüncelerimin ve hislerimin aynı olacağından şüpheleniyordum. Beni korkutmak istediğinden şüpheliydim, ama işte oradaydı. Gücü, büyüklüğü ve erkekliği; beyni, geçmişi ve deneyimleri; onunla ilgili her şey göz korkutucuydu.

Ellerimi kaldırdım ve geçici olarak omuzlarına koydum, kendime rahatlamamı söyledim. Ve ne kadar uzun süre öpüşürsek, vücutlarımız ortak kalp atışlarımızla ritim tutarak birlikte hareket eder ve eğilirse, o kadar rahatladım.

Ancak bir süre sonra tekrar huzursuzlanmaya başladım. Kendimi hâlâ egemenlik altında ve küçük hissetsem de, *öpüşmekten* daha fazlasını yapmak istiyordum.

Dokunuşlarım daha da cesaretlendi. Ellerimi göğsünden aşağı, gömleğinin eteklerine doğru kaydırđım. Parmaklarımı kot pantolonunun bantlarına geçirdim. Kalçaları öne doğru sarsıldı, ellerimi aramıza hapsetti ve sert uzunluğunu merkezime bastırdı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve içimden istemsiz bir ürperti geçti. Ağzımı açtım, bir şey söylemek istiyordum ama konuşamıyordum.

Greg başını yana eğdi, boynuma doğru ağır ağır nefes alıyordu, kelimeleri düzensizdi. "Fe, ellerini oynatmalısın."

Nefesim kesildi çünkü onun kalçaları oynadı ve benimkiler de akılsızca bir tepkiyle öne doğru sallandı. Sürtünme, onun katı, ağır, sıcak hâkimiyetiyle ilgili her şeyi inanılmaz derecede gerekli ve sonra dehşet verici hissettirdi. Ve sonra tekrar gerekli.

"Ah... siktir." Gerildi, nefesini birkaç saniye tuttu. Üzerimden yuvarlandı, yorganı itti ama ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. Dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına almıştı ve ben nefes alıp verişini izliyordum.

Bu sırada kendimi aşırı ısınmış, tedirgin ve... muhtaç hissediyordum. Terliyordum ve ellerim titriyordu. Bir şeyler söylemesine ihtiyacım vardı.

"Greg?"

"Bana bir dakika ver."

Beni görememesine rağmen başımı salladım ve ellerimle yüzümü kapattım. Parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum ve gülümsedim, çünkü bu kesinlikle yeni bir deneyimdi. Heyecan verici, heyecan verici, korkutucu yeni bir deneyim. Ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim ve tavana baktım. Gülümsemem büyüdü ve neşe duyarak hafifçe güldüm.

Greg dönüp bana baktı, sol kaşı kalkmıştı. Yüz ifademi görünce tereddütlü ve şaşkın bir sırtışıla karşılık verdi.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey komik değil."

Gözleri kısıldı ama hâlâ gülümsüyordu.

Tekrar güldüm ve ekledim, "Her şey ciddi."

Muhtemelen kıkırdama nöbetine yakalandığım için burnunu şüpheyle kırıştırdı ve tamamen bana doğru döndü. Parmakları yanlarıma battı ve ben de tepki olarak öne doğru sarsıldım, nefesim kesildi.

"Gah! Bu gıdıklıyor!"

"Ama cidden gıdıklıyor mu?"

Nefes alamıyordum, vücudum gıdıklanma spazmlarıyla kıvranıyor, bastırılmış arzuyla hassaslaşıyordu. "Evet, evet cidden gıdıklıyor! Dur! Lütfen. Lütfen dur!"

Yatağın üzerine diz çöktü, çarpık sırtışıyla üzerimde gezindi, gözleri parlak ve mutluydu.

"Yüzünü pencereye dön, Fe. Sarılma vakti geldi." Greg yanımda, yorganın üzerinde uzandı ve omzumu dürterek dönmem için beni cesaretlendirdi.

"Bu ciddi bir kucaklaşma mı?" Alay ettim. "Not almalı mıyım?"

"Evet ve evet. Birlikte olduğumuzda her zaman not almalısın.

Ben her şeyin nasıl doğru yapılacağına dair tutarlı bir kaynağım."

Homurdandım ve o da beni yorganımın üzerinden dürttü. "Yine ciddi ciddi gıdıklanmaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır!"

"Tamam o zaman. Sakin ol." Kolunu bana doladı, göğsünü sırtıma dayadı, çenesini başımın tepesine koydu. Rahat bir sessizlik içinde birkaç dakika birlikte uzandık, ikimiz de memnuniyet dolu iç çekişler yaptık.

Birbirimize sarıldığımızda, benim de mutlu olduğumu fark ettim. O geldiğinde üzgündüm, yalnızdım. Şimdi yalnız hissetmiyordum.

Bu düşünce kaşlarımı çatarak pencereye bakmama neden oldu.

Greg'e karşı hissettiğim derin duygular kısmen aramızdaki anlık ve inkar edilemez çekimden, açıklanamaz ve soyut duygulardan kaynaklanıyordu.

Onu gördüğüm anda doğruluğuna inandım. Bu çekim dağılmak yerine devam etti, büyüdü ve çoğaldı, sohbet, saygı ve kahkahalarla beslendi.

Her gün, birlikte geçirdiğimiz her an bir Şeye doğru ilerliyordu... bir Şeye.

Bu farkındalık beni endişelendirecek kadar pratikti. Greg'in tüm dünyam olmasına izin veremezdim. Arkadaşlıklara ihtiyaım vardı. pckleri ve dokunuşlarıyla melankolimi kovalamıştı ve elbette bunun her dakikasından zevk almıştım. Ama mantığım bana herhangi birinin, hatta Greg'in mutluluğunun efendisi olmasına izin vermemin hata olacağını söylüyordu.

Tüm dertlerimi, dileklerimi ve konuşmalarımı ona ykleme adil olmazdı.

Ve bu benim için de adil olmaz.

6. BÖLÜM: BİR NINJA İLE BOŞ BİR ODA ARASINDAKİ FARK NEDİR?

"F
AVORITE FOOD?"

"Çorba. Çorbaya bayılırım."

Bakışlarımı kırmızı beyaz kareli masa örtüsüne indirdim ve şu anda mumluk olarak kullanılan eski Chianti şişesinden balmumu alma isteğime zorlukla karşı koydum. Greg'in üniversiteden yirmi dakika uzaklıktaki bu şirin İtalyan restoranını nasıl ve ne zaman keşfettiğini bilmiyordum ama keşfettiğine sevinmişim. Yemekler harikaydı ve ambiyans tekil ve romantikti. Manganiello'nun İtalyan Restoranı, Olive Garden'a göre büyük bir gelişmeydi.

Bu gece teknik olarak ilk randevumuzdu, yurttan ya da okul kafesinde değil, birlikte yediğimiz ilk yemektir. Takım elbise giymişti, bu yüzden cümle kurmakta, nefes almakta ya da yutkunmakta zorlanıyordum.

"Ne tür?" "Her

türden." "Her

türlü mü?"

"Evet."

"Mercimek bile mi?" Sesi ve bakışları şok olmuş gibiydi, hatta dehşete düşmüştü.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım; anlaşılan Greg'le konuşurken gülmemeye çalışmak benim varsayılan yüz ifademdi. "Mercimek çorbasını sevdiğim bilinir, evet."

"Mercimek çorbası iğrenç. Beyinle tamamen aynı dokuda."

Mercimek çorbası hakkındaki bu niteleme karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Konuyu değiştirmeyi bırak, çorbayı neden bu kadar çok seviyorsun - beyin çorbası da dahil ama bununla sınırlı değil-?"

İçimi çektim, ama bu gülen bir iç çekti çünkü onun kıvrak zekâlı öfkesinin tadını çıkarıyordum. "Sanırım çorbalar sıcak bir kucaklaşmaya eşdeğer yiyecekler olduğu için."

Ve bir anda yargılayıcı ifadesi değişti. "Güzelmiş." Onaylarcasına başını salladı ve ilk buluşma sorularına devam etmeden önce bana hızlı bir gülümseme verdi. Onları biriktirdiği izlenimine kapıldım. "Tamam, en sevdiğin dondurma?"

Ve bir anda Greg'in dondurma yaladığını hayal ettim. Göğsüm sıkıştı. Boğazımı temizledim, gözlerimi kaçırdım ve suyuma uzandım.

Nisan ayının sonlarına doğru iki aydan fazla bir süreyi öpüşerek, kıyafetlerimizin üzerinden dokunarak ve sarılıp yatarak geçirmiştik. Belki karnımı ve sırtımı hafifçe okşuyordu. Ve çok sık değil -haftada iki kez, şanslıysam üç kez.

Hivan ve Dara'yı ve onların sürekli fiziksel karşılaşmalarını düşündüm. Greg ve ben onların tam tersiydik. Birbirlerine bağırarak dışında hiç konuşmazlardı. Greg'le sürekli ve güneşin altındaki hemen her şey hakkında konuşurduk -güncel olaylar, tarih, felsefe, kitaplar, filmler, umutlar, hayaller- ve onunla sohbet etmek nefes almaya benzerdi, doğal ve gerekliydi.

Exxon-Valdez felaketi gibi kazaların bir daha yaşanmaması için petrol mühendisi olmak istediğini öğrenmişim. Çevreye, yoksulluğu ve bunun sonucunda ortaya çıkan açlık ve evsizliği ortadan kaldırmaya tutkuyla bağlı olduğunu öğrendim.

Henüz ikinci aşamayı geçememiştik.

İşleri ağırdan alıyorduk. Gerçekten çok yavaş. Pekmez yavaşlığı. Tektonik plakalar yavaş. Erozyon yavaş. İlk başta bu yavaşlık rahatlatıcı ve güven vericiydi.

Ama şimdi, sabitleniyordum.

Onunla ilgili küçük şeyler tuhaf bir şekilde erotik ve dikkat dağıtıcı olmaya başlamıştı. Islık çalarken ağzını büzüstürmesi ya da konsantre olurken başparmağıyla alt dudağını okşaması. Elleri sık sık düşüncelerimi raydan çıkarıyordu; bazen kendimi onun parmaklarına ve eklemlerine bakarken yakalıyordum ve nefesim kesiliyordu.

Düğüm düğüm olmuşum.

Hâlâ dondurma külahını yalarkenki zihinsel görüntüsü dikkatimi dağıttığı için ona tam olarak bakamıyordum, bu yüzden masa örtüsüne cevabımı belirttim. "Favorim yok."

"Favori bir dondurman yok mu?"

"Hayır. Ben eşit fırsatta dondurma yiyen biriyim."

"Bunu değiştirmemiz gerekecek. Sadece faşistlerin favori dondurması olmaz." Yıldırım hızıyla konuyu değiştirdi. "Radyo gibi temel ihtiyaçların olmadan büyüdüğünü biliyorum ama en sevdiğin müzik grubu hangisi? Ya da bir tane var mı? Hiç sormadığımı fark ettim."

"Led Zeppelin." Nihayet (çoğunlukla) kendime geldiğimde bakışlarıyla tekrar karşılaştım.

Bana tek kaşını kaldırarak "Hmm... ilginç. Led Zeppelin'e nasıl ulaştınız? Led Zeppelin'e nasıl ulaştın?"

klasik rock seven bir komşu mu?"

"Hayır, öyle gizli saklı bir şey değil. Babamın Led Zeppelin plakları var ve annem evde yokken onları tekrar tekrar dinlerdim. Ayrıca The Beatles, Jimi Hendrix, The Yardbirds, Jefferson Airplane albümleri de var - bu tür müzikler."

"Hepsi vinyl mi?" "Evet."

"Bu oldukça etkileyici aslında. En sevdiğin şarkı?"

"En sevdiğin Led Zeppelin şarkısı mı yoksa sadece en sevdiğin şarkı mı?" "En sevdiğin şarkı en sevdiğin grubun değil mi?"

"Led Zeppelin benim favori grubum çünkü neredeyse tüm şarkılarını seviyorum, sürekli olarak sevdiğim müzikler yazıyorlar. Ancak en sevdiğim şarkıyı onlar yazmadı."

"Hangisi?"

"A Kiss To Build A Dream On."

Kahverengi gözleri sanki şarkının adını bulmaya çalışıyormuş gibi sağa kaydı. Bakışları tekrar benimkilere döndüğünde merakla doluydu. "Bu eski bir şarkı değil mi?"

"Evet."

"Daha önce duyduğumu sanmıyorum, araştırmam gerekecek. Bu aşk neden?" "Büyükbabam bunu piyanoda çalardı ve büyükanne de Ben küçükken bu şarkıyı söylerdi. Bazen, yazın onları ziyaret ettiğimde, pikaplarında bu şarkıyı çalarlar ve oturma odasında bu şarkıyla, sanırım fokstrotla dans ederlerdi. Birbirlerine bakışları..." İçimi çektim ve ona omuz silktim. "Mükemmel bir şarkı."

Beni inceliyordu, kaşları hafifçe çatılmıştı ama gözlerinde kalıcı bir gülümseme vardı. "Birbirlerine nasıl bakıyorlardı?"

"Birbirlerine sanki birbirlerine değer veriyorlarmış, birbirleri olmadan yaşayamazlarmış gibi bakıyorlardı. Her zaman aşık olmanın böyle bir şey olduğunu tahmin etmişimdir."

"Bunu yaptıklarında kaç yaşındaydılar?"

"Onları ziyaret ettiğimde yetmiş ya da seksen yaşlarındaydılar sanırım." Ağzının bir tarafı yukarı doğru çekildi. "Kalıcı aşk."

"Evet." Başımı salladım, çünkü öyle bir şeydi.

"Hala var olup olmadığını, mümkün olup olmadığını merak ediyorum."

Kaşlarımı çattım, ona göz kırptım. Ama ben daha yorum yapamadan, "En sevdiğin Muppet?" diye sordu.

"Beaker."

"Evet! Doğru cevap. En sevdiğin Muppet filmi?" "Muppets Take Manhattan."

"Ah, doğru cevap değil, ama sırf o berbat uzay filmi olmadığı için izin veriyorum. En sevdiğin TV programı?"

"Şu anda mı?" Bunu düşünmek zorundaydım çünkü popüler televizyon programlarını izlemeye yeni başlamıştım. Üniversiteden önce televizyon seçeneklerim eski filmlerin ve çizgi filmlerin VHS kasetleriyle sınırlıydı. "Um... Seinfeld."

"Gerçekten mi? Seinfeld mi? Ben seni daha çok *Friends* hayranı sanıyordum." Greg bunu küçümsemeden söyledi, bu da en sevdiği dizinin *Friends* olup olmadığını merak etmeme neden oldu... Bunu pek olası bulmadım.

"*Friends*'i severim, gerçekten. Ama Seinfeld'in absürdlüğü bana daha çok gerçek hayat gibi geliyor, fantezi seven biri değilim. Ayrıca dizinin normal görünümlü insanlar ve gündelik durumlar hakkında olmasını da seviyorum."

"Normal görünen insanlar mı?" Greg kuşkonmaz mızraklarımdan birini çaldı ve ucunu kemirmeye başladı. Dirsekleri masanın üzerindeydi ve öne doğru eğilmiş, her zamanki gibi tüm dikkatini bana vermişti.

Birlikte ilk kez bir okul kafesinde yemek yemiştik - Sevgililer Günü'nden sonraki hafta - ve o zamandan beri her seferinde tabağımdan yemek çalmıştı. Genellikle patates kızartmamı. Greg'in gelişigüzel yemek çalan biri olduğunu fark edince patates kızartması sipariş etmeyi bıraktım. Tabağımda ne olursa olsun, onu çalacaktı.

Bir noktada ne yapacağını görmek için tabağımyı jalapeno biberleriyle dolduracaktım.

"Evet. Normal görünümlü insanlar. *Friends*'teki her karakter ya da oyuncu çok güzel. O kadar güzel görünen insanlar için gerçekliği askıya alamam - yine bu bir fantezi. Sürekli düşünüyorum, normal görünümlü arkadaşları nerede? Sadece genç, güzel, zayıf ve orta boylu insanlarla mı arkadaş olmak istiyorlar? Ve daireleri neden bu kadar büyük? New York için çok büyük bir daire." Omuz silktim. "Bu beni rahatsız ediyor."

Açıklamam üzerine tek kaşını kaldırdı ama sözümü bitirdiğimde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ağzına yapışmış küçük gülümsemesiyle bana baktı.

Makarnamdan bir ısırık aldım, çiğnedim, yuttum ve o hâlâ bana bakıyordu. İkinci lokmamdan sonra konuşmayınca "Ne?" diye sordum.

Greg sanki sersemlemiş gibi başını hızla salladı. "Hiçbir şey." Gözlerini masaya indirdi, onları benden saklıyordu ama yine de gülümsedi.

"Hayır, ne oldu?" Suyuma uzandım ama bir yudum bile almadım.

Belli bir isteksizlikle gözlerini kaldırdı. Greg hâlâ gülümsüyordu ama yüz hatları belirgin bir melankoliyle gölgelenmişti. "Sanırım ölümle yüzleştikten, onu gördükten, ona dokunduktan sonra beyninizi fantezinin saçmalıklarına kapatmak zor oluyor."

Gözlerimi hızla kırptım ve bardağımın masaya çarparken çıkardığı şangırtıyı duydum. Benim ölümüm -ya da buna ne kadar yaklaştığımı- kimseyle, Greg'le bile ciddi bir şekilde konuşmaya hazır değildim. Ama bu, benim şiddetle merak ettiğim bir konu olan orduda geçirdiği zamanı tartışmaya en çok yaklaştığı andı.

Sonraki kelimelerimi dikkatle seçtim, detaylandırmasını istiyor ama zorlamak istemiyordum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Gülümsemesi bilmiş bir sırıtışa dönüştü. Kalbim çırpındı.

O gülümseme...

Evet, Greg son derece çekiciydi. Yine de birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça fiziksel "kusurları" daha fazla ön plana çıkmaya başladı. Kusurlarının varlığını keşfetmek beni şaşırttı, çünkü bunlar paradoksal bir şekilde hem açık hem de gizliydi.

Örneğin Greg'in boynunun sağ tarafında, çenesinin altında ve kulağının alt yarısında bir yanık izi vardı. Bunu fark ettikten sonra gülümsemesinin bu yüzden çarpık olduğunu fark ettim; yanık nedeniyle kas hareketliliğini kaybetmiş olmalıydı. Yara izini ilk fark ettiğimde neden hemen görmediğimi merak ettim, o kadar barizdi ki.

Sanırım gülümsemesinin beni bu kadar etkilemesinin nedeni gülümsemesinin ardındaki kişinin derinliğiydi. O... bir güçtü. Çoğu zaman ezici. Her zaman büyüleyiciydi. Çarpık ya da değil, yaralı ya da değil, sırıtışları ölümcüldü, boynumu ısıtıyor ve midemi altüst ediyordu-Her. Tek. Zaman.

Yemi yutmadı, bunun yerine konuyu değiştirmeyi tercih etti. "Gelecek hafta hangi finallerin var?"

"Sadece iki tane, P-kimya ve diferansiyel denklemler. Diğer üçü ya sınıf projeleri ya da ödevler ve onlar da çoğunlukla bitti."

"Bu harika. Benim altı tane var."

"Altı mı? Altı sınav mı?" Dehşete düşmüş gibi görüldüğümünden eminim.

"Evet. Yarından itibaren bir hafta boyunca uyumayacağım. Erteleyip duruyorum. Biyoyakıtlar üzerine araştırma ödevimi bitirmedim. Pazartesi günü teslim etmem gerekiyor."

"Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber ver."

Kederle başını salladı. "Ne yazık ki yardım alabileceğim bir şey yok. Bu dönem dikkatim dağınıktı ve şimdi bunun bedelini ödüyorum."

"Özür dilerim."

"Olma." Bakışları üzerimde gezindi. Fısıltıyla gülümsemesi gizemli ve anlamlıydı, "Buna kesinlikle değdi" diye ekledi.

Gülümseyerek birbirimize baktık. Ben zevkten kızarmıştım. O benim kızarmamla daha da sırttı.

Hâlâ çapkınca sırtarak, "Buradan çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu.

Tabağıma baktım ve doymuş olduğumu gördüm. "Evet. Sırada ne var?"

"Bu bir sürpriz." Bu akşam için planlarını çok gizli tutmuştu.

"Tahmin edebilir miyim?"

Sırttı ve garsona hesabı getirmesini işaret etti. "Yapabilirsin dene

." "Bir film mi?"

Dudakları aralandı ve dehşetle baktı. "Film mi? Kesinlikle olmaz! Beni ne sanıyorsun? Yaya mı?"

Hesap masamıza geldi. Çantamı almak için döndüm ama ben kartımı çıkaramadan hesabı nakit olarak ödemiş ve garsona para üstünü almasını söylemişti bile.

Ona ters ters baktım. Bariz hoşnutsuzluğuma kaşlarını kaldırarak ve yemek boyunca içtiği votkadan (sek) bir yudum alarak cevap verdi.

"Greg."

"Evet, sevgilim?"

"Hesabı nasıl bölüşeceğimizi konuşmadık."

"Tartışmamız gerektiğini bilmiyordum."

"Ben bölüşmek istiyorum."

Greg omuz silkti, dudakları yana çekildi, ses tonu ders veren bir ebeveyninkine benziyordu. "Her zaman istediğin şeye sahip olamazsın."

Kısa bir kahkaha patladı ama ben konuyu zorlamaya kararlıyım. "Masraflar bölüşülmeli."

Ayağa kalkıp elini bana uzatırken, "Bir şeyleri bölüştürmeyi sevmiyorum," dedi. "Matematik benim beynim için çok zor."

"Ciddiyim." Paltomu taşımama yardım etti ve kol kola restorandan çıktık. "Bu konuda dünyanın en önde gelen uzmanı olmayabilirim.

ama paranın önemli bir anlaşmazlık konusu olamayacağını biliyorum, özellikle de tüm mali yükü tek bir kişi taşıyorsa."

Ailemi düşünüyordum. Babam her zaman ev dışında çalışırdı ve annem ev kadınıydı. Kendisi için para harcamadan önce her zaman izin alması gerektiğini düşünürdü, sanki babamın çeki *onun* parasıymış gibi. Bu durum, babamın annemden tüm alışverişler için makbuz istemesiyle daha da kötüleşti. Sanırım bu, onu her zaman bu kadar değişken yapan şeyin bir parçasıydı, kendi kaderi üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi hissediyordu.

Kamyonentinin yolcu tarafındaki kapısını açtı ve sanki bir merak konusuymuşum gibi bana baktı. "Fe, bir ilişkide para birçok yükten biridir. İnsanların tüm yükleri ortadan ikiye bölmelerini mi öneriyorsun?"

"Evet," dedim ve o kapımı kapatıp kendi tarafına geçerken bu yaklaşımın uygulanabilirliğini düşündüm. Koltuğuna yerleştiğinde durumu açıklığa kavuşturdu. "Yani, mümkün olduğu kadarıyla. Demek istediğim, bazı yükler ölçülebilir değildir. Bu yüzden sanırım insanlar işleri yarı yarıya bölmek için ellerinden geleni yapmalılar."

"Peki, varsayımsal olarak, eğer çocuk sahibi olsaydık, vardiyalarımız olur muydu? Günün yüzde ellisi sende, yüzde ellisi bende mi olacak? Sorunların yüzde ellisi için ben mi endişelenirim? Ödevlerinin yüzde ellisine ben mi yardım ediyorum? Market alışverişinin yüzde ellisini ben mi yapıyorum?"

Haklılığını kabul ettim. "Dediğim gibi, bazı yükler ölçülebilir değil ama para ölçülebilir."

"Ama görmüyor musun? Para öyle değil. Pek sayılmaz. Çünkü bir ilişki birçok yükten oluşur ve ilişki içindeki iki kişinin farklı güçlü ve zayıf yönleri, yetenekleri ve becerileri vardır."

"Ve senin yeteneğin benden daha fazla paraya sahip olmak mı?" Alaycı bir tavırla sordum.

Bir kez başını salladı. "Şimdilik öyle. Ama daha sonra, senin yeteneğin benden daha fazla paraya sahip olmak olabilir. Başka bir insanla ortaklık kurmanın güzelliği de burada yatıyor."

"İnsan ilişkilerinin güzelliği yükleri paylaşmak mı?"

"Az ya da çok. Ancak her iki kişi de *eşit* katkıda bulunuyorsa yükler hafiflemes. Hayat yarı yarıya bir paylaşım değildir, bu sadece tembellik olur. Yükler ağırlıksızdır, dünyalar değişir ve aşk, her iki kişi de maksimum katkıda bulunduğu sürece sürer."

Bunu düşündüm; ne demek istediğini anlayabiliyordum ama bana pek de pratik gelmedi. Romantik mi? Evet. İyimser mi? Kesinlikle.

Ama bu fedakâr strateji gerçek hayatta işe yarayabilir mi? Şüpheli.

Park yerinden çıkarken gözleri benimkilere kaydı. "Görüyorum ki üstün mantığım seni ikna etmemiş."

"Sadece..." Ellerimi birbirine doladım. "Önerdiğin şeyin ideal olduğunu düşünüyorum. Ama pek pratik değil. İnsanlar yanılabılır ve bencildir. Tembeldirler. Ve çoğu zaman en az direnç gösterecekleri yolu seçerler. Başka bir kişinin kararlarının insafına kalma fikri, banka hesabım ve kazandığım para konusunda o kişiye güvenmek, bir ilişkiyi başarısızlığa mahkum etmek gibi geliyor. Masrafları en başından bölüşmek daha iyi olmaz mıydı? Böylece başkasına güvenmek zorunda kalmazsınız. Ayrıca, eğer işler yolunda gitmezse, o zaman mali durumunuzu ayırmak zorunda kalırsınız. Birçok arkadaşımın anne babasının boşandığını gördüm ve para her zaman en büyük anlaşmazlık noktası oluyor."

"Çocuklar değil mi?"

"Hayır, ilginçtir. Nafaka söz konusu olmadığı sürece -yani yine para -O zaman çocuklar denklemin içine büyük bir şekilde giriyor. Açık olmak gerekirse, onların bakış açısını anlıyorum. Para masaya yemek koyar ve başınızı sokacak bir çatı sağlar. Paraya ve sağladığı güvenliğe sahip olmayı istemekte yanlış bir şey yok, bu yüzden parayı ilişki denkleminde çıkarmak çok mantıklı."

Başını iki yana salladı. "Bence tam tersi doğru. Bence -banka hesaplarını ayrı tutmak için zorlayıcı bir nedeniniz yoksa- *her ihtimale* karşı mali durumların ayrılması bir ilişkiyi başarısızlığa mahkum eder. Sanki her iki kişi de bir ayağını kapıdan dışarı atmış gibi, tıpkı evlenip de kendi kendine, '*Eğer bu iş yürümezse, her zaman boşanabilirim*' diye düşünen insanlar gibi."

Ona sııttım, bu konuda bu kadar sinirlenmesi beni eğlendirmişti. Genelde tartıştığımızda soğukkanlı, esprili ve sinir bozucu bir şekilde tarafsız olurdu. Bu eğlenceliydi.

"Bu doğru, biliyorsun. Eğer evlilik yürümüyorsa, boşanabilirsin."

"Bunun için teşekkür ederim, Apaçık-shire Dükü."

Omuzlarım sessiz kahkahalarla sarsıldı. Kamyonet düşünceli bir sessizliğe gömülürken gülümsememi gizlemeye çalıştım. Benim onun hakkında düşündüğüm kadar onun da benim bakış açımı düşündüğünü varsayıyordum. Onunla birlikte olmayı, kısmen de sık sık tartıştığımız için seviyordum. Biz

her zaman tartışır ve olaylara yeni bir perspektiften bakmak için birbirimize meydan okurduk.

Bu tartışma da tıpkı diğerk tartışmalarımız gibiydi, ancak ben genellikle iyimser, o ise genellikle katı bir kötümserdi. Bir kez olsun şeytanın avukatı olarak iyi vakit geçiriyordum.

Pencereden dışarı baktım ve parmaklarımı birbirine sürttüm. Kamyonun kaloriferleri sonuna kadar açık olmasına rağmen parmaklarım üşüyordu.

Geçen mısır tarlaları çoraktı. Ekmek için çok erkendi. Manzara açık ve ıssızdı, sadece dolunay yüzünden gölgede görünüyordu. Üniversiteden sadece üç çıkış uzakta olduğumuzu gördüm. Gecenin geri kalanı için ne planladığını bilmiyordum ama umarım kamyonetinde öpüşmemizi de içeriyordu.

"Mesele şu ki..." diye başladı, durdu, sonra sinirlenmiş gibi homurdandı. Yüzümü ona döndüm ve devam etmeden önce gözleri kısa bir süre benimkilerle kesişti, "Bunu istemiyorum. Ayrılmak isteyen bir hayat arkadaşıyla yarım yamalak bir ilişki istemiyorum. Bence çoğunlukla haklısın, insanlar tembel ve bencil. Ama -ve bu konuşmada idealist olanın ben olduğuma inanamıyorum- yanıldığınızı da düşünüyorum. Örneğin büyükannenle büyükbabanı ele alalım."

"Büyükanmem ve büyükbabam mı?"

"Evet. Büyükanmen ev dışında çalışır mıydı?"

"Pek değil. Sadece birkaç yıllığına, çocukları evden gittikten sonra."

"Peki büyükbaban hiç büyükanmene kendi gelirinin ona yetmediğini hissettirdi mi?"

eşit derecede onun mu?"

"Hayır. O yapmadı. Aslında, evliliklerinin muhasebecisi oydu. Tüm faturaları öder ve *ona* harçlık verirdi." Sırıttım çünkü büyükanmemle bu konuda yaptığım konuşmayı hatırladım. Kadınların bütçeleri dengelemede daha iyi olduklarını çünkü para harcamada daha iyi olduklarını söylemişti.

"Yani, bu mümkün mü? *Her şeyi*, parasal olanlar da dahil olmak üzere tüm yükleri paylaşmak mümkün mü? İnsan olun ama karınıza, kocanıza ya da partnerinize karşı bencil ya da tembel olmayın?"

"Evet. Elbette mümkün ama-"

"Hayır! Hayır *ama*!" Benim üzerimden konuştu. "Çünkü eğer her şeyini çekinmeden veren, benim için çalışmayı ve fedakârlık yapmayı dört gözle bekleyen, benim de onun için aynı şeyi yapmayı dört gözle beklediğim, vahşice, acımasızca ve koşulsuzca sevmekten kendini alamayan bir eşe sahip olmak mümkünse-

ve hatta belki de mantıksız ya da sağlam bir yargı olmaksızın - istediğim şey bu. Çünkü karşılığında ben de böyle sevmeyi planlıyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve bu vahşi, acımasız, fedakâr aşk fikrinin kök salmasına izin verdim. Daha fazla tartışmadan abone olmaya hazır değildim. "Ama herkesin istediği bu, Greg-"

"Diğer insanlardan bahsetmiyorum," diye mırıldandı ben felsefe yapmaya devam ederken nefesinin altında.

"-tıpkı herkesin milyoner olmak, kendi adasına sahip olmak ve bir rock yıldızı olmak istemesi gibi."

"Ve eğer yeterince sıkı çalışırsan tüm bu hedefler mümkün."

"Her zaman değil. En iyi niyetle, fedakârlıkla ve sıkı çalışmayla bile bazı evlilikler başarısız oluyor. Başarının -herhangi bir şeyde- dört yönü olduğuna inanıyorum: bir kısmı sıkı çalışma, bir kısmı yetenek, bir kısmı kör şans ve bir kısmı da kimi tanıdığınız."

"Ve ben seni tanıyorum, sen de beni tanıyorsun. Ve belki..."

Ağzımı kapattım ve kaşlarımı çatarak devam etmesini bekledim. Sesindeki bazı unsurlar pek doğru değildi.

Beynim tartışma ataletinden kurtulmakta zorlanıyordu ama ona, profiline bakarken, bu tartışmaya normalden daha fazla yatırım yaptığını fark ettim. Ben konuya tartışmalarımızdan biriymiş gibi yaklaşırken -varsayımlar, kaba genellemeler ve ampirik verilerle konuşurken- şimdi ona bakınca, daha spesifik konuşup konuşmadığını merak ettim. Varsayımsal olarak *değil*.

Greg direksiyonu parmak eklemleriyle kavradı ve dikiz aynasına baktı. "Boş ver."

"Hayır. *Boş ver*. Ne söyleyecektin?"

Yutkunurken adam elmasının sallanışını izledim. "İlginç bir şey değil."

"Söyle o zaman."

Omuz silkti, bizim yurdun otoparkına girdi, park etti ve kamyonetten indi. O yanıma gelip kapımı açarken ben onun boş koltuğuna baktım. Ayağa kalktım ve gözlerini aradım. Bana baktı ama içine kapanıktı.

Elini uzattım ve o uzaklaşmadan parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Greg, tartıştığımızı sanıyordum."

"Tartıştık."

"Öyle miydik?"

"Evet."

"Ve bizim hakkımızda değil, genel olarak toplum hakkında?"

Çenesi titredi ve bana gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümseme verdi. "Fe, bir süredir birlikteyiz. Evlilik konusundaki üzücü karamsarlığına rağmen senden çok hoşlanıyorum ve zaman zaman hesabı bölüşmek konusunda beni rahatsız etmeden sana yemek ısmarlamak istiyorum."

"*Sana zaman zaman yemek ısmarlayabildiğim sürece*" diye cevap vermeyi düşündüm ama vazgeçtim.

Bunun yerine arabadan uzaklaştım, kapıyı kapattım ve elini uzattım. "Evet, lütfen. Kulağa çok hoş geliyor. Teşekkür ederim."

Ağzının sert kıvrımı yumuşadı ve gözleri de öyle. Yurda doğru biraz yürümüştü ki, "Ya sana her Cuma akşam yemeği ısmarlamak istersem?" diye sordu.

"Sanırım Cuma günleri iyi yemek yiyeceğim, tabağımdan çaldığın tüm yemekler hariç." Cebimden öğrenci kimliğimi çıkardım ve güvenlik kapılarını açmak için kullandım.

Az önceki soğukkanlılığı şeytani bir gülümsemeyle gölgelendi. "Kendime engel olamıyorum, her şeyi cazip hale getiriyorsun."

Ben de tam onun her şeyi cazip hale getirdiğini söyleyecektim ki arkamızdan birinin adımı seslenmesiyle sözümüz kesildi.

İkimiz de aynı anda döndük ve gözlerim yaklaşık yirmi adım ötedeki bir kadına takıldı.

"Bu da ne...?" Bir adım geri attım.

"Fiona! Bekle!" diye seslendi, sesini gereksiz yere yükseltmiş, dikkatini benimle kulağına dayadığı cep telefonu arasında bölmüştü. Hattaki kişiye lastik zincirleri ve çekiciler hakkında bağırmaya başladı.

"Kim o?" Greg sordu, gözleri profilimdeydi.

Derin bir nefes aldım ve bundan sonra olacaklar için kendimi hazırladım.

"O benim annem."

Bileklerimi soğuk suyun altına tuttum, ellerimi kuruladım, yansımamı kontrol ettim, rujumu yeniden sürdüm ve yansımamı tekrar kontrol ettim. Banyo kapısının kilidini açtım ve önümüzdeki kırk beş dakikayı zihnimde gözden geçirerek kendimi hazırladım.

Eskiden iğne korkum vardı, gerçek bir fobi. Ne zaman bir şırınga görsem bayılırdım. Kanser olup da iğne fobisi yaşamak, kaleci olup da top korkusu yaşamak gibi bir şey.

Doktorum korkumun üstesinden gelebilmem için sistematik duyarsızlaştırmayı önerdi. Beni eve birkaç şırınga ile gönderdi ve onları tutmamı söyledi. Bu pek iyi gitmedi. Uyurken birinin şırıngaları bulup beni bıçaklayacağına dair kabuslar görmeye başladım.

Hiç yardımcı olmadı.

Bir sonraki yaklaşımı çok daha iyi sonuç verdi. Kan alınması gereken her ziyaretten önce -yani tüm ziyaretlerden önce- kanımın alındığını hayal etmemi söyledi. Zihnimde hastaneye gittiğimi, bekleme odasında beklediğimi, geri çağrıldığımı, flebotomistin koltuğuna oturduğumu ve kanımın alındığını hayal ettim.

Birdenbire korkum o kadar da aşılmaz gelmemeye başladı.

O zamandan beri, özellikle stresli durumlarda bu tekniği birçok kez uyguladım.

Şimdi de bu tekniği uyguluyordum.

Odaya gireceğim. Ona içecek bir şeyler ikram edeceğim. Burada ne aradığını ve ne kadar kalacağını öğreneceğim. Onunla on dakika daha konuşacağım ve sonra tuvalete gideceğim. Çekici şoförü gelene kadar onunla on dakikalık aralıklarla konuşacağım ve sık sık tuvalete gideceğim. Sonra onu aşağıya götüreceğim. Ona bir taksi çağıracağım. O da gidecek.

Cesaretimi toplamak için bir nefes daha aldım ve kattaki banyodan çıkıp koridordan geçerek süitime girdim. Süit banyosu yerine yurt katının ortasındaki merkezi banyoya kaçmayı tercih etmiştim. Kulaklarımı rahat bir sohbetin sesi karşıladı, hoş ses tonları sohbete dalmıştı.

Fern masasında oturmuş ayak tırnaklarını boyuyordu, ayaklarını tezgâha dayamıştı. Bakışları kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu; sempati ile doluydu.

Bu arada Greg yurt odamın dışında durmuş, duvara yaslanmış ve muhtemelen anneme bakıyordu. Onu göremiyordum, gözlerden saklanmıştı ve o da beni göremiyordu.

Konuşuyordu, "... tahmin edersiniz ki tüm bu çile benim için çok zordu. Öleceğini düşündük ve aile mezarlığında kendisi ve kız kardeşi için yer yoktu, bu yüzden başka bir mezar yeri satın almaya çalışmak zorunda kaldık.

yakın bir arsa. Mezar yerini satın aldıktan sonra Fiona kendini geliştirdi. Şimdi bu mezar yeri var ve tamamen para kaybı oldu."

Greg bana vurdumduymaz bir bakış attı ve dikkatini tekrar anneme çevirdi, ses tonu sohbet havasındaydı. "Asla bilemezsin, belki de Fiona beklenenden daha erken ölecektir. Ona bir otobüs çarpabilir. Ya da belki kuzenlerinden biri zamansız bir sonla karşılaşır. Düşünürseniz, fazladan bir mezar yeri olması iyi bir fikir. Şimdi, o ya da kız kardeşi veya yeğenlerinizden herhangi biri beklenmedik bir şekilde ölürse, her şey hazır. Cenaze düzenlemelerinin ne kadar kolay olacağını bir düşünün."

Gözlerimi kapattım, gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğimden emin değildim. Yine mezar yeri hakkında şikâyet ediyordu. Gittiği her yerde, tanıştığı her yeni insanda, ailemin satın aldığı ama artık hiçbir işe yaramayan mezar yerinden şikâyet ediyordu. Yaşama cüretini göstermiş ve onları gereksiz bir mezar taşıyla baş başa bırakmışım.

"İyi bir noktaya değindin..." diye cevap verdi annem ve onun gerçekten de iyi bir noktaya değindiğini düşündüğünü biliyordum. "Hep derim, hayat sana limon verdiğinde, limonata yap. Kız kardeşimin çocuğunun başı sürekli belaya giriyor. Bahse girerim bunu ona satabilirim."

Greg'le asla poker oynamamaya karar verdim çünkü onun sözleri karşısında yüz ifadesi en ufak bir şekilde bile değişmedi. Bunun yerine, sanki bu harika bir fikirmiş gibi ciddiyetle başını salladı ve ekledi: "Yeri güzel mi? Manzarası var mı? Manzaralıysa daha fazla ücret talep etmelisiniz. Ayrıca biraz çiçek ekleyin, çevre düzenlemesi her zaman mülkün değerini artırır."

Profiline bakakalmışım.

Onu kızla yalnız bırakmak istememiştim. Beni utandıracağından değil de... utandıracağından endişelenmişim. Daha ziyade, Greg'i korkutacağından endişe ediyordum.

Onu gördüğümde, ona bir çıkış yolu verdim. Ona kaçmasını söyledim, rüzgar gibi kaçmasını, onun deliliğinden kaçmasını. Gitmeyi ısrarla reddetti, bunun yerine tuvalete gitmemi önerdi çünkü akşam yemeğinde yediğim deniz ürünlerinin taze olmadığından emindi.

Yemekte deniz ürünü yoktu.

Ama yine de tuvalete gittim.

"Manzarası var. Bunu düşünmemiştim." Yatağımdan kalktığını ve ayak seslerinin yaklaştığını duydum. "Fiona nerede acaba? Umarım tuvalete düşmemiştir."

Greg duvara yaslandığı yerden doğruldu ve sanki beni şimdi görüyormuş gibi iki kez baktı.

"Oh! İşte burada, az önce içeri girdi."

Bir saniye bile geçmeden annem başını odamdan çıkardı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Karnın mı ağrıyor? Hiç karbonatın var mı? Yoksa kabızlık mı?"

Dürüst olacağım, o anda ölmek istedim.

"Hayır, anne. Ben iyiyim. Sadece kimya dersinde koridorda biriyle karşılaştım." Beyaz yalan ağzımdan zahmetsizce döküldü. Çocukluğum beyaz yalanlarla geçmişti. Nasıl inandırıcı yalan söyleneceğini erkenden öğrenmiştim. Bunu bir hayatta kalma becerisi olarak görüyordum.

Kendini toparladı, kırgın görünüyordu. "Onlara annenin ziyarete geldiğini ve konuşacak vaktin olmadığını söylemeliydin."

Başımı salladım ve ona en iyi özür dileyen gülümsememi verdim. "Haklısın. Söylemeliydim. Özür dilerim." Onunla aynı fikirde olmak ve özür dilemek bana bağırılmasını önlemenin en güvenilir iki yoluydu.

"Özür kabul edilmedi. Sen daha iyi bilirsin."

Hemen cevap vermedim. Bunun yerine gözlerimi halıya indirdim ve masamın altındaki ataçları saydım. Günün erken saatlerinde bir kutu atacı yere dökmüştüm ve belli ki birkaç tanesini atlamıştım.

"Her neyse... Bütün gün tam bir felaketti. Neden burada okula gitmek istediğini anlamıyorum. Sanırım Iowa'ya Maryland'den daha fazla kar yağıyor, tabii bu mümkünse. Kardan bıktım, sıcak bir yere gitmek istiyorum. Ama sen ve baban bu soğuk iklimlerde ısrar ediyorsunuz."

"Ziyaret etmeyi planladığınızı bilmiyordum," dedim, sesimin sinirli değil de iyi niyetli bir ilgi gibi çıkmasını umarak.

"Evet, bilseydik gökyüzüne kar yağmasını durdurmasını emrederdik." Gözlerim Greg'e kaydı ve onu anneme daha önce hiç görmediğim bir gülümsemeyle bakarken buldum. Hoş bir gülümseme değildi bu.

Beni şaşırtarak kıkırdadı, "Eminim." Greg'e eğlenerek başını salladı ve iç çekti. "Yeni araba gelir gelmez gidiyorum. Babanın Chicago'da bir konferansı var, burada olmamın tek nedeni bu. Senin için iki saat bekledim, Fiona. Ve şimdi birlikte vakit geçirme fırsatımız kaçtı."

Cevap vermek zorunda kalmadım çünkü cep telefonu çaldı; açtı ve bir parmağını havaya kaldırarak beni susturdu.

"O da ne?" diye bağırdı telefona doğru. "Oh... dışarıda mısınız?"

Annem ikimize de sırtını döndü ve odamda yüksek sesle konuşmaya devam etti. Greg ileri uzanıp kapıyı kapattı,

Hemen yüzünü buruşturarak bana döndü.

"Korkunç biri," diye fısıldadı suçlayıcı bir şekilde. "Çocukluğunun *iyi* geçtiğini söylediğini sanıyordum. O kadın iyi değil. O bir şeytan."

Ona ters bir bakış atarken Fern'in arkamdan yarı homurdandığını duydum. "Bunu şimdi tartışmasak olmaz mı?"

"Şimdi değilse ne zaman?!" diye dramatik bir şekilde sordu, açıkça şaka yapıyordu.

Gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Buraya gelip beni gülerken görürse en kötüsünü düşünecek (haklı da olacaktı) ve öfke nöbetine maruz kalacaktım.

Greg'e arkamı döndüm -çünkü birbirimize ne kadar uzun süre bakarsak kahkaha atma olasılığım o kadar artacaktı- ve elimle ağzımı kapattım. O yeniden ortaya çıkmadan önce kendimi toparlamak için bir dakikam bile olmadı.

"Beni aşağıya götür, Fiona. Yeni kiralık araba burada."

Başımı salladım, beni kıkırdama krizine sokmasından korktuğum için Greg'in gözleriyle karşılaşmak istemiyordum.

"Kiralık araban mı? Peki ya çekici?" diye sordu, önümüzde yürüyüp kapıyı tutarak.

"Henüz gelmedi. Ona Fiona'nın numarasını verdim, geldiğinde arayacak ve diğer arabayı almak için onunla buluşabilecek. İşte anahtarlar." Anahtarları bana uzattı, kabul ettim ve yanından geçerken Greg'e baktım.

Kaşlarını çatmıştı. Aslında, kaşlarını şiddetle çatıyordu. Gözlerinden annemin sırtına doğru kızgınlık ve öfke kıvılcımları saçılıyordu. Çenesini dikleştirmesini, kendini boyuna göre ayarlamasını, gözlerini küstah bir küçümsemeyle yarı kapamasını dehşetle izledim. Onu çok iyi tanıyordum, bir yumruk atmak ya da ağır bir hakaret savurmak üzere olduğunu ya da her ikisini birden yapacağını anlamıştım.

Gözlerini yakaladım, benimkiler maksimum çaplarına kadar genişledi. Başımı şiddetle salladım, *hayır, hayır, hayır* diye bağırdım!

Ağzını açtı, hiçbir şey söylemedi ama bana yalvaran bir bakış attı.

Lütfen, dedi bakışları. *Lütfen anneni yere sermeme izin ver. Lütfen onu taciz etmeme ve ağlatmama izin ver. Lütfen onun kendini kötü hissetmesine neden olmama izin ver.*

Başımı yavaşça salladım ve ona kederli bir gülümseme verdim. Patlamaya hazır gibi görünüyordu.

Gülümsemem daha az kederli bir hal aldı. "Fiona?"

Dikkatimi anneme vermediğim için yürümeyi bırakıp Greg'le bana baktığını fark etmemiştim.

"Geliyorum anne."

Greg arkamızdan, "Sizinle tanışmak çok güzeldi Bayan Shepard," diye seslendi.

"Seninle de, Gregory. Şu sorunlu mülk meselesi hakkındaki düşünceleriniz için teşekkür ederim."

Greg tereddüt etti, dudağını ısırды - bu dilini tutmaya çalıştığı anlamına geliyordu - ama sonunda, biz asansöre girmeden hemen önce ağzından kaçırды, "Fiona için teşekkür ederim. Sorunlu mülkiyet sorununuz bir yana, ölmediğine sevindim."

Anneme baktım; Greg'i tuhaf biriymiş gibi izliyordu. Sonunda belli belirsiz başını salladı, asansöre bindi ve lobinin düğmesine bastı. Onu takip ettim, kapılar kapandığında sessiz bir rahatlama nefesi aldım. Araba aşağı inerken sessizce durduk ve ben başka bir konuşma olmayacağını ummaya başladım.

Ama tam kapılar açılırken annem şöyle dedi: "Bunu elinde tutmalısın. Kimsenin onu çalmasına izin verme."

Kaşlarımı çatarak kaskatı kesildim, annem mi söylemişti yoksa ben mi hayal görmüştüm emin olamadım.

"Dünyadan Fiona'ya, ne dediğimi duydun mu?"

Hemen başımı salladım ve onu asansörden çıkarken takip ettim. "Evet. Duydum."

"Güvenliğini sağlamaya değer," dedi omzunun üzerinden. "Başka biri onu kapmadan önce onunla tanıştığın için şanslısın."

BÖLÜM 7: BİR NINJAYLA KARŞILAŞIRSANIZ NE OLUR?

ASLA Greg'in ilk buluşmamız için sürpriz olarak ne planladığını öğrenemedim.

Annem gittikten sonra yukarı çıktım ve çekici şoförünü bekledim. Adam tam çağırdığında, Greg pijamaları ve botlarıyla şahane görünerek odama geldi. Bana kiralık arabanın anahtarını vermemi söyledi. Greg adamla ilgilenmek için aşağı inerken ben üstümü değiştirdim.

Greg odama geri gelmedi. Bir buçuk saat bekledim ve tam odasına gitmek üzereydim ki beni telefonla aradı.

"Hemen gelmediğim için özür dilerim. Postalarımı kontrol etmek için kutulara uğradım." Sesi dalgın geliyordu.

"Sorun değil. Odana gitmemi ister misin?"

"Hayır, bunu yapmayın. Koca Ayak bir kuşla birlikte burada ve..." Duraksadı ve devam etmeden önce boğazını temizledi, "Bu hafta tamamen çılgınca geçecek. Bu gecelik bu kadar yeter."

"Tamam. Bilgin olsun, randevumuzda harika vakit geçirdim." "Yemeğini alıp kaçmama rağmen mi?"

"Evet. Pis bir yemek kaçırıcı olmana rağmen." Duraksadım, sonra ekledim, "Annem için üzgünüm."

Kıkırdadığını duydum. "Onun Kraliyet Korkunçluğu'nu yarın uzun uzun tartışacağız. Bana onun hakkındaki gerçeği söylemediğin için kızgıyım. Senin baban da bir dev mi?"

"Hayır." Saate baktım, gece yarısını geçmişti ve birdenbire inanılmaz derecede yorulmuştum.

"Eğer o bir dev olsaydı bana söyler miydin?"

"Muhtemelen söylemezdim." Esnedim ve yorganımı indirdim.

Greg bir süre sessiz kaldı; düşündüğü, söyleyeceklerini gözden geçirdiği belliydi. En sonunda, "Cidden, neden çocukluğumun iyi geçtiğini söyledin?" diye sordu.

Bu konuşma için burada, odamda olmadığına sevinmişim. "Çünkü iyiydi. Dediğim gibi, başımı sokacak bir evim, yemeğim, güvenliğim vardı-"

"Evet, ama bir çocuk minimumdan daha fazlasına ihtiyaç duyar, Fe. Sen sadece barınak, yiyecek ve güvenlikden daha fazlasını hak ediyordun. Şimdi bundan daha fazlasını hak ediyorsun."

Açıklanamaz bir şekilde alt dudakım titredi, ben de onu ısırdım ve gözlerimi kapattım.

"Fiona? Orada mısın?"

Gözyaşlarımı sesimden uzak tutabileceğimden emin olduğumda şöyle dedim. "Evet. Buradayım. Sadece yorgunum. Kraliyet Terribleness'i hakkında konuşmaya ne dersin-"

"Kraliyet Korkunçluğu'nu kastediyorsun."

"Evet. Kraliçe Hazretleri, onu yarın konuşuruz." Yine tereddüt etti ama sonunda kabul etti.

Ancak Greg'i ne ertesi gün, ne ondan sonraki gün, ne de ondan sonraki gün göremedim. Finallerin olduğu haftaydı ve birinci sınıf öğrencisi olarak programının çok yoğun olduğunu düşündüm. Odasına ne zaman uğrasam gitmişti - spor salonunda, kütüphanede, bilgisayar laboratuvarında. Ve birkaç kez dersten döndüğümde ben dışarıdayken uğradığını öğrendim.

Yatağımın üzerine kısa notlar bıraktı, sadece bir not kağıdına karalanmış birkaç kelime,

Benden mi saklanıyorsun? -Greg

Bütün gün mühendislikteki bilgisayar laboratuvarında olacağım, vaktiniz varsa gelin beni bulun. -Greg

Bir kez daha münzevi yaşam tarzının çağrısına mı yenik düştünüz? - Greg

Seni özledim. -Greg

Ben de onu özledim. Tartışmalarımızı özledim. Onu öpmeyi ve ona dokunmayı özledim. Sarılmayı özledim. Doğrusu, onu özlüyordum ve üçüncü günde acınacak haldeydim.

Yine de birbirimizin yokluğu, hayatımda daha fazla insana ihtiyacım olduğunu hatırlatan iyi bir şeydi.

Bu nedenle, dördüncü gün kampüsteki dövüş sanatları kulübünü araştırdım ve katılmak için evrakları doldurdum. Öğrenci birliğinden çıkarken yaz boyunca bir örgü grubunun buluşması için bir el ilanı gördüm; yırtılmış numaralardan birini aldım ve gitmeye karar verdim.

Belki de örgü grubu ve kung fu fikriyle canlanmış bir şekilde, diferansiyel denklemler sınıfımdaki bir kıza finalden sonra kutlama yapmak için kahve içmek isteyip istemediğini sordum. O da kabul etti. Kahve içtik ve bana çocukluğundan, New Mexico'da büyüdüğünden ama on beş yaşındayken Iowa'ya taşındığından bahsetti.

Ayrılma zamanımız geldiğinde, üç hafta sonra yaz dersleri başladığında tekrar çıkmak için planlar yaptık. Bir film olasılığından bahsetti ve ben de hemen kabul ettim.

Greg'i özlemiştim. Sevgililer Günü'nden beri neredeyse her günü birlikte geçirmiştik; onsuz geçen zaman sistemimde bir şok etkisi yaratmıştı ama aynı zamanda çok ihtiyacım olan bir uyanış çağrısıydı. Greg'in ötesinde arkadaşlıklara ihtiyacım vardı. Hayat devam ediyordu, o meşguldü ve onu evrenimin merkezine yerleştirmek ikimize de haksızlıktı.

Ancak beşinci gün eve geldiğimde masamın üzerinde üç taş ve önünde penguen olan bir kart buldum. Greg'den geldiğini görünce odama zıplayıp yazıyı okurken küçük bir mutluluk dansı yaptım.

SEVGİLİ FIONA,

Seni çok özliyorum. Çok uzun zaman oldu, bir daha karşılaştığımızda beni tanıyacağını sanmıyorum. On taş aldım ve tüm saçlarımı kaybettim. Ve bir gözümü. Umarım göz bandı olan şişman kel bir adamdan hoşlanıyordursundur.

Cuma günü benimle dışarı gel. Finaller sonunda bitecek ve kutlama zamanı gelecek. Seni saat dörtte alırım. İlk buluşmayı tekrar yaparız, Manganiello'da yeriz, artı yeni ve geliştirilmiş bir sürpriz.

Ayrıca bilgin olsun: Gentoo penguenleri ömür boyu çiftleşir. Adélie penguenleri ise taşlar için fahişelik yaparlar.

Senin Gentoo penguenin olmak isterdim.

-Greg

Not: Tabii taş anlaşmasına açık değilseniz. Eğer öyleyse, lütfen ilk peşinatımı ekte bulabilirsiniz.

Yeni bir elbise aldım.

Fern ve ben huzursuzluk içinde alışverişe gitmeye karar verdik. Bu onun Üniversitede geçen hafta. Sınavlar bittikten sonra okulu bırakmaya, Clearwater, Florida'ya taşınmaya ve Scientologist rahibi olarak kariyerine devam etmeye karar vermişti. Onun yaklaşan ayrılışı üzerinde durmamak için elimden geleni yaptım.

Böylece alışveriş merkezine gittik.

Elbise siyahtı ve kloş eteği daha önce giydiklerimden çok daha kısaydı. Ama hava neredeyse güzelleşmişti ve Fern bacaklarımın kalitesinin gösteriş gerektirdiği konusunda kararlıydı. Bacaklarımı çoğu zaman en iyi fiziksel özelliğim olarak gördüğüm için aynı fikirde değildim.

Fern bana gözlerimi de en iyi fiziksel özelliğim olarak gördüğünü söyledi. "Duygulu ve hüzünlü, zeki ve misafirperverler. Sana sarılmak istememe ve karşılığında alacağım sarılmayı beklememe neden oluyorlar."

Bu ona keyifli bir gülümseme kazandırdı.

Ama sonra hemen popoma bir şaplak attı ve ekledi, "Ve popon senin en iyi ikinci fiziksel özelliğin. Çalıştır onu, kızım!"

"Sen bir aptalsın." Şaplak atan ellerinden kurtuldum ve yemek salonunda bir sandalye kaptım.

"Ne var? Greg hiç popona iltifat etmez mi?" Benimkinin karşısındaki sandalyeye oturdu.

Cevap vermedim, bunun yerine gözlerimi devirmeyi tercih ettim. Cevap vermemem onu yıldırmamıştı.

"Etmiyor mu?" Şaşırmış gibiydi. "Peki ya siz ikiniz seks yaparken? Yoksa konuşkan biri değil mi?"

Kıpırdamadan durdum, bir şeyler umuyordum... yerin açılması ya da uzay gemisindeki bir dinazorun sihirli bir şekilde ortaya çıkması gibi bir şey umuyordum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dinazor beni hayal kırıklığına uğrattı.

Hayal kırıklığı yaratan dinazor... hayal kırıklığı yaratıyor.

Sonunda Fern'in gözleriyle karşılaştım. Bana açık bir inançsızlıkla bakıyordu. "Siz ikiniz...?"

Başımı salladım.

"Ama oral seks yaptınız?"

Başımı salladım.

"Ama o parmaklarını

kullandı?" Başımı salladım.

"Yüce Tanrım, siz ikiniz neyi bekliyorsunuz?"

Güldüm, yüzüm ellerimin arasına düştü. "Bilmiyorum!" Feryat ettim.

Ama bir şekilde biliyordum, ya da en azından şüpheleniyordum...

"Sanırım işleri ağırdan almaya çalışıyor. Çok fazla... öpüşüyoruz."

"Sarmaş dolaş. Sevişmek."

"Evet. Kesinlikle."

"Seni korkutmaktan mı endişeleniyor? Öyle mi

düşünüyorsun?" Omuz silktim. "Belki." Sonra

başımı salladım. "Muhtemelen." "Korkutur

muydu? Yani seni korkutur mu?"

"Bu noktada, hayır. Yani, ona güveniyorum. Ve ben... Ben daha önce hiç aşık olmadım."

Fern çenesini ellerinin arasına aldı ve bana hülyalı bir gülümseme verdi.

"İlk aşk..." sonra dik oturdu ve bana ters ters baktı. "Biliyorum! Onun parmağını emmelisin!"

"Pardon?"

"Parmağını em. Ortadakini. Bu işe yaramazsa, poponu kasıklarına sürtmeyi dene. Ve bu konuda da kurnaz olma. Senin kışınla ilgili fantezileri olmamasına imkan yok. *Ben de* senin kışınla ilgili fanteziler kurdum."

Fern kendi şakasına kıkırdadı ve ben de isteksizce ona katıldım. Bu konuşma hem utanç verici hem de özgürleştiriciydi ve gelecek yılı onsuz nasıl geçireceğimi merak ediyordum.

Beni yeni elbisemle gören Greg'in bakışları bacaklarıma takıldı. Gözlerindeki takdir dolu parıltıyı fark etmemek mümkün değildi. Bunu bir başarı işareti olarak kabul ettim.

Ama sonra sordu, "Peki... pantolon giyecek misin?" Bacaklarıma baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunun kemerli bir gömlek olduğunu varsayıyorum ve zavallı sevgilim, pantolonunu unutmuşsun." Kendi şakasına gülerek etkiyi mahvetti. Alaycı bir alaycıydı. Onun alaycılığını özlemiştim.

Son bir haftadır ayrıydık ama sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Her şey eskisi kadar kolay ve rahattı. Yine de birbirimizin son yedi gün içinde neler yaptığını öğrenmek için biraz endişeliydik.

Manganiello's bir kez daha mükemmeldi. Ve bu kez Greg'in yemek ücretini itiraz etmeden ödemesine izin vermiştim. O da kredi kartını uzatırken kendini beğenmiş bir sırıtişla bana bakarak bunu gösterişli bir şekilde yapmıştı. Umurumda değildi. Sadece onun gülümsediğini gördüğüm için mutluydum. Onun olmadığı bir haftadan sonra, kalbim onun söz konusu olduğu yerde cömert hissediyordu. Cömert ve açgözlü.

Şu anda pencereden dışarı bakıyor, geçen manzaranın ya da müzik setinde çalan şarkının gerçek ayrıntılarını özümsemiyor, bunun yerine Fern ile daha önce yaptığım konuşmayı düşünüyordum. Özellikle de Greg'in orta parmağını emmenin lojistiğini düşünüyordum. Bunu şimdi yapmalı mıydım? Yoksa yurtlara dönene kadar beklemeli miydim? Ve sonuç olarak ne bekleyebilirdim? Bir erkeğin parmağını emmek seksi zamanlar için evrensel bir yeşil ışık mıydı?

Pencereden dışarı bakarken yeşil bir otoyol tabelasının Chicago'ya bir saat mesafede olduğumuzu söylediğini fark ettim.

Okuduklarımı anlamam birkaç saniye sürdü. Bunu yaptığımda sertleşmeye başladım ve gözlerimi yana kaydırdım. Eğer Greg Chicago'da olduğumuzu

yanlış yönde ilerliyordu ama hiçbir işaret vermedi.

Koltuğumda kıpırdandım. "Sanırım yanlış yöne gidiyoruz."

"Hayır," dedi basitçe, bana bakmadan.

"Arkadaki tabela doğruya gittiğimizi söylüyor."

"Doğru."

Profilini inceledim, doğunun Üniversite'nin tam tersi olduğunu anlamasını bekledim. Yine hiçbir işaret vermedi.

"Greg, o tabela Chicago içindi."

"Biliyorum," dedi sakın bir sesle.

Ağzımı açtım, kapattım, bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyordum. Neler olduğunu anlamaya çalışırken birkaç dakika sessiz kaldık.

Bulamayınca, "Neler oluyor?" diye sordum.

Durakladı, sanki içgüdüğü bir şekilde cevap vermektir ve bu içgüdüğü bastırmaya çalışıyordu. "Bu gece yurda dönmüyoruz."

Vücudumdaki her kas gerildi, nefes alma yeteneğim bu ifadenin imaları tarafından kaçırıldı. Aslında gafil avlanmışım.

İma edilenlere karşı değildim. Açıkçası karşı değildim çünkü daha birkaç dakika önce burada oturmuş, parmağını ağzıma nasıl ve ne zaman alacağımı planlıyordum. Ama şaşırmışım.

Sırtımı kapıya dayayıp ona bakacak şekilde hareket ettim ve rahat görünmeye çalıştım. "Oh."

Bakışları benimkilere kaydı. Sırıttı ama hemen bastırdı. "Fern sana bir çanta hazırlamış."

"Fern bana bir çanta hazırlamış," diye başımı sallayarak onayladım. "Bu çok hoştu."
o."

"Çok yardımcı oluyor."

"Evet. Yararlı." Kamyonetinin içinin karanlık olmasına sevinmişim. Çünkü başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar kıpkırmızı olduğum kesindi.

Greg alt dudağını ısıırıyordu; gülümsememeye çalıştığı belliydi. Ayrıca kendisiyle savaşıyor gibi görünüyordu. Neredeyse bir omzunda şeytanı, diğer omzunda ise meleşği görebiliyordum.

Birkaç uzun dakika boyunca sessizlik içinde yol aldık, zihnim yarıştıyordu. Ellerimi kucağımda sıkıp açıyor, parmaklarımı büküyor, kalbim çılgınca çarpıyordu. Heyecanlıydim. Aynı zamanda gergindim.

Ama şaşırtıcı bir şekilde endişelenmedim ve bu adımı benimle önceden konuşmadığı için sinirlenmedim. Belki de olmalıydım, ama ben

değildi.

"Çok sessizsin." Ses tonu çöl kurusuydu, bu sayede gülümsemesini engellemeye çalıştığını anladım.

"Sen de öylesin." Sesimin bu kadar dengeli ve etkilenmemiş çıkmasından memnundum.

"Düşünüyordum da, acaba Fern senin için ne paketledi? Bir an önce gör."

Göğsümden parmak uçlarıma kadar yeni bir sıcaklık yayıldı. Bu Muhtemelen bir aydan uzun bir süredir benimle en fazla cinsel olarak flört ettiği andı ve tam zamanıydı. Aklıma, belki de beni rahatsız ettiğini düşündüğü için Mart başından beri esprili cinsel imalarını bastırıldığı geldi.

Bu teoriyi test etmeye karar verdim... onu rahatsız etmeye çalışarak. Beceriksiz bir baştan çıkarıcı olabilirdim ama yine de baştan çıkarıcı olmaya kararlıyım.

Bacaklarımı çaprazladım ve omuz silktim, siyah elbisemden bir parça tüy topladım. "Umarım bir şey yoktur."

Sertleştiğini hissettim, kaşlarının kafası karışmış gibi aşağıya çekildiğini gördüm. "Pardon?"

"Umarım yanına diş fırçası dışında bir şey almamıştır."

Koltuğunda kıpırdandı ve yolculuğun geri kalanında sessiz kaldı. Bu arada ben de gülümsememi gizlemeye çalışarak zaman geçirdim.

Doğaçla

ma.

Sürpriz buydu.

Greg Chicago'daki bir doğaçlama festivaline bilet almıştı. Sanırım üç saat boyunca aralıksız güldüm, çenem ve yanlarım ağrıyordu. O kadar komikti ki Greg de sonunda gevşedi.

Arabada onu biraz rahatsız etmek için yaptığım yorum tahmin ettiğimden daha büyük bir etki yarattı çünkü garip, meditatif sessizliği devam etti. Aynı zamanda, her zamankinden daha fazla el ele tutuştu - elimi tutmak yerine beni kolunun altına çekti, sırada dururken omuzlarımı ovdu, oturduğumuzda boynumu öptü.

Teorim -beni konfor alanımın dışına itmek istemediği için kendini tutuyordu- fazlasıyla doğrulandı.

Her dokunuşunda ve öpüşünde bir adım geri çekiliyor ve sanki tepkimi ölçüyormuş gibi beni inceliyordu. Her seferinde verdiğim tepki, onun şefkatine şefkatle karşılık vermek ve çıtayı yüz kat yükseltmeye çalışmak oldu.

Kolunu omuzlarıma koydu, ben de elimi poposuna koydum. Ve sıktım.

O sırtımı okşadı, ben de popomu kasıklarına sürttüm.

Boynumu öptü. Orta parmağını ağzıma götürdüm, belki üç saniye emebildim, sonra parmağını avucumdan çekti ve aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. Küfretti, bizi izleyen biri olup olmadığını anlamak için etrafımızı inceledi ve kıpırdamadan durmakta zorlanıyormuş gibi koltuğunda kaydı.

Umurumda değildi. Tohum arabada, buraya gelirken atılmıştı. Şehirde kalma konusunda kesinlikle alay ediyordu. Geceyi benimle geçirmeye hiç niyeti yoktu. Sürpriz doğaçlamaydı, birlikte geçireceğimiz bir gece değil.

Gösteri ne kadar komik ve eğlenceli olsa da hayal kırıklığına uğramıştım.

Programdan sonra ayrılmak için ayağa kalktığımızda ve beni yanına çektiğinde, konuyu zorlamaya karar verdim.

"Peki, otelimiz nerede?"

Daralan bakışları benimkilere kaydı. Hiçbir şey söylemedi. "Oh, anlıyorum. Blöf yapıyordun."

Yürümeyi bıraktı, beni de durdurdu ve yüzümü ona çevirdi. Gözleri kalkık yüzümü hızlıca inceledi ve bir adım daha yaklaşarak beni başımı arkaya eğmeye zorladı.

"Ya blöf yapmıyor olsaydım?" sesi alçak, karanlık, lezzetli ve meraklıydı. "Ya şehirde bir otel odası tutmuş olsaydım ve Fern sana dış fırçalarından oluşan bir çanta hazırlasaydı ve başka bir şey yapmasaydı?"

Göğsüm havalandı ve sıkıştı, kendimi havada süzülüyormuşum gibi hissettim ama yine de ona geri dönülmez bir şekilde bağlıydım; "Sanırım sen benim ilk öpücüğüm olurdun ve benim ilk..." diye cevap verirken kelimelerim nefes nefese kalmıştı.

Uzun bir süre beni inceledi, gözleri kaynamış ve tedirgin ediciydi ama düşüncelerinden hiçbir şey ele vermiyordu. Heykel gibi hareketsiz durduk, şehir etrafımızda hareket ederken birbirimize baktık. Hava soğuk ve rüzgârlıydı. Michigan Caddesi'ndeki ışıklarda duran bir taksinin frenleri gıcırdadı. Bir grup arkadaş yanımızdan geçerken gülüyor, gösteri hakkında sohbet ediyor ve en sevdikleri bölümleri hatırlıyorlardı. Sesleri alçalıp yükseliyor ve yeni sesler, yeni sesler tarafından gölgeleniyordu.

Kendimi aptal gibi hissedip hissetmemem gerektiğini düşünüyordum ve tam da buna karşı kesin bir karar vermişim ki gözlerini ağzıma indirdi, ifadesi hâlâ okunamıyordu ve "O zaman gidip bir otel bulalım" dedi.

Odanın eşiğini geçer geçmez cesaretim beni terk etti.

Eğer Greg giriş yaparken kapıcıdan iki diş fırçası istemeseydi, ya da oda bu kadar güzel olmasaydı, ya da yatak bu kadar büyük olmasaydı, cesaretimi beş-on dakika daha koruyabilirdim.

Ne yazık ki Greg kapıcıdan diş fırçası istedi. Ve şampanya. Yoldaydı.

Oda çok güzeldi. Son derece güzel. Gösterişli, manzaralı. On yedinci kattaydık. Halıdan tavana kadar uzanan bir pencere şehir merkezine, parka ve Michigan Gölü'ne bakıyordu.

Yatak büyüktü. Kocaman, uzun ve aşırı sayıda yastığı vardı. Beyaz yorganın üzerinde sanatsal bir açıyla eğilmiş tek bir gül uzanıyordu.

Her şey mükemmeldi. Ama aynı zamanda gerçektir. İşte bu yüzden kapının hemen içinde ayağım tökezledi, şimdi ve burada yaşadığım gerçeklik beni yakaladı.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve sesle irkildim, nefesimi tuttum. Duygularım boğazıma düğümlenmişti ve denesem de tek kelime edemezdim. Greg arkamdaydı. Ve bekliyordu.

Ve bekliyordu.

... ve

bekliyordu.

Hareket
etmedim.

Uzaktan gelen bir korna sesi kulaklarımı doldurdu, ardından ağır bir sessizlik örtüsü geldi.

Ve hala hareket
etmedim. O da hareket
etti.

Hava değişti, kalınlaştı ve ağırlaştı. Elleri omuzlarıma geldi, parmakları ceketimin boynuna kaydı.

Boynuma doğru eğildi, dudakları kulağımdaydı. "Sevgilim, ceketini almama izin ver."

Başımı salladım, ceketimi bıraktım ve -sonuç olarak- odanın içine doğru adım attım. Topuklarım pelüş halının üzerinde sessizdi. Duvarların ötesinde, aşağıdaki sokaklarda şehir sessizdi. Chicago'nun boğuk uğultusunun bu gecenin müziği olup olmayacağını merak ettim.

Kapının sertçe çalınması beni ileri itti. Greg'i şampanya ve oda servisiyle ilgilenmesi için bırakarak pencereye doğru ilerledim ve parkın karanlık çimenlerine baktım. İnsanlar hâlâ etrafta dolanıyordu,

Saatin geç olmasına, dondurucu soğuğa ve ısırın rüzgara rağmen kümeler halinde. Sonunda odamızın kapısı tekrar kapandı. Sakin bir nefes aldım ve omzumun üzerinden baktım.

Greg yüksek mini barın önünde durmuş, şampanya mantarını yerinde tutan teli çözüyordu. Profilini inceledim ve esrarengiz maskesinin değişmediğini gördüm. Aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dış fırçalarından, odadan ve yataktan daha çok, onun ifadesizliği bana eziyet veriyordu.

Ona ne düşündüğünü sormadan, "Sana söylemem gereken bir şey var" dedi.

Beklentiyle kaşlarımı kaldırdım, sessizliği hem bozmaya hem de doldurmaya karar verdiğine sevindim. "Neymiş o?"

Greg bir eliyle kravatını düzeltti, hem paltosunu hem de takım elbise ceketini çoktan çıkarmıştı ve az önce doldurduğu bardaklara doğru konuştu. "Bildiğiniz gibi mezun olmama bir yıl kaldı."

Cevap vermemi bekliyor gibiydi, ben de "Evet, biliyorum" dedim.

"Ama bahsetmediğim şey..." diye devam etti, gözlerini bardaklara dikmiş, devam etmek istemiyormuş gibi görünüyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Göğsünün yükselip alçalan nefeslerini izledim. Beni tedirgin ediyordu.

"Greg?"

Son bir nefes daha aldı ve sonunda gözlerini bana çevirdi. "Teksas'a taşınyorum."

Daha dik durdum ve söylediklerini anlamaya çalıştım. Onu doğru duyduğumdan emin olduğumda, "Gelecek yıl, mezun olduğunda mı?" diye açıklığa kavuşturmaya çalıştım.

"Hayır. Son senem için Teksas'a transfer oluyorum. Geçen sonbahar başvurdum ve kabul mektubunu geçen hafta aldım. Programları çok üstün.

-Belli sebeplerden dolayı bir stajyerlik ayarladım." "Eylül'de mi başlıyor?" Kollarımı kavuşturdum.

Başını salladı, bir süre durakladıktan sonra "Mayıs'ta başlıyor" dedi.

"May," diye yineledim, gözlerim onun ötesine geçerken karnım ayaklarıma düştü. "Ah..."

Kulaklarım çınılıyordu.

Geleceğe soyut olarak değinmiştik - hayatlarımızda ne yapmak istediğimiz, neyi başarmayı umduğumuz, yüksek lisans okulları, çalışma alanları

alışıyorduk. Ama birbirimizle ilgili kesin, somut planlardan hiç bahsetmemiştik. Geleceğin bu kadar yakın olacağı aklıma gelmemişti. Artık birlikte olduğumuza göre hiç ayrı kalabileceğimiz de aklıma gelmemişti.

Ne kadar aptalım. Ne kadar da safım.

"Fiona."

Kulaklarımdaki ınlamayı susturarak gözlerimi tekrar onunkilere çevirdim ve onun gergin bir beklentiyle beni izlediğini gördüm.

" hafta içinde ayrılıyorum."

Kendimi sersemlemiş hissettim, sanki enayi yumruğu yemiş gibiydim. Ağlayacak gibi de hissediyordum.

"Fe."

"Hmm?"

Greg beni inceledi, yüzü ısrarla ifadesizdi. İkimiz de odadaki lambalardan hiçbirini yakmamıştık. İçerisi sadece şehir ışıklarıyla aydınlanıyordu; kırmızılar ve mavilerin griye karıştığı ve halının üzerinde uzun gölgeler çizdiği çok çeşitli bir karışım.

"Bu gece hâlâ burada, benimle olmak istiyor musun?"

Evet. Bu kelimeyi kafamın içinde sanki söylenmiş gibi net bir şekilde duydum. Yankılanan bir *evet*. Belki şimdi daha da fazla, artık onun gideceğini biliyordum.

Greg'in gidişi benim sonum olmayacağı anlamına gelse bile, yine de onun ilkim olmasını istiyordum.

Her şeyim olmasını istiyordum.

Başımı salladım, hiçbir şey söylemedim çünkü konuşmak için kendime güvenmiyordum. Çenesi titriyordu. Kaşlarını atıyordu.

Aslında kaşlarını çatıyordu.

şampanya kadehlerini bırakan Greg, ellerini ceplerine sokarak yatağın ayak ucuna doğru yürüdü.

"Buraya gel," diye emretti.

Tereddüt etmedim. Ona doğru ilerledim, o anı mümkün olduğunca ezberlemeye çalıştım. Yüzünün nasıl yarı kül rengi karanlıkta, yarı dolaylı ışıkta kaldığını. Çok gr saçları, dik ve rzgrla savrulmuştu. Kravatı granit grisi, gömleği bembeyazdı ve dudakları pembe, hafif atlamıştı. Ağzının sağ tarafının hemen altında bir il vardı, güzellik işareti olacak kadar koyu değildi.

"Ne yapıyorsun?"

Bakışlarımı onunkilere diktim, baktığımı fark ettim ve dürüstçe cevap verdim. "Seni hatırlıyorum."

Bakışları ısındı ama beklediğim şekilde değil. "Benim için fazla iyi olduğunun farkındasın, değil mi?"

Kaşlarımı çattım, sesim çatallaşarak "Neden böyle söyledin?" diye sordum.

"Çünkü bu doğru." Şimdi gözleri ezberlenmişim gibi üzerimde geziniyordu. "Çok dikkatli davrandım, işleri ağırdan aldım, çünkü önce senin aklına ve kalbine aşık olmak istedim, kollar, bacaklar ve uzantılarla bunu berbat etmek değil. Çok zekisin. Ve duygulusun. Ve güzelsin. Zeki ve kibarsın." Övgü dolu niteliklerin her birini bir hakaret gibi söylemişti. Bana zeki, duygulu ve geri kalanlar acınacak karakter özellikleriymiş gibi bakıyordu.

"Sen de bunların hepsisin," diye karşı çıktım, uzaklaşarak. "Hayır. Senin gibi değil." Aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı ve Beni yanlarımdan tutup öne doğru çekti ve yakınımdaya tuttu. Sonraki sözleri kulağıma kaba bir fısıltıydı, düzensiz bir itiraftı, "Seni seviyorum."

Seni seviyorum.

Üç kelime.

Sekiz harf.

Aklım

başımdaydı

gitti.

Ellerimi göğsüne doğru kaldırdım, gömleğini avuçladım çünkü bir şeylere tutunmam gerekiyordu.

"Sana saygı duyuyorum," diye hararetle devam etti, sıcak nefesi tenimde tüylerimi diken diken etti ve midemde kelekler uçuştı. "Seni desteklemek istiyorum, senin için fedakârlık yapmak, seni affetmek, sana değer vermek istiyorum. Seninle koşulsuz olmak istiyorum..."

Seni seviyorum cümlesini henüz sindirememiştim, bu yüzden konuşmasının geri kalanı -tıpkı Greg'in kendisi gibi- bunaltıcı geldi.

"...ama ben seni hak etmiyorum."

Gözlerini yakalamak için başımı geriye doğru salladım, bu hüznü U dönüşünü ne beğenmiş ne de takdir etmişim.

"Sana katılmıyorum." Sözlerimi kesin ve sert bir şekilde ağzımdan kaçırdım.

"Gerçek bu." Dudaklarında hüznü bir gülümsemeyle parmaklarımı gömleğinden ayırdı, iki adım uzaklaştı ve beni bıraktı. Ellerini tekrar ceplerine soktu. "İşler daha fazla ilerlemeden, şimdi bilmen en iyisi."

Sinirlerim tepeme çıktı ve ağzımı açtım, ne sormak niyetiyle- tam *olarak* bu anlama geliyordu, çünkü bir ayrılığın başlangıcı gibi geliyordu. I

yumruklarımı kalçalarıma yerleştirdim, kavgaya hazırlandım, ona onu sevdiğimi söylemeye hazırlandım. Çünkü kalbimi teslim etmek için duyduğum bu boğucu özlem ve çaresizliğin aslında aşk olduğundan emindim.

Onun iyiliğini ve yanlışlığını, değişmez önceliklerini ve çokbilmişliğini seviyordum. Sabrını seviyordum -sabrından nefret de ediyordum- ve zekâsını seviyordum. Ve ona veda edemedim. Henüz değil. Ve sadece üç hafta için bile olsa onunla koşulsuz olma şansı istiyordum.

Ama sonra yere diz çöktü. Tek dizinin üzerine çöktü.

Pantolonunun cebinden bir kutu çıkardı. Bana baktı.

Ben de ona baktım. Kutuyu açtı.

Ağzımı kapattım.

İçinde bir yüzük vardı.

Yüzüğe baktım.

Görüşüm

bulanıklaştı. Nefes

almayı bıraktım.

Dünya hareket etmeyi

bıraktı. Her şey durdu.

Sonra konuştu ve hiçbir şey beni o anın muazzamlığına hazırlayamazdı.

"Ben senin için yeterince iyi değilim, Fe. Ama..." omuz silkti, bana çarpık gülümsemesini verdi, "başka kimse de değil. Bu yüzden seni kendime alabilirim. Evlen benimle."

Son... şimdilik.

Penny'nin harika haber bültenine abone olarak özel hikayeler, gizli bakışlar ve şapka ören kedilerin resimlerini görebilirsiniz. Buradan abone olabilirsiniz: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

[Penny Reid'in 16 Eylül 2019'da çıkacak Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı kitabı Beard with Me için ön sipariş verin. Bir ön bakış için okumaya devam edin!](#)

[Şehirde Örgü Örnek Serisi'nin bir sonraki kitabı Sonsuza Dek Mutlu Ninja'yı Kindle Unlimited'ta okuyun!](#)

YAZAR HAKKINDA

Penny Reid, Winston Brothers, Knitting in the City, Rugby, Dear Professor ve Hypothesis serilerinin *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* Çok Satan Yazarıdır. Eskiden biyomedikal araştırmacısı olarak günlerini federal hibe teklifleri yazarak geçiriyordu, ancak şimdi sadece kitap yazıyor. Aynı zamanda üç minik yetişkinin tam zamanlı annesi, eşi, kızı, örücü, tığ işi yapan, dikiş diken, genel zanaatkâr ve düşünce ninjasıdır.

Gel beni bul -

Posta Listesi: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

Goodreads: <http://www.goodreads.com/ReidRomance> **E-**

posta: pennreid@gmail.com ...hey, sen! Bana e-posta gönder

; -)

Daha fazla Penny Reid saçmalığı ister misiniz? Okumaya devam edin:

1. Penny'nin Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı yeni kitabı *Beard With Me*'ye ön bakış
2. Knitting in the City serisinin bir sonraki kitabı *Happily Ever Ninja*'ya ön bakış
3. Penny'nin Kitap Listesi

SNEAK PEEK: BEARD WITH ME, WINSTON KARDEŞLER KİTAP
#5.5

EYLÜL 2019'DA GELİYOR

"Hiçbir şey fıstık ezmesinin tadını karşılıksız aşk kadar güzel
alamaz."

CHARLES M. SCHULZ, CHARLIE BROWN / PEANUTS

Scarlet

Mayıs 2004

Koro odasına giden yol uyarı bantlarıyla kapatılmıştı. Yutkunarak dikkatimi sarı banttı koridora, oradan da kapının yanındaki beyaz afiş panosuna yönelttim. Tabela bir şövale üzerine yerleştirilmişti ve üzerinde ISLAK BOYA - GİRMEYİNİZ yazıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır" dedim tabelaya, gözlerim tekrar sarı banda kaydı.

Sessiz bir umutsuzluk sesi yuvarlanırken öğle yemeğimin bulunduğ kâğıt torbayı kavradım. Kalbim dört nala atıyor, çukurlarım terliyor, dilimin tadı korkudan ekşiyordu.

Resmi olarak koro odasında yemek yememe izin verilmiyordu. Kimsenin yoktu. Ama birinci sınıfın başlarında gizlice içeri girip iki sıra sandalyenin arasına saklanmış, Bayan McClure ders planlama saati için gelmeden önce içeri dalmaya dikkat etmişim. Dördüncü ders için zil çaldıktan sonra, öğrencileri içeri girdiğinde fark edilmeden çıkma konusunda oldukça yetenekli hale gelmişim.

Bu son (neredeyse) iki yıldır işe yaramıştı ama bugün işe yaramayacağı açıktı. Daha da kötüsü, yaz tatilinden önce okulun son ayıydı. Bütün bir yılı yemekhanede yemek yemeden geçirmişken yemekhanede oturacak bir yer bulmanın sinsi bir yolu yoktu.

Çok çok eski sırt çantamın yeni onarılmış kayışını çekiştiriyorum
-bazıları bunu antika bile sayabilir- Yiyecekleri içine doldurdum, sertçe

Göğsümde kabaran hüsrân yüzünden hareketlerim sakarlaştı. Ama sonra durdum, yavaş ve derin bir nefes aldım ve titreyen ellerime ve çarpan kalbime sakin olmalarını söyledim.

"Okyanus sahile nasıl merhaba der?" Kendi kendime sordum ve sessizce cevabı verdim: "Küçük bir dalga verir."

Bu aptalca şaka boğazımın gevşemesine yardımcı oldu ve küçük bir tebessüm ettim, içinde bulunduğum duruma hafifçe gülerek kendimi azarladım.

Aptal olma. Önemli bir şey değil. Her neyse.

Hayatımın ilk on dört, yakında on beş yılı bana pek çok değerli ders öğretmişti. Bunların en önemlilerinden biri, hayal kırıklığının büyüklüğünün beklentilerin büyüklüğü ile doğru orantılı olduğuydu. Bunu bir süredir biliyordum, ancak bu kavram nihayet bu yıl fizik dersinde Newton'un üçüncü yasasını öğrendiğimizde zihnimde somutlaşmıştı: *Her etki için eşit ve zıt bir tepki vardır.*

Öyle değil mi?

Bu, hayat, umutlar, hayaller ve beklentiler için de geçerliydi.

İlk hatam koro odasına güvenmek oldu. İkinci hata ise tüm hafta sonu boyunca bu anı dört gözle beklememe izin vermektir. Sessiz, klimalı bir yerde öğle yemeği yemek bir lükstü. İnsanlardan arınmış, böceklerden arınmış, böcek gibi davranan insanlardan arınmış. Artık öğle yemeğimi böcek-insanlardan uzakta yiyebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Hadi ama Scarlet. Sen daha iyi bilirsin," diye mırıldanarak gözlerimi devirdim ve omurgamı sertleştirdim. "Daha kötüsü de olabilirdi. Okulun *ilk* ayı olabilirdi."

Gülümseme çatlağım genişledi ve çantamın zorlu fermuarına dönerken okulun ilk ayı olmadığına şükrederek iç çektim. Dikkatli olmam gerekiyordu. Belli bir noktadan sonra açılırsa tekrar açılmazdı ve günün geri kalanını kitaplarım ve kâğıtlarım etrafa saçılmış halde geçirirdim.

Ayrıca, içine dikmek için yeni bir fermuar bulmam gerekecekti ve bu da zor olacaktı. Teneke kutu ve cam geri dönüşümüne yardım etmesi karşılığında genellikle giysi ve benzeri eşyalar için kaynağım olan Blythe Tanner, babam iki ay önce babasının karnını deşmekle tehdit ettiğinden beri benimle konuşmuyordu. Babası hurdalığın sahibiydi ve babam çalıntı arabaları hurdalığında saklamak istiyordu. Bay Tanner -suçlu olmadığı için- reddetti.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve on yaşındayken öğrendiğim bir numarayı kullanarak ürpertiği -ve babamla ilgili düşünceleri- hemen kovaladım.

Senaryolu komedi dizisi gibi bir durum. *İyi yaşlı baba, her zaman bağışsaklarını deşmekle tehdit eder. Ne karakter ama!*

Evet. Kendi kendime çok konuştum. Kendime bir sürü şaka yaptım. Kendi kendime şakalar bile yaptım. Sanırım insanların birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve çoğunlukla sohbet için etrafta sadece ben vardım. İşte böyle.

Gözlerimi kapatarak yere diz çöktüm ve kitap çantasını dikkatlice muşamba zemine yerleştirdim, böylece yiyeceğimi yavaşça içine sokabildim. Gözlerim kapalıyken, genellikle arka plan gürültüsü olan sesler keskinleşti ve ses seviyesi arttı. Konuşan ve yemek yiyen öğrencilerin gürültüsü bir uğultuya dönüştü, tepsiler masalara konuyor, gazoz kutuları açılıyor, kahkahalar atılıyordu.

Midem bulandı ama sadece yarım saniyeliğine. Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak hemen midemin kendi etrafında dönmesini ve ortama dönmesini talep ettim. Midemin batması için zamanım yoktu, özellikle de bu kadar aptalca bir şey için.

Öğle yemeği kırk beş dakika içinde bitecekti. *Kırk beş dakika önemli bir şey değil. Bir yolunu bulurum.* Her ihtimale karşı çantamın ön cebiyle oynuyormuş gibi yaparak seçeneklerimi gözden geçirdim.

Yemekhane bir olasılık değildi. İçeride beni iki seçenek bekliyordu: Diğer Iron Wraiths çocuklarıyla oturmaya çalışmak ya da başka biriyle oturmaya çalışmak, çünkü boş masa olmayacaktı. Yeşil Vadi tıklım tıklımdı, çok fazla çocuk ve çok az yer vardı.

Iron Wraith'lerin çocuklarıyla oturamazdım. Babam Kulüp Başkanı olduğu için büyük olasılıkla bana izin verirlerdi, ama bunu yapmaya cesaret edemezdim. Prens King muhtemelen dikkatimi çekmek ya da beni kızdırmak için korkunç bir şey yapmaya çalışacaktı ve sonra Carla Creavers Prens'in dikkatini çekmek için bir şey yapacaktı - belki Cletus Winston'la flört edecekti - ve sonra bir kavga çıkacak ve hepimiz ceza alacaktık.

Ama ben başka kimseyle oturamazdım. Sınıf projelerinde kimse benimle ortak olmak istemiyordu -asla- ve açıkçası onları suçlamıyordum. Öncelikle, kim çocuklarının Wraith'lerin çocuklarından biriyle takılmasını ister ki? Özellikle de başkanın kızıyla. İkincisi, kıyafetlerimin ve görünüşümün durumu hakkında hiçbir yanılsama içinde değildim. Lisede kıyafetler ve dış görünüş *her şeydir* ve sekizinci sınıftan beri lakabım *Kokuşmuş Scarlet* ya da *Terli Scarlet* arasında gidip geliyordu. "Normal" çocukların hiçbirinin beni öğle yemeği masalarında oturtmak istemeyeceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bir başka seçenek de kafeteryanın hemen dışındaki koridordu, ama bu olasılığı hemen reddettim. Müdür Sylvester öğrencilerin koridora çıkmasını yasaklamıştı.

Geçen ay Cletus Winston ve Prens King yumruk yumruğa kavga ettikten sonra öğle yemeği sırasında koridora girmişlerdi. Artık yasak bölgeydi ve sıkı bir şekilde devriye geziliyordu.

Bir ses dikkatimi çekti, tuvalet sifonunun sesi ve başımı ona doğru çevirdim. Birkaç saniye sonra iki kız banyodan çıktı, derin bir sohbe dalmışlardı. Gözlerimi kitap çantama indirdim ve onlar beni umursamadan yanımdan geçip giderken ben de oynuyormuş gibi yapmaya devam ettim. Sesleri azalır azalmaz dikkatimi kızların banyo kapısına verdim.

Tabii ya!

Öğle yemeğimi güvenli bir şekilde sırt çantama geri koyup fermuarı kapattıktan sonra çantayı omzuma aldım ve ayağa kalktım, kararım bariz bir seçimle kolaylaşmıştı.

"Bir tuvalet diğerine ne dedi?" Kendi kendime mırıldandım, banyoya doğru yürüdüm ve kafamda cevapladım: *Kızarmış görünüyorsun.*

Dudaklarım bu şaka karşısında kıvrıldı ve kıkırdadım. "Kızarmış görünüyorsun. Komikmiş. Ya da belki şöyle de olabilir, *kaka yapmış* gibi görünüyorsun. Ya da, *kızgın* görünüyorsun." Son espri beni yine güldürdü ve başımı kendime doğru sallayarak, "İyiymi Scarlet," diye mırıldandım. Bunu yazmalıyım-"

Espri seçeneklerim arasında o kadar kaybolmuştum ki, beklenmedik bir şekilde açılan çocuğun banyo kapısına neredeyse çarpıyordum, geriye ve yana doğru zıplayarak kasiğime gelen bir kapı kolunu kaçırdım. Ancak hızlı düşünmem sayesinde omzum ve göğsüm banyodan çıkmakta olan çocukla çarpıştı, bu da kıcımlım üzerine geriye doğru düşmem anlamına geliyordu.

Her etki için eşit ve zıt bir tepki vardır. Daha önce de belirttiğim gibi, bu yasa hayat, umutlar, hayaller, beklentiler ve farklı hızlarda hareket eden küteller için geçerlidir, özellikle de bu kütellerden biri kocaman bir çocuk, diğeri de bensem.

"Sen-" diye başladı çocuk, bana doğru aceleyle bir adım attı, ama sonra konuşmayı ve hareket etmeyi aynı anda bıraktı.

Dondum kaldım, göğsümde yeni bir dehşet dalgası belirdi, yüzümü buruşturmamak için mücadele ettim ve bunun tek nedeni de kuyruk sokumumdaki ağrının birkaç gün boyunca devam edecek olması değildi. Beni kazara yere düşüren bu çocuğun Green Valley futbol takımının yıldız oyun kurucusu, her kızın hayalindeki erkek arkadaşı ve ezelden beri gizli aşkım olan Billy Winston'dan başkası olmadığını anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Oh, ayrıca? Benden nefret ediyordu.

Yani . . .

"Scarlet," dedi ve sonra sesi düzleşerek sinirli bir of çekti. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, gözlerimi ayaklarından ayırmadan gitmesini bekledim.

Ama gitmedi. Gitmek üzereymiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды ama gitmedi.

"İşte," dedi huysuzca, elini uzatırken sesi sabırsızlıkla doluydu. "Kalkmana yardım edeyim."

İçgüdüsel olarak çenemi göğsüme bastırdım ve donup kaldım, sıcaklık boynuma ve yanaklarıma tırmanıyordu.

Sadece git, demek istedim. Sadece lanet olasıca git!

Bir an geçti ve sonunda elini bıraktı. Bir an daha geçti ve iç çektiğini duydum. Başka bir şey söylemeden etrafımda dolaşmaya başladı ve ben de ayak sesleri kafeteryadaki neşeli konuşmaları bastırana kadar onu dinledim.

Ancak o zaman nefes almaya izin verdim, ama az önce olanları düşünmeme izin vermedim.

"Hayır. Hiçbir şey olmadı," dedim. "Hiçbir şey olmadı. Ayağım takıldı ve düştüm. O hiç burada değildi. Hiçbir şey olmadı."

Olayların yeni versiyonuna neredeyse inanarak, tüm o sinir bozucu, ağırlı hisleri karanlık bir köşeye ittim ve kendime başka bir fıkra anlatmaya karar verdim.

Hâlâ yerde otururken fısıldadım: "Dört tekerleği olan ve uçan şey nedir? . . . Bir çöp kamyonu."

En sevdiklerimden biriydi ve genellikle beni güldürür ya da en azından gülümsetirdi. Ama bugün değil.

**** SON GİZLİ BAKIŞ ****

Ön Sipariş Benimle Sakal Eylül 2019'da Geliyor

SNEAK PEEK: SONSUZA DEK MUTLU NINJA (KINDLE UNLIMITED'DA ŞİMDİ MEVCUT!)

YAZAN PENNY REID, ŞEHİRDE ÖRGÜ SERİSİNİN 5. KİTABI

BÖLÜM 1

*Sevgili kocacığım,
Bugün seni dünden daha çok seviyorum. Düin tam bir pisliktin.
-Debbie
Buzdolabı üzerinde kuru
silme tahtası New Jersey,
ABD
28 yıldır evli*

~Günümüz~
Fiona

"Bu gece seks yapacak mıyız? Yapacak işlerim var ve saat dokuz buçuk oldu bile."

"Grace ve Jack'i baleden almaya gitmeden önce sadece on beş dakikam var." Greg için saat 9:30 olabilirdi, ama benim için sadece 2:30'du. benim için saat 14:30'du. Bu gerçeği doğrulamak için saatime baktım. On beş dakikadan az vaktim vardı. Aslında on dakikam vardı. "Ve bana yeni emeklilik hesapları için transfer evraklarını neden imzalamadığını söyleyene kadar hiçbir şey yapmıyoruz."

"*Ve başım ağrıyor.*" diye eklemedim. Başım ağrıyordu. Son bir haftadır başım ağrıyordu ve iştahım yoktu, son bir buçuk aydır da ara sıra oluyordu ama bu bilgiyi kendime sakladım. Onu endişelendirmek istemedim.

Kocamın iç çekişini, yüzünün ellerinin arasına düşüşünü izledim. Yorgun ve tükenmiş görünüyordu. Günde on altı saat çalışırdı ve gittiğinde genellikle tıraş olmazdı. Sondaj işçilerinin hiçbiri tıraş olmazdı. Ama birkaç gün önce tıraş olmuş olmalıydı çünkü çenesi iki günlük kirli sakallarla kaplıydı ve bu da onu daha yorgun gösteriyordu. Ama aynı zamanda onu şeytani derecede seksi gösteriyordu. I

Keşke bilgisayar ekranından uzanıp ona sarılabilseydim. Ve bir öpücük.

"Peki," diye homurdandı, sonunda başını kaldırdı ve geniş bir nefes daha aldı. Gözleri kısıldı ve formumun üzerinde gezindi ya da görüntülü görüşmenin kendi tarafından görebildiği kadarıyla. "En azından tişörtünü çıkarabilir misin?"

"Greg."

"Bana göğüslerini göster."

"Greg."

"Tenini özledim, sadece ... bana göster." "Greg, ciddi ol."

"Ben ciddiym. Ciddi görünmüyor muyum? Benim için hiçbir şey senin vücudundan, özellikle de göğüslerinden, bacaklarından ve ağzından daha ciddi olamaz. Ve vajina, ama vajinayı söylemeye gerek yok."

Gülmemek ya da daha kötüsü kahkaha atmamak için dişlerimi sıktım. Bunu nasıl başardığından emin değildim ama kötü bir ruh halinde ve bunalmış hissettiğimde bile -bugün olduğu gibi- her zaman beni güldürmenin bir yolunu bulurdu. "Greg-"

"Ve beynin. Pardon, beyninden bahsetmediğime inanamıyorum."

Kendimi onun tatlı aptallığına bıraktım. "Beynimden bahsetmene bayıldım, çünkü beynini seviyorum."

Kırılğan bir ifadeyle, "Ama vajinamı sevmiyor musun?" diye sordu.

O zaman güldüm, kahvemi yudumlamadığım için şükrettim. İçiyor olsaydım, ağzımdan ve burnumdan sıvı fişkırmasına neden olacak türden bir kahkahaydı bu.

Hafif kıkırdaması kulaklarıma hoş geldi; ama aynı zamanda dikkatimi dağıtmaya çalıştığını da hatırlattı.

Yaptığı maskaralıklar karşısında başımı salladım ve yeniden odaklanmaya çalıştım. "Tamam, bu kadar kadın dolabından bahsettiğimiz yeter. Bay Jackson'ın parayı yeni hesaplara aktarmak için onayınıza ihtiyacı var. Formları üç hafta önce e-postayla gönderdi, neden hâlâ imzalamadınız?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturarak üçüncü kez iç geçirdi. Sonunda cevap verdiğinde, sesi ve ifadesi önceki şakacılığından arınmıştı. "Fon seçimlerinden memnun değilim."

Kocamın inatçı çene yapısını görünce gözlerimi kırptım. Kafam karışmıştı, inanamadığım bir şey söylemeden önce tam bir dakika boyunca kekeledim,

"Geçen ay onaylamıştınız."

"Ama sonra küresel fonu daha detaylı araştırdım. Anaparanın yüzde on birinden fazlası bir Monsanto iştirakine yatırılmış."

Başım zonkluyordu; neredeyse hırlayacaktım, "O zaman başka bir küresel fon seç."

"Mesele bu değil. Başlangıçta o fonu önermesinden hoşlanmadım. Farklı bir finansal danışmanla çalışmak istiyorum."

Beynim yatak odamın her yerinde patlayacaktı ve bu da daha yeni süpürdüğüm için rahatsız edici olacaktı.

Cevabımı bağırarak vermemek için sesimi özenle ayarladım. "Şaka mı yapıyorsun? Şikago'daki tüm yatırım evlerini dolaştım ve kimse kalmadı, çünkü sana göre herkes ya beceriksiz ya da yozlaşmış. Bu on sekiz aydır devam ediyor ve bu arada emekliliğimiz düşük getirili bir tasarruf hesabında duruyor."

"Kötü niyetli şirketlere yatıracağımıza hiç getirisi olmasın daha iyi." Omuz silkti. "Monsanto hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun."

I . . .

Ben sadece . . .

Yapamadım.

Öfkemi bastırmak için derin bir nefes aldım. Greg'in bunu bilmesine imkân yoktu ama bugün bu haberi vermesi için olabilecek en kötü günlerden biriydi.

Açıklanamayan baş ağrılarına ek olarak, kızımız Grace bütün hafta kâbuslar gördüğü için uykusuzluk çekiyordum. Çöp öğütücü ve bulaşık makinesi iki gün önce çalışmayı durdurmuştu. Her iki çocuğun da fen projelerinin teslim tarihi gelmişti ve Chicago'daki tüm mağazalarda poster tahtası kalmamıştı. Ayrıca oğlumuz Jack, hafta sonundaki okul gezisi için öğretmenine para ve fiş vermeyi unutmuştu - her ikisini de kaybetmişti ve ben de bunu halletmek için kadınla iletişime geçecek beş dakikayı henüz bulamamıştım.

Tüm bunlara ek olarak, iki ay önce eski mühendislik şirketim için sözleşmeli çalışmaya başlamıştım ve şimdiden son projemin gerisinde kalmıştım. Dokunduğum her şey bozuluyor, kırılıyor ya da başarısız oluyordu.

Bu nedenle makul olmaya ya da en azından makul görünmeye çalıştım. "Başka bir fon seç."

Göz kapaklarını indirdi ve başını yavaşça salladı. "Hayır. Paramı rüşvetçi bir serseriye yatırmayacağım."

"O rüşvetçi bir serseri değil. Bay Jackson boş zamanlarında Boys and Girls Club'da gönüllü olarak çalışan ve South Street Soup Kitchen'ı organize eden bir dede. Alex onu *kontrol* etti ve tamamen temiz çıktı." Alex yakın arkadaşım Sandra'nın kocasıydı ve aynı zamanda dünya çapında bir bilgisayar korsanıydı. Alex'in Bay Jackson'ı kontrol ettiğini söylediğimde gerçekten ciddiymdim. Adam bir azizdi.

"O zaman neden Monsanto'da yüzde on bir hissesi olan bir fon önerdin ki?"

"Muhtemelen işini yapmaya çalıştığı için, yani paramızı en iyi getiriyi sağlayacak yere yatırdığı için. Başka bir fon seçebiliriz."

Hiçbir şey söylemedi, sadece başını yavaşça sallamaya devam etti. Bu arada ben de irademin gücüyle soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Ama görüşmeyi sonlandırdığımızda muhtemelen Greg'in en sevdiği boxer külotunu parçalayacak ve cep telefonu şarj cihazını saklayacaktım. Bunu hep yapardı. Her zaman imzalamamak için bir neden bulurdu.

Çaresiz ve öfkenin de ötesinde, "Sana göğüslerimi gösterirsem kağıtları imzalar mısın?" diye alay ettim.

Greg'in gözleri kısılana kadar kısıldı. Başını yana çevirdi, sanki hem ciddi olup olmadığını hem de göğüslerimi görmenin ahlakından ödün vermeye değip değmeyeceğini anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyordu.

"Kıcının e-posta ile gönderilmiş bir fotoğrafını da ekle ve anlaşılm."

O zaman homurdandım ve bu sefer yüzüm ellerimin arasına düştü. Eğer o transfer belgelerini imzalamazsa, ona bir kış fotoğrafı gönderecektim. Belki de bir sürü kış. Ama onlar benim olmayacaktı. Ve insan olmayacaklardı. At olacaklardı.

"Fiona, hayatım, seni kızdırmaya çalışmıyorum. Nereye ve nasıl yatırım yapacağımızın benim için önemli olduğunu biliyorsun." Sesi yumuşaktı, yalvarıyordu ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Sesini seviyordum; havalı İngiliz aksanını seviyordum; bana sevgilim demesini seviyordum, ki on dört yıllık evlilikten sonra artık bunu nadiren yapıyordu.

Genellikle huysuzluğuna gülüp geçer, mantıklı argümanlar ve karılık hünerlerini kullanarak onu kendi bakış açımına çekebilirdim. Ancak şu anda kırk bir yaşındaki kocamın çok sayıdaki fikrini -genellikle sevimli ve çekici bulduğum fikirlerini- eğlendirecek ne zamanım ne de zihinsel enerjim vardı.

Nedense bu kez onun fikirleri bana hiç de çekici gelmiyordu. Bana külfetli ve kendini beğenmiş gibi geldi. Sanki yaptığım işi, bu hayati derecede önemli meseleyi çözmek için harcadığım muazzam zaman ve çabayı küçümsüyordu.

Sonunda "Gitmem gerek" dedim, çünkü gerçekten de gitmem gerekiyordu. Ama aynı zamanda başım ağrıdığı ve kendimi kaybetmeden onunla daha fazla konuşamadığım için.

"Tamam..."

Ona bakmıyordum, beynim ateş karıncalarıyla doluydu ama sesindeki isteksizliği ve şaşkınlığı duydum.

"Tamam. Hoşça kal Greg." Bakışlarımı kaldırdım ve imlecin yerini bulmak için ekranı taradım, fareyi *aramayı sonlandırma* düğmesine getirdim.

"Seni seviyorum Fiona," dedi, sesi hâlâ yumuşak, ikna edici ve belki biraz da şaşkıncı.

Ona düz bir gülümseme verdim ve başımı salladım, refleks olarak "Ben de seni seviyorum" diye karşılık verdim.

"Kızma."

Omuz silktim. "Gitmem
gerekiyor." "Tamam,
aşkım."

"Güle güle."

"Bekle, Fiona-"

O düşüncesini tamamlayamadan aramayı sonlandırdım ve hemen pişman oldum. Ondan daha sonra özür dileyecektim. Bir dakika boyunca masaüstü simgelerine bakarak bundan sonra ne yapacağımı düşündüm.

Onun boxer külotunu parçalamayacaktım. Sadece boxer külotuyla dolaşmasına bayılıyordum. Üniversite günlerimizdeki kıvrak koşucu yapısını korumuştı. Öyle olmasaydı bile, onu yarı çıplak dolaşırken izlemekten yine de zevk alırdım, çünkü o benim kocamdı, o benim kocamdı ve ben de onun kocasıydım. Ona gerçekten tapıyordum... çoğu zaman.

Ama başka bir fon seçip o kâğıtları imzalamazsa, dairede tuttuğu tüm cep telefonu şarj aletlerini saklamayı ciddi ciddi düşünüyordum.

Başımı salladım, çocukça dürtümü bastırdım ve saatimi tekrar kontrol ettim. Gitme vakti gelmişti.

Çantamı alıp dairemizden çıkarken, kafamın içindeki uğursuz bir ses - ateş karıncalarıyla kaplanmaktan bıkmış- bana başka bir seçenek daha olduğunu hatırlattı. İmzasını taklit edebilir ve bunu ona asla söylemeyebilirdim.

onun haberi olmadan. Bunu düşünmek bile midemi ağrıtıyordu. Bu, geçmeye hazır olmadığım bir çizgiydi. Beş yaşındaki Grace'in pijama partisinde giymesi için prenses kostümü almasına ve sekiz yaşındaki Jack'in Greg'in rızası olmadan futbol oynamasına zaten izin vermiştim.

Greg'e sormamıştım bile çünkü ne diyeceğini biliyordum.

Bu doğru. Greg'in prenses kostümleri ve erkek çocukların spor yapması konusunda bir fikri vardı, ikisine de karşıydı. Prensес kültüründen nefret ettiğini, *Disney'in ataerkil baskı ve nesneleştirme mekanizmasından* tiksindiğini biliyordum. Ayrıca geçmişte Jack spor yapıyorsa Grace'in de yapması gerektiğini söylemişti. Bu yüzden Jack şu anda Grace'le birlikte bale dersi alıyordu - çünkü Grace bale dersi alıyorsa, Jack de almak zorundaydı. Jack, futbol da oynayabildiği sürece dans etmeyi öğrenmeyi sorun etmiyordu.

Ama Grace futbol oynamak istemiyordu. O pembe giymek ve bebeklerle oynamak istiyordu. Ayrıca süper kahramanları, Legoları, resim yapmayı, Darth Vader'ı ve astronomiyi seviyordu. Prensес gibi giyinmeyi seven harika bir çocuktur. O yokken kuralları esnetmiştim. Sadece birazcık.

"Hey, dünyadan Fiona'ya. Evde kimse var mı?"

Komşuma odaklanırken göz kırpmaya başladım. Asansörün kapısını açık tutuyordu, muhtemelen merhaba demişti ve ben düşüncelerime o kadar dalmıştım ki fark etmemiştim. Bu düzeyde bir dikkat dağınıklığı hiç bana göre değildi; farkındalık ve etrafımı kataloglamak genellikle ikinci doğamdı. Görünüşe göre son derece üzgündüm.

Hızla asansöre doğru ilerledim ve arkamdan içeri girerken ona dönüp özür dileyen bir gülümseme verdim. "Oh, merhaba. Teşekkürler. Kusura bakma Matt. Biraz dalgınım da. Kusura bakma."

Lobinin düğmesine bastı ve geri çekilip yüzüme baktı, başını yana eğdi, açık kahverengi gözleri yüzümde gezinirken beni değerlendiriyordu. "İyi misin?"

"Evet. Nasılsın?"

"İyiyim," diye yavaşça cevap verdi, alışkanlığına uygun olarak beni açıkça inceliyordu.

Matthew Simmons'la ilk kez dokuz yaşındayken tanışmıştım. O iki yaşındaydı. Onun ailesi de benim ailem de mutsuz bir evliliğe sahipti ve aynı golf kulübüne üyeydiler. Yıllar boyunca birkaç kez ona bakıcılık yapmıştım, izin verilen birkaç normal ergenlik faaliyetinden biriydi bu.

Matt Noel'den iki hafta sonra çocuklarla benim yanıma taşınmıştı. Onun aynı Matty Simmons olduğunu fark etmemiştim.

ona binaya hoş geldin yemeği getirdiğimde "*Peona!*" diye bağırırmıştı. Küçük bir çocukken bana verdiği isim.

Bu alışkanlık, insanları açıkça incelemek, daha bebek bezindeyken bile yaptığı bir şeydi. Ve son iki aydır Profesör Matthew Simmons'la kapı komşusu olarak yaşadıktan sonra, değerlendirme ve hesaplamanın onun yetişkinlik alışkanlığı olduğunu da biliyordum.

O beni inceledikçe gülümsemem daha da içtenleşti. Matty -şimdiki adıyla Matt- sevimli bir şekilde tuhaf ve inek olmaya başlamıştı. Aslında, küstahça inekti; ama aynı zamanda iyi ve samimiydi. Her zaman iyi ve samimi olmuştu.

Ne olursa olsun, Alex'e profesörün geçmişini araştırttım - geçmiş araştırmaları konusunda biraz mutlu olabilirdim, ama şüpheli olmak benim varsayımımdı. Grace ve Jack ona çok çabuk ısınmışlardı. Adam açık bir kitap gibiydi. Caltech'te lisans, MIT'de yüksek lisans, bilgisayar bilimcisi, Chicago Üniversitesi'nde doçent, iki yıl önce boşanmış ve şu anda işiyle evli, berbat bir aşçı. Ayrıca hiç çocuğu olmamasına rağmen çocuklarla arası şaşırtıcı derecede iyiydi.

Benim ailem ve onun ailesi hala aynı ülkenin insanlarıydı.
kulü

p. "Grace'in bilim fuarı projesi nasıl gidiyor?"

Eldivenlerimi giydim ve başımı öne arkaya salladım. "Şöyle böyle. O çocukları PTC şeridini tatmaya ikna etti, ancak brokoliyi yemelerini sağlayamadı." Grace, ikinci sınıftaki çocuklardan kaçının "süper tadımcı" olduğunu, yani belirli yiyeceklere karşı nüfusun geri kalanından daha hassas olduğunu belirlemeye çalışıyordu.

"Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin." "Teklifiniz için minnettarım."

"Fedakârlık yapmıyorum." Koyu renk kaşları alnında yukarıya kalktı, sivri bir samimiyet göstergesiydi. "Bir başka kızarmış tavuk yemeğin için neredeyse her şeyi yaparım."

Sırıtişım genişledi. "O zaman neden Cumartesi günü gelip Grace'in bilim fuarı projesine yardım etmiyorsun? Ben de zaten kızarmış tavuk yapmayı planlıyordum."

Ben daha teklifimi bitirmeden Matt başıyla onayladı. "Kabul ediyorum," diye ağzından kaçırdı, asansörün sesi lobiye varışımızdan çok onun kabulünü işaret ediyordu sanki. İkimiz de güldük ve dışarı çıktık, birkaç dakika daha havadan sudan konuştuktan sonra binanın girişinde yollarımızı ayırdık.

İnek ve kibar Profesör Simmons'ın dikkatimi dağıtmasına rağmen, kısa süre sonra yine hoşnutsuzluğumun içinde kıvranmaya başladım. Trende yaşayanları kataloglarken, tehdit olasılıklarını, çıkış noktalarının yerlerini ve potansiyel silahları not ederken içim içimi yiyordu. Trenin sonuna yakın bir adam kolunun altına sıkıştırılmış bir şemsiye tutuyordu; bu tuhaftı çünkü yağmur değil kar yağıyordu.

Tren durduğunda gözlerimi ondan ayırmadım - hala az önceki hayal kırıklığımla boğuşuyordum - ve ikimiz de ayrılırken onu izledim. Tren istasyonundan çıktığımızda şemsiyesini açtı ve sola döndü. Anlaşılan su geçirmez naylon ceketinin üzerine kar tanelerinin düşmesini istemiyordu.

Delores Day'in Dans Stüdyosu karma kullanımlı bir kahverengi binanın üçüncü katındaydı ve ben tam zamanında geldim. Hepsi de tanıdığım birkaç anne, baba ve dadı, çalışma odası ile bekleme alanı arasındaki kapının etrafında toplanmıştı. Çoğunluğu dar topuzlar, pembe mayolar ve çoraplar giymiş küçük kızlar olan çocuklar sınıftan çıkıp bakıcılarına doğru zıplıyorlardı.

Başımı sallayıp gülümsedim, toplanan ebeveynlerle özel bir şey hakkında sohbet ettim ve miniklerimi görebilmek için boynumu bükтім. Birkaç dakika geçmesine rağmen görünmeyince, kendi çocuklarıyla uğraşan yetişkinlerin arasından sıyrılıp kafamı sınıfa uzattım. Grace yerde oturmuş kar botlarını bağlamaya çalışıyordu ve hemen bana el salladı; Jack ise piyanonun önündeki bankta oturuyordu. Sırtı bana dönüktü ve bale öğretmenleriyle derin bir sohbe dalmış gibi görünüyordu. Bayan Delores Day en azından seksen yaşındaydı ve tanıdığım otuz yaşındakilerin çoğundan daha formdaydı. Ayrıca tanıdığım otuz yaşındakilerin çoğundan daha küstahtı.

Kapının arkamdan kapanmasına izin vererek odayı geçtim, ayak seslerim Delores ve Jack'in dikkatini çekti. Yaşlı kadın bana geniş bir gülümseme verdi ve hayat boyu dans etmiş bir dansçının zarafetiyle odanın yarısında beni karşılamak için süzüldü.

"Bayan Archer."

"Lütfen bana Fiona deyin." Resmiyeti elimin tersiyle ittim, dikkatim Jack ve öğretmeni arasında gidip geliyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Oh, evet. Her şey mükemmel. Jack yine Bayan St. Claire'in yerini dolduruyordu. Çok tatlı bir çocuk. İlgisiz bir dansçı ama sevimli bir çocuk."

"Yerini mi dolduruyorsun?" Delores'e kaşlarımı çatarak baktım, sonra bir ipucu bulmak için Jack'e baktım; bana bakmıyordu, koyu renk gözleri

enstrümanı çalıyordu ve yanaklarının kızardığını fark ettim. "Bayan St. Claire piyano eşliği yapmıyor mu?"

"Doğru. "Dört Kuğu Dansı "nda biraz paslanmış olsa da gerçek bir yeteneği var. Evde daha fazla alıştırma yapmak her şeyi düzeltecektir. Şimdi, seninle konuşmak istediğim bir konu var-"

"Dur, bekle." Devam etmesini engellemek için ellerimi kaldırdım. "Sanırım birimizin kafası karıştı. Jack piyano çalmıyor. Hiçbir enstrüman çalmıyor."

Delores sözlerimi anlamamış gibi gözlerini kısarak bana baktı. "O neydi canım?"

"Jack piyano çalmıyor." "Evet, çalıyor."

"Hayır, çalmıyor."

"O zaman Çaykovski çalıyormuş gibi yaparak iyi iş çıkarıyor."

"Ne?" Dans stüdyosu neden birdenbire ısınmıştı?

Şaşkın kaşlarımı oğluma çevirdim ve onun Greg'inkine çok benzeyen bir bakışla beni izlediğini gördüm. Yüzü melek gibiydi ama gözlerinde şeytani bir ifade ve suçluluk duygusu vardı.

"Jack?" Ona seslendim. "Bütün bunlar ne demek oluyor?"

Omuz silkti. "Biraz takılıyordum." Parmaklarının piyanonun beyaz tuşlarını şefkatle okşadığını gözden kaçırmadım.

"Oyalanmak mı?" Delores ve ben hep bir ağızdan sorduk.

"Sevgili oğlum, Tchaikovsky'nin *Kuğu Gölü*'yle uğraşılmaz." Delores omurgasını dikleştirdi ve sanki onu gücendirmiş gibi burnunu çekti.

"Ne zaman? Nerede?" Başım dönüyordu ve sağlam bir yere yaslanmam gerekiyordu. Dik duran piyanoya doğru yürüdüm ve bir elimi üzerine koydum.

Yine omuz silkti. "Burada. Okulda. Profesör Simmons'ın evinde."

"Piyano dersi alıyor musun? Okulda mı?"

"Hayır. Ama Bayan Pastizo öğle arasında koro odasına girmeme izin veriyor."

"Bayan Pastizo koro odasına girmene izin mi veriyor? ?" Tekrar ettim. Kafam çok karışmıştı. Jack sadece sekiz yaşındaydı, hiç müzik dersi almamıştı, bildiğim kadarıyla müziğe ya da ders almaya hiç ilgi duymamıştı. Onunla enstrüman arasında bir bakış attım. "Bir şeyler çal lütfen."

Yutkundu, bakışları geniş ve dikkatli ... ve temkinliydi. "Ben hâlâ futbol oynamak istiyorum."

"Ne?"

"Müzik ve futbol arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, futbol oynamak isterim." Jack kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Sana söz verdim, bu bahar futbol oynayabilirsin ve ben de sözümü tutacağım." Bakışlarım şimdi bizi şaşkınlıkla izleyen Delores'e kaydı.

"Daha önce hiç ders almamış." Bu cümleyi odanın sakinlerinden herhangi birine değil de odaya yöneltmişti ve azımsanmayacak bir şaşkınlık ve huşu içindeydi.

Onun şaşkınlığı ve hayranlığı beni tedirgin etti. "Jack, Tchaikovsky çal. "Altı Ördeğin Dansı'nı çal."

"Dört Kuğunun Dansı," diye nazikçe ekledi Delores, yanıma gelerek.

"Evet. Bu." Çaykovski'nin müziği hakkında yerel NPR klasik radyo istasyonunda duyduklarım dışında hiçbir şey bilmiyordum. Bırakın bu kadar karmaşık bir şeyi, küçük oğlumun çubuk çalabildiğine bile inanmıyordum.

Jack itiraz edercesine gözlerini kıstı, ben de uyarırcasına benimkileri kıstım. Anne bakışım yeterince tehditkâr olmuş olmalı ki yüksek sesle iç çekti ve ellerini tuşların üzerine koydu. Gözlerinin odağı kaybolmadan önce dramatik bir iç çekiş daha yaptı ve çalmaya başladı.

Ve *ohmydearGodinheaven*, oğlum Tchaikovsky'nin Çift Numaralı Kuşlar Jig'ini çalıyordu. Ve çok iyi çalıyordu. Fevkalade iyi. Notalar olmadan. Çenem düştü ve titreyen parmaklarımla açık ağzımı kapattım.

"Aman Tanrım."

Delores'in eli omzuma kapandı ve bakışlarımı ona çevirdim. Bana gülümsüyordu, bilmiş bir gülümseme, sevinçli bir gülümseme. Ve bu beni dehşete düşürdü.

"Hiç ders almadı mı?"

Başımı salladım.

"O zaman bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Başımı tekrar salladım -bu sefer daha hızlı- onun spontane piyano çalışının ne anlama geldiğini bilmediğim için değil, bunu söylemesini istemediğim için.

"Ne kadar güzel," dedi, belli ki bir sonraki sözlerinin sonuçlarını anlamamıştı, "Jack bir dahi."

"Banyo yapmalısın." "Ama su ıslak." "Suyun amacı da bu zaten." "Kum banyosu yapamaz mıyım?"

Dairemizin tavanının ötesindeki gökyüzüne baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Jack çölde yaşayan insanların kum banyosu yaptığını söylüyor." Grace'in küçük sesi sanki bu hayati bilgiyi ondan saklıyormuşum gibi suçlayıcı bir tavır takındı. Sanki son beş yıldır onu gereksiz yere ıslak banyoların dehşetine maruz bırakıyormuşum gibi, bir tür barbar su iticisi gibi.

"Biz çölde yaşamıyoruz. Suyun bol olduğu karlı Chicago'da yaşıyoruz, kumda değil."

Musluğun sesi ve Grace'in itirazları arasında cep telefonumun belirgin çınlamasını duydum.

"Ama-"

"Hayır. Daha fazla tartışmak yok Grace. Banyoya gir."

"Ama-"

"Sana bir kez daha banyoya girmeni söylemek zorunda kalırsam ..." Alnımı ovuşturarak gitmek için döndüm, şakaklarımdan keskin bir ağrı yayılıyordu. Greg burada olsaydı Grace'i kavga etmeden banyoya nasıl sokacağını bilirdi. Çocuklarımızı dişlerini fırçalamaya ve zamanında yatmaya ikna etme konusunda ustaydı ve bunu yaparken de her şeyi eğlenceli hale getirirdi.

Greg'in neredeyse hiç evde olmaması, çocuklarımı kişisel hijyenin önemli olduğuna ikna etme konusunda başarısız olanın sadece ben olduğum anlamına geliyordu.

Birdenbire kocama duyduğum özlem duygusu beni ele geçirdi; öyle içgüdüsel bir ihtiyaçtı ki bir an durup duvara yaslanmak ve duygularımı dizginlemek için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Greg'in evde olmasını diledim. Her zaman onu diledim.

Bu dileği çabucak kovdum. Olması gereken yerdeydi. İyi işler yapıyor, dünyada bir fark yaratıyor, ailesinin geçimini sağlıyordu. Keşke demek sadece beni üzüyordu. Üzülme için zamanım yoktu.

Odaklanmam

gerekiyordu. "Banyo yapmak istemiyorum-"

"GRACE, BANYOYA GIR!"

"Peki," diye homurdandı sırtıma doğru. Sonra onun acınası feryadını duydum, "Banyodan nefret ediyorum!"

Çocuklarıma bağırmaktan nefret ederdim.

Banyodan çıkıp oturma odasına doğru koşarken içten içe ürperdim. Telefonumu ararken boğazımdaki pişmanlık yumrusunu yuttum. Kafam, hiçbir netlik getirmeyen çok fazla düşünceyle doluydu. Ateş karıncalarına arılar da katılmıştı. Arılar yapışkan ballarını getirmiş, tüm süreçleri sanal olarak durma noktasına kadar yavaşlatmıştı.

Öğleden sonra Jack'le ilgili öğrendiklerimin şokuyla, çocukları dans stüdyosundan çıkardım ve onlara eve kadar eşlik ettim, yemeklerini hazırladım ve ev ödevlerine yardım ettim. Her zamanki gibi, Grace'le banyo yapması konusunda tartıştım ve Jack'le yarım saat Minecraft oynaması için pazarlık yaptım ve ancak tam bir saat boyunca bölüm kitaplarından birini okuduktan sonra.

Archer'ların evinde tipik bir akşamdı: Sadece üçümüz, benim küçük ayakkabılara takılmam, Grace'in kirli olanı temiz olana tercih etmesi ve Jack'in tabağındaki pizzanın üzücü eksikliğinden şikayet etmesi.

Kalbimin endişeyle ağırlaşması ve başımın çarpması dışında.

Arayanın bebek bakıcımız olduğunu belirledikten sonra başparmağımı cep telefonumun ekranında kaydardım; endişeli kalbim daha da battı. "Merhaba Jennifer. Ne var ne yok?"

"Merhaba Fiona, ben Jennifer'ın annesiyim. Çok üzgünüm ama yarın gece bakıcılık yapamayacak ya da sabah çocukları alamayacak. Az önce doktordan geldik ve boğaz enfeksiyonu varmış."

"Aman Tanrım!" Kanepeye çöktüm, parmaklarımla alnımı ovuşturdum, boğazımda daha fazla endişe yükseldi. Bir sonraki gece için başka bir bebek bakıcısı bulmam gerekecekti. Örgü grubumun bir üyesi, yakın arkadaşım Ashley Winston -hemşire ve kitap kurdu- Tennessee'ye taşınıyordu. Birbirine sıkı sıkıya bağlı arkadaş grubumuz onun için yarın akşam için bir veda partisi planlamıştı. Pastayı ben yapmıştım. Bütün sabahı özel beze kreması için hindistan cevizi kızartarak geçirmiştim. Ama asıl sorun Jennifer'ın iki gün önce bebek bakıcılığı yapmış olmasıydı. "Umarım

Tamam."

"Antibiyotikler işe yarayacaktır. Grace ve Jack'e göz kulak olmak isteyebilirsin. Doktor son birkaç gündür bulaşıcı olabileceğini söyledi."

Başımı salladım, onun uyarısı düşüncelerimde yankı buldu. "Bunu yapacağım."

"Teşekkürler. Yarın sabah için de çok üzgünüm. Bunun kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum."

Kötü bir zamanlamaydı. Jennifer'ın çocukları uyandırıp okula götürmesi gerekiyordu, böylece sabah 6:00'da hastanede olabilecektim. 2 yılda bir yapılan tümör taramasının bir parçası olarak sabah erkenden MR çektirmem gerekiyordu. On altı yıldır remisyundaydım ama son zamanlarda baş ağrılarım oluyordu, kendime düşünme izni vermediğim baş ağrıları.

Düşünmem gereken çok fazla şey vardı.

"Bu konuda endişelenme. Umarım Jennifer yakında kendini daha iyi hisseder."

Birkaç hoşbeşten sonra, Grace'in bir başka feryadı apartmanda yankılanırken aramayı sonlandırdım. "Neden çölde yaşayamıyoruz?"

Sinirli bir kahkaha attım ve başımı sallayarak minderlere yaslandım. Her şeyden önce, MR'ımın yeniden planlanması için hastaneye bir mesaj bırakmam gerekiyordu. Sonra alternatif bebek bakıcıları listemi gözden geçirecek ve Ashley'nin veda partisi için bir yedek bulmaya çalışacaktım. Sonra kendime Julia Child büyüklüğünde bir kadeh şarap dolduracak -yani şişenin tamamını- ve sevdiğim (seviyorum, seviyorum, *seviyorum* ... *gerçekten seviyorum*) sevimli çocuklarımı yatma zamanı rutinlerine sokacaktım.

Ancak o zaman Jack'in mucizevi müzik zekası konusunda ne yapacağımı çözebilirdim.

Hastaneyi aradım ve hemen beklemeye alındım. Beklerken ön kapının çalınması beni klasik rock bekleme müziğinden, özellikle de "Every Rose Has Its Thorn" dan uzaklaştırdı. Ama ben daha koltuktan kalkamadan Jack odasından fırladı.

"Ben bakarım!"

"Hayır, almayacaksın." Hemen peşine düştüm ve elimi omzuna atarak onu durdurdum. "Aklından ne geçiyordu? Önce sormadan kapıyı açamazsın. Bunu biliyorsun."

"Ama arayan Profesör Simmons."

"Profesör Simmons olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana uzay atlasını getireceğini söyledi."

"Bu ne zaman oldu?" Jack'in önüne geçtim ve gözetleme deliğinden baktım. Tabii ki Profesör Matthew Simmons'dı.

"Dün. Okuldan eve geldiğimizde, hatırladın mı?"

Şaşkınlıkla kapıyı açarken kaşlarımı çattım. Hatırlamıyordum. Dün sabah Matty'yi gördüğümü hatırlıyordum ama uzay atlası hakkında bir konuşma hatırlamıyordum.

"Peona." Matty etkili bir selamlayla başını salladı, bu lakabı kullanması bir nostalji dalgası yarattı. Eskiden olduğu gibi yürümeye başlayan bir çocuk görmeden ona asla bakamayacağımdan emindim. Elbette, günün hangi saatinde olursa olsun her zaman eski bir Star Wars tişörtü giydiğinden, onu büyük bir çocuktan başka bir şey olarak görmem zordu.

Matty kolunun altından büyük, ciltli bir kitap çıkardı ve Jack'e uzattı.

"Jack, vaat edilen uzay atlası."

Jack kitabı Matty'den kaptı, gözleri kocaman ve heyecanlıydı. "Vay canına!

Teşekkürler!"

Tuhaf profesör oğlumun coşkusu karşısında sııttı. "Hiç sorun değil."

Kenara çekildim ve elimle işaret ettim. "İçeri gelmeyecek misiniz?

Eminim Jack atlası gezmekten memnun olacaktır."

Matty tereddüt etmedi ve hızla dairemize girdi. "Elbette, sadece bir süreliğine. Akşam yemeğinden kalan bir şeyiniz yoktur herhalde?"

"Aman Tanrım! Sen bir yemek bağımlısıydın."

"Hayır, ben *iyi* bir yemek bağımlısıyım. Ve iyi yemek yapıyorsun."

Kapıyı arkasından kapattım ve ona hoşgörölü bir gülümseme verdim.

"Akşam yemeğinde pirzola, fırında patates ve brokoli yedik. Buzdolabından istediğin her şeyi alabilirsin."

"İki kere pişmiş patates!? Aman Tanrım, kadın." Gözleri irileşmişti, ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Matty hızla yanımdan geçip mutfığa doğru koşmaya başladı.

Bu sırada Jack çoktan oturma odasındaki halının üzerine uzanmış, atlasın kocaman sayfalarını çeviriyordu. "Bu çok havalı."

Buzdolabının açılıp kapandığını duydum, o karıştırdıkça kavanozların ve tabakların tıkırtısı duyuluyordu. "Buradan bir şey alabileceğime emin misin? Herhangi bir şey?" Matty mutfaktan seslendi.

"Evet, buyurun." Gözlerim dün sehpanın üzerinde unuttuğum bir yığın postaya takıldı. Kaşlarımı çatarak baktım, giderek artan unutkanlığım yüzünden artan bir hayal kırıklığı hissediyordum.

"Bir şey var mı? Herhangi bir şey? Hatta ca-"

"Devam et ama mutfığı dağıtma. Kağıt tabak kullan," diye araya girdim, dalgın bir şekilde cevap verdim, postaları karıştırdım ve hepsinin reklam ve kredi kartı teklifleri olduğunu görünce rahatladım.

"Mutfağın çok temiz, pırıl pırıl," diye hayret etti Matty ve buzdolabının kapandığını duydum. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Tabii ki dün mutfağı görmemişti. Dün biyolojik tehlike uyarısını hak eden bir felaketti. Dün ve bu sabah bütün günümü toplamak, temizlemek ve çamaşır yıkamakla geçirmiştım. Salı gecesi örgü grubum gelmeden önce ortalığı toparlamak için tek şansım buydu. Bu benim ev sahipliği haftamdı.

Şimdi tek yapmam gereken bir sonraki hafta için evi temiz tutmaktı. "Alabeado nedir?" Jack telaffuz etmekte zorlandı.

"Albedo," diye düzelttim ayağa kalkıp parçalama kutusuna doğru yürürken. "Bu bir nitelik ölçümüdür, ışık kaynağı olmayan bir nesnenin yansıtıcı özelliğidir. Değil mi Matty?"

"Aşağı yukarı," dedi Matty oturma odasına geri dönerken, belli ki bir ağız dolusu yemeğin üzerinde konuşmaya çalıştığı için kelimeleri dağınaktı.

Gözlerimi parçalamadan kaldırdığımda sııttım, ama sonra gülümseme kayboldu ve ne yediğini gördüğümde göğsüme soğuk bir panik çarptı.

Kecti.

Ashley'nin pastasıydı.

Ashley'nin pastasını yiyordu!

Jack başını kaldırıp Matty'nin tabağındakileri de fark etmiş olmalı çünkü yüksek sesle soludu ve ardından, "Oooooohhhh! Başın çooooook büyük belada!"

****GIZLI BAKIŞIN SONU****

Sonsuza Dek Mutlu Ninja Şimdi Kindle Unlimited'ta!

PENNY REID'İN DİĞER KİTAPLARI

Şehirde Örgü Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi)

Neandertal İnsan Arıyor: Akıllı Bir Romantizm (#1)

Neandertal İnsanla Evleniyor: Daha Akıllı Bir Romantizm

(#1.5) Faydasız Arkadaşlar: Karşılıksız Bir Romantizm (#2)

Aşk Hacklendi: İsteksiz Bir Romantizm (#3)

Güzellik ve Bıyık: Felsefi Bir Romans (#4) İlk Görüşte Ninja

(#4.75)

Sonsuza Dek Mutlu Ninja: Bir Evlilik Romanı (#5)

Flört-ışh: Bir Romans (#6) İnsansı Uygunsuz

Evlilik: (#7) Neandertal Ekstra İplik Arıyor

(#8) Şehirde Örgü Boyama Kitabı (#9)

Winston Kardeşler Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi, *Güzellik ve Bıyık*'ın yan ürünü) Güzellik ve Bıyık

(#0.5)

Truth or Beard (#1) Grin

and Beard It (#2) Sakal

Bilimi (#3)

Akılda Sakal (#4) Dr.

Strange Sakal (#5)

Benimle (#5.5, 2019'da çıkacak) Sakal

Sakal İhtiyaçları (#6, 2019'da çıkacak)

Hipotez Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Kimya Elementleri: ÇEKİM, ISI ve YAKALAMA (#1)

Fizik Kanunları: HAREKET, UZAY ve ZAMAN (#2)

İrlandalı Oyuncular (Rugby) Serisi - L.H. Cosway ve Penny Reid tarafından

(Çağdaş Spor Romantizmi) Fahişe

ve Ermiş (#1) Peri ve Oyuncu (#2)

Cad ve (#3)Karı) Varlet ve

Röntgenci (#4

Sevgili Profesör Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Tolstoy'u Öpmek (#1)

Galileo'yu Öpmek (#2, Penny'nin 2018-2019 bülteninde ÜCRETSİZ olarak okunabilir)

İdeal Erkek Serisi

(Jane Austen Yeniden Anlatımları Çağdaş Romantizm Serisi)

Gurur ve Baba Şakaları (#1, 2020'geliyor)

de ve Duy) Sense ve Manscaping (#3,

TBD Erkek Topuzları arlılık (#2, TBD)

İkna ve İnsan Elleri (#4, TBD)

astırı Mantuary Man (#5, TBD)

Mancave Park (#6, TBD)

Emmanuel (#7, TBD)

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[İçindekiler Telif](#)

[Hakkı İthaf Önsöz](#)

[Bölüm 1: İki ninja bir bara girer...](#)

[Bölüm 2: Tak, tak... NINJA!](#)

[Bölüm 3: Bir zamanlar Nantucket'lı bir ninja vardı...](#)

[Bölüm 4: Tak-tak şakalarını icat eden ninjayı duydunuz mu? Bölüm 5:](#)

[Ninja neden yolun karşısına geçti?](#)

[6. Bölüm: Bir ninja ile bir emp ty odası arasındaki fark nedir? Bölüm 7:](#)

[Bir ninjayı geçtiğinizde ne elde edersiniz?](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Sneak Peek: Beard With Me, Winston Brothers Book #5.5](#)

[Sneak Peek: Happily Ever Ninja \(Şimdi Kindle Unlimited'!\) 'in taPenny](#)

[Reiddiğer kitapları](#)



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

